

જાક: ૧૦/૫/૬૭...

૫૬:૨૭૪

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၀၅၄၇၀၆၁၂

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၀၆၀၁၀၇၁၂

ထုတ်ဝေခြင်း

ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၂

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၅၀၀ အုပ်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

မှတ်သန်

မျက်နှာဖုံးဇလင်

Eagle

အတွင်းဇလင်

A-7 Group (Asia Plaza)

ကွန်ပျူတာစာစီ

Drean City

တန်ဖိုး

၁၅၀၀ ကျပ်

ဦးဝင်းချို (ပုံစာအုပ်တိုက်)၊ အမှတ် ၂၁၂၊ ၃၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့က ထုတ်ဝေ၍
ဒေါ်ချိုချိုအေး ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၃၃၀-၃၃၂၊ အောက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၌ မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းစာသားများ ပုံနှိပ်ပါသည်။

၈၀၈.၈၄

မင်းသစ်

လွမ်းရတဲ့သူတွေ / မင်းသစ် - ရန်ကုန်။ ပုံစာပေ၊

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂။ စာမျက်နှာ ၁၉၉၊ ၁၃.၇ x ၂၁.၅ စင်တီ။

(၁) လွမ်းရတဲ့သူတွေ

စဉ် စာအုပ်တိုက်က ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၀၅၀။ ပညာခေတ်ရန်စာစီစာကုံးများ-၆ မောင်မောင်ဦး (မဟာဝိဇ္ဇာ)
- ၀၅၁။ အောင်မြင်ရေးသောချက် A-Z 2၆ ညီညီနိုင်
- ၀၅၂။ စားဖွယ်စုံလင် အလှဆင် -၂ နေမျိုးနိုင်
- ၀၅၃။ နိုင်ငံရပ်ခြားပုံပြင်များ တင့်ထွန်းဆွေ
- ၀၅၄။ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်ပြီး ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်သော
ဟင်းချက်နည်းအမျိုးမျိုး အန်တီချို
- ၀၅၅။ ပုစဉ်းရင်ကွဲ ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု နေဝင်းမြင့်
- ၀၅၆။ အေးအေးလူလူအတွေးများ(ဒုတိယအကြိမ်) နေဝင်းမြင့်
- ၀၅၇။ စာပန်းချီ ခံပြ စာစီစာကုံးများ မြတ်ဆရာ
- ၀၅၈။ စိန်ပန်းပြာ မြန်မာစာ စာစီစာကုံးများ မောင်ဟုန်ဝမ်
- ၀၅၉။ ငါးနှင့် ပင်လယ်စာများ ချက်ပြုတ်နည်း အန်တီချို
- ၀၆၀။ စွယ်စုံအိဒီယမ်အဖွင့် လူအောင်
- ၀၆၁။ မင်းသုဝဏ်နှင့် ကဗျာ မောင်ဟုန်ဝမ် (ကထိက)
- ၀၆၂။ ဇေယျစာတမ်းများ ဇေယျ
- ၀၆၃။ မတူကွဲပြားနိုင်ငံရေးအယူအဆများ ကျော်သာ(ဘောဂဝိဇ္ဇာ)
- ၀၆၄။ မင်းယုဝေပုံပြင်၁၀၀ မင်းယုဝေ
- ၀၆၅။ သွားတစ်ထောင်တောကောင်ကြီးနှင့်အခြားအိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များ နေဝင်းမြင့်
- ၀၆၆။ ပီမိုးနှင့်ဝတ္ထုတိုများပေါင်းချုပ် ပီမိုးနှင့်
- ၀၆၇။ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသားအာဇာနည်ဒေါက်တာရီဇော်(တတိယအကြိမ်) မြတ်ငြိမ်း
- ၀၆၈။ တောအလှူနှင့် လူမှုရသစာတမ်းများ (ဒုတိယအကြိမ်) နေဝင်းမြင့်
- ၀၆၉။ နောင် (ဒုတိယအကြိမ်) မြတ်ငြိမ်း
- ၀၇၀။ ဆည်းဆာရိပ်ကအရုဏ်ဦးနှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ ခင်မောင်တိုး (မိုးမိတ်)
- ၀၇၁။ ဇော်ဂျီနှင့်ကဗျာ မောင်ဟုန်ဝမ် (ကထိက)
- ၀၇၂။ မာလီ (ဒုတိယအကြိမ်) နေဝင်းမြင့်
- ၀၇၃။ ရသစာမွန်ပုံရိပ် ကြည်နိုင်
- ၀၇၄။ လွမ်းရတဲ့သူတွေ မင်းသစ်
- ၀၇၅။ သင့်ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးအရာ မြတ်ငြိမ်း

ဆက်လက်

လွမ်းရတဲ့သူတွေ

မင်းသစ်

ပေါ်ဦးသက်၊ မြတ်လေး၊ တွံတေးသိန်းတန်၊ မောင်လေးအောင်၊ မောင်ချောနွယ်၊
လင်းယုန်ဘဝင်း၊ မောင်လူမှိုန်၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ လူထုဒေါ်အမာ၊ မောင်သိန်းတန်၊
အောင်ပြည့်၊ ကျော်တင့်အောင်၊ တင်မိုး၊ မေမြို့မိုးကြည်၊ ကောင်းထက်၊ မောင်ထင်
လွမ်းမိုး၊ နတ်နွယ်၊ မင်းသိင်္ခ

လွမ်းမိတဲ့သူရဲ့ အမှာ

၂၀၀၈ နှစ်ကစပြီး၊ မဟေသီမဂ္ဂဇင်းမှာ “လွမ်းရတဲ့သူတွေ” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ် အောက်မှာ၊ ကျွန်တော်လေးစားပြီး လွမ်းရတဲ့သူတွေအကြောင်းကို လစဉ်ရေးခဲ့ပါတယ်။

စာရေးပျင်းတဲ့ကျွန်တော့်ကို သည်းခံစောင့်ပေးပြီး မပျက်မကွက် ဖော်ပြပေးခဲ့တဲ့ မဟေသီမဂ္ဂဇင်းစာတည်းအဖွဲ့နဲ့ လစဉ်စောင့်ဖတ်အားပေးကြတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေကို ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ်။

လွမ်းရတဲ့သူတွေ (၁)ဆရာပေါ်ဦးသက် ကစပြီး၊ အမှတ်(၁၀)ပြဿနာ မောင်သိန်းတန် အထိ စုစုပေါင်း(၁၀)ဦးပြည့်သွားတဲ့အခါမှာ၊ စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်တိုက် က လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေပေးခဲ့ပါတယ်။ နှစ်လအတွင်းမှာ လက်ကျန်မရှိအောင် ပြတ်သွားတဲ့အတွက်လည်း ကျွန်တော်ပျော်ခဲ့ရပါတယ်။ စိတ်ကူးချိုချိုနဲ့ အားပေး တဲ့စာဖတ်သူများကိုလည်း ထပ်ကျေးဇူးတင်ရပြန်ပါတယ်။

ဒါက “လွမ်းရတဲ့သူတွေ ပထမအုပ်” အကြောင်းပါ။

ဒီလိုနဲ့ မဟေသီမှာ ဆက်ရေးရင်း၊ လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၁၈)အထိ ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ ပထမအုပ်ဝယ်မရလိုက်တဲ့သူတွေနဲ့ မိတ်ဆွေရေးဖော်အချို့ [အထူးသဖြင့်၊ ဆရာကိုကိုလတ်(ဆည်မြောင်း)]က ပ+၃ (၂)အုပ်ပေါင်းပြီး ထုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းကြတာနဲ့ ဒီစာအုပ်ဖြစ်လာတာပါ။

ဒီလွမ်းရတဲ့သူတွေ (ပ+၃)နှစ်အုပ်တွဲကို ထုတ်ဝေပေးတဲ့၊ ကိုဝင်းချို(ဇုဝံ စာအုပ်တိုက်)ကိုလည်း ကျေးဇူးစကားဆိုပါရစေ။

မင်းသစ်

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၁)
ပေါ်ဦးသက်

၁၉၆၀ပြည့်လွန်နှစ်များဟုသာ မှတ်မိတော့သည်။ ယခုရေးနေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသထွက်မိသည်။ ဒိုင်ယာရီ၊ ပြက္ခဒိန်၊ နာရီတို့ကို အရူးထပြီး ဆန့်ကျင်ခဲ့သည့်အရွယ်။ “နာရီ ဆိုတာ အချိန်ရဲ့ လက်ထိပ်ပဲကွ”ဟုဆိုခဲ့ကြသော နောင်တော်များဖြစ်ကြသည့်ဌေးဦး(ရွှေဘို)နှင့် မြတ်သင်းတို့၏ သြဝါဒစကားများကို သဘောအကျကြီး ကျမိခဲ့သည့် ငယ်ဘဝ။

ထို ၁၉၆၀ ၏ ဆယ်စုနှစ်နှောင်းပိုင်းကာလများအတွင်းမှာ ကျွန်တော် သည် အထက်တန်းပြ ဆရာ လူထွက် ၊ ရုပ်ရှင်ဝတ္ထု ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ တစ်ပတ် နွမ်း၊ သီချင်းရေးဆရာပင်စင်စားဘဝဖြင့် အနုပညာလောကကြီးကို တော်လှန် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်မည်ဟူသော ခါချဉ်ကောင်တစ်ကောင်၏ ကြွေးကြော်သံဖြင့် ခါးကျိုးနေသူ၊ နေစရာအတည်မကျ၊ စားစရာနပ်မမှန်၊ လေသံကတော့ နည်းနည်းမှ မလျှော့။

မနေနိုင်ကြသော အညာသားမိတ်ဆွေသင်္ဂဟများက ဝိုင်းဝန်းစောင့် ရှောက်ကြရုံသည်။ ဆရာတင်မိုးက မနက်စောစောကျွေးသည်။ ကဗျာဆရာ လင်မယား နှုံးသွား၊ ကျောင်းသွား ကြသောအခါ ကိုပေါ်ဦးသက်ထံ ပို့အပ်ထားသည်။

မာတိကာ

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၁)	ပေါ်ဦးသက်	၁
လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၂)	မြတ်လေး	၅
လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၃)	တွံတေးသိန်းတန်	၁၃
လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၄)	မောင်လေးအောင်	၂၅
လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၅)	မောင်ချောနွယ်	၃၉
လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၆)	လင်းယုန်ဘဝင်း	၅၁
လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၇)	မောင်လူမိုန်	၅၉
လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၈)	ဗန်းမော်တင်အောင်	၆၉
လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၉)	လူထုအပေါ်အမာ	၇၇
လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၁၀)	ပြဿနာ မောင်သိန်းတန်	၉၁
လွမ်းရတဲ့သူတွေ (၁၁)	အောင်ပြည့်	၁၀၃
လွမ်းရတဲ့သူတွေ (၁၂)	ခံစားသူကြီး(ကျော်တင့်အောင်)	၁၁၁
လွမ်းရတဲ့သူတွေ (၁၃)	တင်မိုး	၁၂၅
လွမ်းရတဲ့သူတွေ (၁၄)	မေမြို့ မိုးကြည်	၁၃၇
လွမ်းရတဲ့သူတွေ (၁၅)	ဇောင်းထက်	၁၄၉
လွမ်းရတဲ့သူတွေ (၁၆)	မောင်ထင်	၁၆၇
လွမ်းရတဲ့သူတွေ (၁၇)	လွမ်းမိုး	၁၇၃
လွမ်းရတဲ့သူတွေ (၁၈)	နတ်နွယ်	၁၈၁
လွမ်းရတဲ့သူတွေ (၁၉)	မင်းသိင်္ခ	၁၉၁

စိတ်လေမည်စိုး၍

အားလုံးက စိတ်ပူကြသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ကလည်း ကျားဖမ်းမယ်၊ ဆင်ဖမ်းမယ် ကြုံးဝါးနေချိန်။ ဆရာတင်မိုးကတော့ တစ်ခွန်းပဲပြောသည်။

“မင်းလိုကောင်မျိုး ဗဟိုမပြောနဲ့၊ ရွှေကျင်-မဒေါက်မှာတင် အသတ်ခံရမယ့်ကောင်”

ထားပါတော့။ သည်လိုနှင့် မနက် ၉ နာရီဝန်းကျင်တိုင်း အမှတ် ၅၅၅၊ ကုန်သည်လမ်းဟု ခေါ်တွင်သော ဦးမြင့်စိုးချိန်ဘာဟု တစ်မြို့လုံးသိကြသည့် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး ဦးမြင့်စိုး၏ (Chamber) ရုံးခန်းသို့ ရောက်ရမြဲဖြစ်ခဲ့သည်။

မှတ်မိသလောက်၊ ရုံးခန်းဟူ၍ ထိုင်သူမရှိတော့ပါ။ ရုံးခန်းအထက် ထပ်ခိုးအကျယ်ကြီးမှာ စားရေး၊ နေရေးကို ကိုပေါ်ဦးက တာဝန်ယူသည်။ ရောက်သည်နှင့် စာပေဗိမာန်ဘေးက လက်ဖက် ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်တိုက်သည်။

၁၀ နာရီခန့် အခန်းသို့ ပြန်အရောက်တွင် ကိုပေါ်ဦး ရေချိုးသည်။ ပြီးဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်သည်။ ဓာတ်ပြားကြီးများ ဖွင့်နိုင်သည့် ရက်ကော့ ချိန်ဂျာစက်ကြီးဖြင့် ဥရောပ ဂန္ထဝင်တီးလုံးများဖွင့်သည်။ မိုဇာတ်၊ ဘီသိုဗင်၊ ဘာ့ခ် စသည် . . . အထူးသဖြင့် ဂျိမ်းစ် (အမည်အပြည့်အစုံ မမှတ်မိတော့ပါ)နှင့် လူးဝစ်အမ်းစထရောင်းတို့၏ တစ်ကိုယ်တော်လက်စွမ်းပြ ထရမ်းပက်ဂီတသံများကို ဆက်တိုက်ဖွင့်သည်။

ကိုပေါ်ဦး ပန်းချီကားတစ်ချပ် စရေးပြီ။

“ကိုမြတ်သူ၊ ထ ထမင်းသွားစားကြမယ်”

“ကိုဆန်နီညိမ်း နဲ့ ကိုခင်မောင်ရင် တို့ လာကြဦးမှာဆို . . .”

“မစောင့်တော့ဘူး၊ ၁၂ နာရီထိုးပြီ။ ဒီမှာမတွေ့ရင် သူတို့ဆိုင် လိုက်လာကြလိမ့်မယ်”

ကြိုးစားရေးဖွဲ့နေသော ကဗျာ(သို့မဟုတ်) ဝတ္ထုတိုစာမူကို အသာချပြီး သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၃၇ လမ်းက လမ်းဘေးထမ်းဆိုင်လေးမှာ ၃-လခန့် နေ့စဉ်ကျွန်တော့်ကို ထမ်းကျွေးသည်။

အခေါက်ကင် ၊ နံကင်၊ ထမ်းပေါင်း ၊ ကြံမဆိုင်. . . ။

အခေါက်ကင် ၊ နံကင်၊ ထမ်းပေါင်း ၊ ကြံမဆိုင်. . . ။

နေ့စဉ် မွန်းလွဲ ၁ နာရီခန့်တွင် အလုပ်ပြန်စကြသည်။ သူက ပန်းချီရေး၊ ကျွန်တော်က စာဖတ်၊ စာရေး. . . . ။

တစ်ခါတရံ. . . ၊ တစ်ပတ်မှာ တစ်ခါ (သို့မဟုတ်) တစ်လမှာ တစ်ခါလောက်၊ အားတက် ဖွယ်ရာ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူး ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာအသံကို ကျွန်တော်ကြားရတတ်သည်။

“ဂျစ်. . . ဂျစ်. . ဂျစ်. . . ဂျစ်”

ပျော်လိုက်တာ. . . ။ ကိုပေါ်ဦး ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရေးပြီးသွားပြီ။ လက်မှတ်ထိုးနေသည့် အသံ. . . ။

ထိုတစ်နေ့ကလည်း ထို “ဂျစ်. . . ဂျစ်. . . ဂျစ်. . . ဂျစ်”အသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော် ပျော်သွားသည်။

“ကိုပေါ်ဦး ၊ ပြီးပြီလားဗျ”

“အင်း. . . လက်ကပြီးလို့ လက်မှတ် ထိုးလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဘယ်ပြီ ပါမလဲ”

ကျွန်တော် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်။ ။

လွမ်းလောက်ပါပေတယ်၊ ဆရာပေါ်ရယ်။

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၂)

မြတ်လေး

၁၉၆၃

မန္တလေးတက္ကသိုလ် ပင်မဆောင်ရွှေ့ လှေကားထစ်များ။

မင်းသားက သတင်းစာကိုကြည့်၊ အံ့ကြိတ်။

သတင်းစာကိုလွှင့်ပစ်။

ရုပ်ရှင်ရိုက်တာကို မမြင်ဖူးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အညာသားတွေက တအံ့
တဩ ဝိုင်းအံ့ငေး မောလျက် (ရွှေမန္တလေးသားများ မပါ ပါခင်ဗျာ)။

မင်းသားက ကိုမြတ်လေး။ “ပန်းပန်လျက်ပါ” ဇာတ်ကားလာရိုက်တာ။
အဲဒါ ကိုမြတ်ကို ကျွန်တော် စတွေ့ဖူးတာပါပဲ။

သူ့ကို စမြင်ဖူးတာကတော့ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားတွေပေါ်မှာပေါ့။ ကြားဖူး
တာကတော့ သူ့ရဲ့ သီချင်းစာသားတွေ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆိုတာတွေကိုပေါ့။ အမုန်း၏
နောက်ဝယ်၊ သီချင်းဆို၍ ငိုရသည်။ ပန်းတိုင်းပွင့်ပါစေ၊ ပင်လုံထိပ်ထားဦး၊
မစွပ်စတီ၊ ဂိုဏ်းရမ်း၊ နေထွက်သောည။ ပြီးတော့ သူ့ရေးပြီး ကိုမြကြီး ဆိုတဲ့
မခင်နှင်းဆီ သီချင်းများ...။

ကျွန်တော် ရူးခဲ့ပါတယ်။ တန်းမြင့်ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရ စာမေးပွဲ
၉-တန်း မတိုင်မီကတည်းက ဆံပင်ကလည်း “မြတ်လေးကေ”နဲ့၊ နဖူးတစ်ခြမ်း
ပေါ်ခွေချထား။ တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ပခုံးပေါ်မှာတင်ပြီး လမ်းလျှောက်ရင် ကြွစောင်း
ကြွစောင်းနဲ့...။ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြုံးစစ။

ကျွန်တော်ရဲ့ ငယ်ဘဝမှာ အားကျကြည်ညို ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်
၁၂ယောက်ရှိပါတယ်။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရာ၊ စလေဦးပုည၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊
မိုပါဆွန်း၊ လီနင်၊ တဂိုး၊ မောင်ထင်၊ မင်းသုဝဏ်၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊
မြသန်းတင့်၊ တင်မိုး နဲ့ မြတ်လေး...။

အဲဒီ အသက်အရွယ်တုန်းက အဲဒီရွေးချယ်မှုကို အခုထိလည်း
နောင်တမရသေးပါ။

၁၉၇၀

ကိုမြတ် နဲ့ စသိရတာ။ အဲဒီကာလပိုင်းတွေမှာ ကိုနတ်(ဆရာနတ်နွယ်)နဲ့
ကျွန်တော် မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်နေကြတဲ့ကာလ။ ညစဉ်ညတိုင်း ပုဂံကို
ချောအိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာတွေ ဝိုင်းဖွဲ့ကြပါတယ်။ ဝိုင်းက
တူးအင်ဝမ်းပါ။ အရက်လည်း သောက်ကြတယ်။ ဖဲလည်း ရိုက်ကြတယ်။

အင်မတန်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ကာလတွေပါ။ အဲဒီဝိုင်းမှာ အရက်
မသောက်၊ ဖဲမရိုက်ဘဲ၊ သူကြိုက်တတ်တာလေးတွေကို နှုတ်ခမ်းမှာ ပွတ်လိုက်၊
နှာခေါင်းမှာ ပွတ်လိုက်နဲ့ ၊ မကြာခဏ ရောက်၊ ရောက်လာတတ်တာကတော့
ကိုမြတ်ပါ။ ရောက်ရောက်ချင်း ပြောနေကျစကားကတော့...။

“ကြာတယ်ကွာ၊ ကြာတယ်။ ငါ့မှာ ဂျင်သီးပါတယ်၊ ဂျင်ချကြ”တဲ့

“အချင်းချင်း အပျော်ကစားနေကြတာပါဗျာ။ ဂျင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့”လို့
အားလုံးဝိုင်း တောင်းပန်ကြရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ညီရင်းအစ်ကိုလို ခင်လာကြရင်း ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ပါ ခင်မင်ရင်း
နီးလာပြီး မကြာခဏ ကျွန်တော့်အိမ်မှာဝိုင်းလာဖွဲ့ရင်း အနည်းအကျဉ်း သောက်လေ့
ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးကိုလည်း နာမည်မခေါ်ဘဲ “ကောင်မလေး”တဲ့။

နည်းနည်းရီဝေလာပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်ဇနီးကို သူပြောနေကျ စကားကတော့. . .

“ကောင်မလေး၊ နင်မို့ မင်းသစ်လိုကောင်ကို ပေါင်းနေတာ။ ကွာလိုက်၊ ကွာလိုက်”တဲ့။ အဲဒီစကားကို သုံးခါလောက် ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေပြီဆိုရင် သေချာတယ်။ ကိုမြတ် မှန်သွားပြီ။ ပြန်လိုက်ပို့ဖို့ ကားစီစဉ်ပေတော့. . . ။

အတူပေါင်းသင်းလာကြတဲ့ကာလ တစ်လျှောက်မှာ သဘောတူတာလည်း ရှိခဲ့။ မတူတာလည်းရှိခဲ့။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အကွဲအလွဲဆုံး သူ့ရဲ့ တင်းမာတဲ့သဘော ထားကတော့ ကဗျာမှာ ကာရန် မပါတာကို သူ လက်မခံတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို လည်း “ငပျင်းတွေ၊ ငဖျင်းတွေ၊ ငလိမ်ငညာတွေ”လို့ လည်း မကြာခဏ ဆဲတတ်ပါတယ်။ စပ်ဖြဲဖြဲ ပြုံးရင်းခေါင်းငုံ့ခံကြရတာပါပဲ။ အခုနှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ကျော်ကြာ လာတဲ့ အခါမှာတော့ ကိုမြတ်ရဲ့ စကားကို ကျွန်တော်ပြန်ပြီး ဆင်ခြင်နေမိတယ်။

ကိုမြတ်လေး၏ ရင်ထဲတွင် စီးဆင်းနေသော အနုပညာမြစ် သုံးစင်း ရှိသည်။ စာပေ၊ ဂီတနှင့် ရုပ်ရှင်။ အခမ်းအနားဆုံးမြစ်ကြီးကား သူ၏ဂီတဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ သူ၏ ကဗျာဓာတ်ခံကြောင့် သူ၏ဂီတမှာ ကြွ၍လှနေသည်။ ကြည့်ပါ။

“ပန်းရဲ့အဘိဓမ္မာ သရုပ်အညီ xx ဖူး xx ပွင့် xx နွမ်းပြီးတော့ ကြွေစွာမည် xx အပေါင်းလက္ခဏာ နှစ်ခုနဲ့. . . တိုးတက်လာခဲ့သလို အနှုတ် လက္ခဏာနှစ်ခုနဲ့ ဆုတ်ယုတ်ပြန်ရသည် xx အကွဲရာ သင်္ချာနည်းနဲ့. . . တွက် ချက်ကြည့်တော့လည်း မက်စရာမမြင်ပါပြီ xx အဲဒါပဲ အဖြေကွဲ နှင်းဆီxx အလှကြည့်ရုံကလွဲလို့ xx မခင်ပါနဲ့ နှင်းဆီ နှင်းဆီ xx ကမ္ဘာနိယာမထဲသို့ xx ဘဝင်နာနဲ့ဆင်းပြီ” ဆိုသော ‘မခင်နှင်းဆီရဲ့ နှင်းဆီဇာတ် သိမ်း’။

‘လှိုင်းဇာပီးလွှာကလေး xx ဘောင်ဘင်ကူးတက်လာပေးတော့ xx အရိုင်းစာသားကဗျာ တေး xx သောင်ပြင်ဦးထက်မှာကြွေးနေ့ xx သိုင်းရွာထား အသာဖေး xx မောင်, ခင် မြူးယုက် ကာပြေးဆော့ xx ပြေးဆော့ ခဲ့တာကိုကွယ် xx တေးကျော့ဖွဲ့တာ ဆိုမယ်’ ဆိုသော ‘မောင်းမကန် ကေသီဦး’သီချင်း။

ထိုသီချင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုမြတ်က အောင်ဟိန်း(တျိုက်ထော်) သို့ ဝန်ခံရင်ဖွင့်ခဲ့သော စကားလေးကလည်း ပြုံးချင်စရာ။

'မောင်းမကန် ကေသိဦး' သီချင်းကို တိုမင်းနောင် ဆို၍ အလွန်ကျော်ကြားနေချိန်တွင် ကိုမြတ်ထံသို့ မောင်းမကန်မှ စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်ဆို၏။

စာထဲတွင် သီချင်းကိုအလွန်နှစ်သက်ပါကြောင်း၊ သို့သော် ကိုမြတ်၏ သီချင်းထဲမှာ 'စင်ရော်ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်က xx ကြင်ဖော်သက်ပေး ယောင်ပြတော့' ဟု ရေးဖွဲ့ထားသော်လည်း သူတို့မောင်းမကန်မှာ စင်ရော်ငှက်တစ်ကောင်မှ မရှိပါကြောင်း ရေးထားသဖြင့် ကိုမြတ်မှာ ကိုယ့်နဖူး ကိုယ်ရိုက်ပြီး ရယ်ရကြောင်း၊ ဆရာအောင်ဟိဏ်း(ကျွန်ထော်)ပြန်လည်ဖောက်သည်ချသည်ကို ဖတ် ရပြီး ကျွန်တော်တို့ ရယ်ရသေးသည်။

'ပင်လုံထိပ်ထားဦး' ရုပ်ရှင်ကားထွက်လာသောအခါ 'လူ့လောက တန်ပန်ရေးနဲ့ xx ဗျမ်းမျှ ကြေးအဖြေ xx ဥရောပဆန်ဆန်တွေးတဲ့ xx ရှမ်းမလေးရေ' ဆိုသော သီချင်းစာသားမှာ ကျွန်တော် တို့လူငယ်တိုင်း၏ နှုတ်ဖျားသို့ ရောက်လာတော့၏။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အမျိုးသားသီချင်းအကြိုက်ဆုံးမှာ ဂီတစာဆို ကိုရဲအောင် (တယောဦး ဒီဘိုး) ရေး၍ ကိုကျော်ညွန့်ဆိုသော 'အုံးစက်ပါဘုန်းလက်မှာ'၊ အမျိုးသမီးဆိုသီချင်းမှာ မြို့မငြိမ်းရေး၍ မေရှင်သီဆိုသော 'ပျို့မှာတမ်း'၊ စုံတွဲ သီချင်းထဲတွင် ကိုမြတ်လေးရေး၍ သူနှင့်အဆိုတော်ထားတို့ သီဆိုသော 'နေထွက်သောည'၊ အဖွဲ့လိုက်သီချင်းမှာ ကိုမြတ်လေးရေး၍ 'ကေသိပန်' အဖွဲ့ဆိုသော 'ပန်းတိုင်းပွင့်ပါစေ' သီချင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

'ပန်းတိုင်းပွင့်ပါစေ' သီချင်းကား ကိုမြတ်လေး၏ အမြင့်ဆုံး ဂီတဖန်တီးမှုဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ကျူးရာ၌ တိုင်းရင်းသားများကို 'ကချင်၊ ကယား၊ ကရင်၊ ချင်း၊ မြန်မာ၊ ရှမ်း' စသည်ဖြင့် တိုက်ရိုက် မခေါ်ဝေါ်ဘဲ 'လိမ္မော်ချယ်ရီ စကြော်ဘယ်ရီ xx မာလကာ ခတ္တာ ဇီဝါ xx သရဖီ ဒေလီယာ xx သရင် အင်ကြင်း ပင်မင်းမချွ အို xx ပြည်သူတွေ' ဟု တောင်ပေါ်မြေပြန့်ပန်းကလေးများဖြင့် တင်စားသွားပုံမှာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ရသတန်ဖိုး မြင့်လှပါသည်။

တစ်ချိန်ကတော့ ကျွန်တော်လည်း သီချင်းရေး၍ ဘဝကို ရပ်တည်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆရာမြို့မငြိမ်းနှင့် ဆရာမြတ်လေးတို့၏ သီချင်းများကို ခွဲခြမ်းစိပ်ဖြာလေ့လာရင်း ကိုယ့်အရည်အချင်း ကိုယ်သိပြီး သီချင်းရေးဆရာဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုမြတ်သည် ရိုးသား၏၊ ပွင့်လင်း၏၊ ဟာသလေးစွက်လျက် ဟော
ဟောဒိုင်းဒိုင်းလည်း ပြောချတတ်၏။

၁၉၇၂ ခုနှစ်၏ တစ်ခုသော နေ့လယ်ခင်းဝယ် ၃၄-လမ်းနှင့် အနော်ရထာ
လမ်းထိပ်၌ ဆရာဒဂုန်တာရာ၊ ကိုမြတ်လေး၊ ဓာတ်ပုံမောင် မောင်ကြီး
(စစ်ကိုင်း)နှင့် ကျွန်တော်တို့ရပ်၍ စကားပြောနေကြခိုက် ဆူးလေဘုရားလမ်းဘက်မှ
လျှောက်လာကြသော မကြာခင်ကမှ အထိန်းသိမ်းခံဘဝမှ လွတ်မြောက်လာ
ကြသည့် ဆရာပန်းမော်တင်အောင်နှင့် ဆရာမြသန်းတင့်တို့ကို တွေ့လိုက်
ကြရသည်။ ထိုစဉ် ကိုမြတ်နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသောစကားတစ်ခွန်းကြောင့်
ဆရာဒဂုန်တာရာ အားရပါးရ ရယ်လေ၏။ ပြောပုံကလည်း ကြည့်ပါဦး။

'ကဲ ကိုဌေးမြိုင်၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း စာပေခေါင်းဆောင် ကြီးလုပ်
နေလို့ မရတော့ဘူးဗျ။ ဟိုမှာ ကိုတင်အောင်တို့ ကိုမြသန်းတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီ'
ဤသည်ပင် မြတ်လေးအစစ်ဖြစ်တော့၏။

ကိုမြတ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ပြုံးစရာ၊ လွမ်းစရာတွေက အများသား။ ဒါနဲ့
စကားမစပ် ပြောရဦးမယ်။ အခု ကျွန်တော်ရေးနေတဲ့စာစုဟာ ကျွန်တော်
ချစ်ခင်လေးစားရတဲ့ အနုပညာရှင်တွေကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ကျွန်တော်လွမ်းတဲ့
အကြောင်းလေးတွေကို ရေးနေတာပါ။ အဲဒီ အနုပညာရှင်ရဲ့ အနုပညာအကြောင်း
ကို သုတေသနပြုတာ၊ ဝေဖန်ဆန်းစစ်တာ၊ အကဲဖြတ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့
ကိုမြတ်လေးရဲ့ ပလက်တီနမ်အနုပညာကို ကျွန်တော်ရွှေမှုန်ဖြူနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုမြတ်ကြောင့် ကျွန်တော် ဒုက္ခလည်း မကြာခဏရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။
ရွာသာကြီးဘက်မှာ ကြက်သွားတိုက်ရင်း ရဲလာဖမ်းလို့ ချုံကြားတွေထဲတိုးပြီး ပြေးခဲ့
ရဖူးရဲ့။ အကြီးဆုံးဒုက္ခ တစ်ခုကတော့...။

မှတ်မှတ်ရရ၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်မှာပါ။ ကျွန်တော်က စစ်ကိုင်းနားက ရွာသစ်
ကြီးကို ရောက်နေတယ်။ အဘွားဘက်က ဆွေရွာမျိုးရွာမို့ မကြာခဏ ရောက်တတ်
ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ညီတော် မောင်မြင့်သိန်းက ရွာနဲ့ရွေ့ခိုကို ကုန်ကားပြေးနေပါ
တယ်။ တစ်နေ့တော့...။

"အစ်ကို ၊ ရွေ့ခိုမြို့ထောင့်စေတီပွဲရှိတယ်၊ လိုက်ဦးမလား"

နှစ်ခါမေးစရာမလိုပါဘူး။ ရွေ့ခိုမှာ စိုးကြီး ရှိတယ်။ ကိုကျော်အေး

ရိုတယ်။ ကြည်စိုး ရိုတယ်။ ဟင့်အင်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကြည်စိုးက ကြည်စိုးထွန်း (ဘူမိဗေဒ)ဆိုပြီး ရန်ကုန်ရောက်နေပြီး ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ၊ ဒါရိုက်တာ လုပ်နေပြီ ဆိုပဲ။

ရွှေဘိုရောက်တော့ လှကျော်နေက သရုပ်ဆောင်ဒါရိုက်တာဆိုပြီး ဇာတ်က နေတယ်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာကိုတွေ့ရတယ်။ မင်းသမီးက နွဲ့နွဲ့မူတဲ့။ အိုကေ လှကျော်နေ ကလည်း စစ်ကိုင်းသား၊ တစ်မြို့တည်းသားချင်း၊ နွဲ့နွဲ့မူကလည်း ၁၉၆၇ အလုံ အထက(၄) မှာ ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာလုပ်တုန်းက ကိုယ့်တပည့် (၁၀) တန်း ကျောင်းသူ။

လှကျော်နေ (ယခု မောင်ရစ်ခေါ် ရဲတင်း)ရဲ့ ဇာတ်ရုံကို ရောက် တော့.

“ဟေ့ကောင်၊ အတော်ပဲ၊ ငါ့ကို ကိုင်းပြင်၊ မြင်းဆယ်ကို လိုက်ပို့စမ်း၊ ကြက်သွားဝယ်ရအောင်”

အဲဒါ။ ကိုမြတ်လေးပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်လည်းပျော်သွား ပါတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်သွားပါတယ်။ ရွှေဘိုမှာ နာရီဝက်ပြည့်အောင် မနေလိုက်ရပါဘူး။

ရွာသစ်ကြီးက ဦးရွှေအိုးအိမ်မှာ တစ်ညအိပ်ပြီး၊ ပဲ့ထောင်တစ်စင်းငှားပြီး၊ ကိုင်းပြင်နဲ့ မြင်းဆယ်ကို ချီတက်ခဲ့ကြပါတယ်။

“မင်းသားကြီးဟေ့၊ မင်းသားကြီးလာပြီဟေ့”

တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်၊ ကမ်းပါးတစ်ခုလုံးပြည့် လာကြိုကြ၊ ဒီရွာတွေကို သူ ဘယ်တုန်းက ဘယ်နှခေါက် ရောက်ခဲ့ဖူးလေသလဲမသိ။

တစ်ရွာလုံးလှည့်ပြီး တိုက်ကြက်ကောင်းလှည့်ရှာ။ နောက်ဆုံး နှစ်ကောင် တွေ့တော့ အဲဒီ နှစ်ကောင်ကို “ခွပ်လက်ပြုခိုင်းပါတယ်”။ အဲဒါ သူတို့ရဲ့ ဘာသာ စကားပါ။ ကျွန်တော့်အမြင်တော့ ကြက်နှစ် ကောင်ကိုမသေမချင်း သတ်ခိုင်းကြ တာပါ။

တရုတ်မန်ကျည်းပင်ကြီး နှစ်ပင်အောက်မှာ ကြက်နှစ်ကောင်ခွပ်ကြ တာပါ။ အဲဒီမှာ ပြဿနာက စတာပါပဲ။

“ပြေးဟေ့၊ ပြေးပြေး”

ကြက်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလုံး ထွက်ပြေးကြတယ်။

အညာသားမက၊ ရန်ကုန်သား မကျ၊ တကျ ကျွန်တော်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကြက်နှစ်ကောင်လည်း ပြေးကြပါပြီ။ ကိုမြတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာတော့ မြွေပွေး အကောင်ပေါက်စနု မွေးကာစလေးတွေ ။ တရုတ်မန်ကျည်းပင်ပေါ်က မြွေမကြီးပါ အပေါ်က ပြုတ်ကျလာတယ်။ ရိုက်ကြ၊ သတ်ကြ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာ။

ကိုမြတ်ကတော့ သူ ကြိုက်တဲ့ကြက်ကို ရွေးပြီးနေပါပြီ။

ကိုင်းပြင်က ရွာသစ်ကြီး။ အဲဒီကနေ စစ်ကိုင်းရောက်တော့ အဲဒီတုန်းက ညပိုင်းသတ်မှတ်ချိန်ပြည့်တော့မယ်။ အမေ့အိမ်ရောက်ဖို့ အချိန်မမီတော့။ မြို့လယ်ပိုင်းက ကိုတင်ဆွေနဲ့ မတာတို့ အိမ်မှာ အိပ်ခဲ့ကြရပါတယ်။

မနက်လင်းတော့အမေ့အိမ်သွားပြီး အပြေးအဖျန်း၊ အဲဒီစကားမှားပါတယ်။ အဖိုးအဖျန်း ကန်တော့ရပါတယ်။ ကိုမြတ်ကလည်း မေမေ့ကို ဝင်ကန်တော့တယ်။ အမေ့မှာ မျက်ရည်တွေလည်လို့၊ မေမေ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြတ်လေးပရိသတ်ကိုး။ ရုပ်ရှင်မင်းသားမြတ်လေးက သူ့ကို ကန်တော့သွားတဲ့ အကြောင်း တောင်ငှေးလေးတဒေါက်ဒေါက်ထောက်ပြီး တစ်မြို့လုံးလှည့်ပြီး ပြောနေရှာခဲ့လေရဲ့။

မန္တလေးကို ကူးခဲ့ကြ။ ကျွန်တော်လက်ထဲမှာတော့ တိုက်ကြက်ထည့်ထားတဲ့ ကြိမ်ခြင်း ကလေး၊ အတိအကျပြောရရင် ကြိမ်ကြုတ်ကလေးကို တယုတယ ဆွဲလို့. . . ။

မြန်မာ့မီးရထား၊ မြန်မာ့လေကြောင်းမှာ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ကို သယ်ဆောင်ခွင့်မရှိပါဘူး။ မြတ်လေးနဲ့ မင်းသစ်ကတော့ မန္တလေး-ရန်ကုန် အမြန်ရထားရဲ့ အထက်တန်းတွဲမှာ ခိုးသယ်လာတဲ့ တိုက်ကြက်တစ်ကောင်နဲ့အတူ အခန့်သားပါပဲ။

“နေခြည်ဖြာ ညနေအေး. . . လေပြည်လာရှုပ်တိုက်ပြေး. . . ” ဆိုတဲ့ အဆိုတော် သက်သက်ရဲ့ သီချင်းသံလေးနဲ့အတူ(အခုတော့မသိ၊ အဲဒီတုန်းက မီးရထားတွဲတိုင်းမှာပေးသီချင်း တွေကို စပီကာတွေနဲ့ ဖျော်ဖြေလေ့ရှိပါတယ်) ရထားကြီးက လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်၊ ချောင်းတွေ မြစ်တွေကို ဖြတ်လို့၊ နေက ဝင်လုလု။

ဒါပေမဲ့ နိယာမတရားကို မြတ်လေးနဲ့ မင်းသစ် သတိမထားလိုက်မိပါဘူး။
 ညနေ ခြောက်နာရီခွဲနဲ့ ခုနစ်နာရီကြားမှာ တစ်ခါ၊ ည ဆယ့်နှစ်နာရီနဲ့
 တစ်နာရီကြားမှာ တစ်ခါ၊ မနက်လင်းအားကြီး လေးနာရီလောက်မှာ တစ်ခါ၊
 ခြင်းထဲက ကြက်က မှန်မှန်ကြီး တွန်ပါလေ ရော။

လန်နိုးလာကြတဲ့ အထက်တန်းတစ်တွဲလုံး စားမလိုဝါးမလို မျက်လုံးတွေနဲ့
 ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကို ကြည့်ကြတယ်။ ကိုမြတ်ကတော့ သူနဲ့မဆိုင်သလို
 တစ်ဖက်လှည့်ပြီး အိပ်နေလေရဲ့...။ ကြက်ခြင်းကြီးနဲ့ တွဲထိုင်နေရတဲ့
 ကျွန်တော့်မှာသာ မျက်နှာကို ဘယ်နားသွားထားရမလဲမသိ။

“အခါမလွန်၊ သုံးကြိမ်တွန်၏”ဆိုတဲ့ ခြင်းထဲက ကြက်ကိုပဲ ရိုက်သတ်
 ရမလား၊ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ကိုမြတ်ကိုပဲ ဆောင့်လှုပ်ပြီး နှိုးရမလား၊
 ကျွန်တော်မသိ...။ ဒေါသထွက် လိုက်တာ...။

ခုတော့ ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် လွမ်းနေတယ်...။

နှစ်ကာလတွေ ပွန်းပဲ့သွားခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့မိသားစု ပြင်ဦးလွင်ကိုရောက်နေချိန်မှာ ကျွန်တော့်
 ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆရာမြသန်းတင့်ကတစ်ဆင့် သိရပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဇနီးဆီကို
 ကိုမြတ်ဖုန်းဆက်တယ်။

“ကောင်မလေး၊ ငါ နင်တို့နဲ့ လာနားဦးမယ်။ မြေလေးတစ်ကွက်လောက်
 လည်းရှာထားဦး။ ငါ အိမ်လာဆောက်ပြီးနေဦးမယ်”

ကိုမြတ် ရောက်မလာဖြစ်တော့ပါ။

သို့သော် မြင့်မြတ်သော ဘုံဘဝတစ်နေရာမှနေ၍ ကျွန်တော်တို့ကို
 “ငည့်တွေ၊ ငည့်တွေ” လို့များ...။ ဆဲနေပြီလားမသိ။

(တမလွန်မှ ကိုမြတ်အား လွမ်းဆွတ်တမ်းတ ဦးချကန်တော့လျက်)

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၃)
တွံတေးသိန်းတန်

ညကား ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်လျက်။ မော့စ်ဗစ်ချ်ကားငယ်၏ အတွင်း
ခေါင်မိုးတွင် တပ်ဆင်ထားသောမီးလုံးလေး၏ အလင်းရောင်ကလည်း အတွင်း
မှာပင် မှိန်ဖျော့ဖျော့မျှသာ။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးလျက်၊ အင်းလျား
ရေပြင်ကိုပင် သဲကွဲစွာမမြင်ရ။ ပိုးစုန်းကြူးလေးများထံမှ တစ်ခါတရံ ပေါ်လာ
တတ်သော ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်အလင်းရောင်လေးများကို မြင်လိုက်ရတိုင်း ပျော်သလိုလို
မောသလိုလို။

“ဘယ်က စရေးရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး ကိုမြတ်သူရာ”

“လွယ်ပါတယ် ကိုသိန်းတန်ရယ်၊ မှောင်တာက စရေးဗျာ”

အခိုက်အတန့်အတွင်းမှာပင် သူ၏ ရင်ဝယ်သားလေးဖြစ်သော “ဩဘာ
ထွင်းအိုး” မယ်ဒလင်လေး၏ တေးသံများနှင့်အတူ ထူးခြားလှပစွာ စူးရှသောသူ့
အသံက ပေါ်လာသည်။

“ညမှောင်မှောင် xx လမှောင်မှောင် xx ကြယ်ရောင်သော် မလင်း
xx ချိန်းခဲ့ကြ ညတုန်းကပေါ့ကွယ်”

အဲဒီနေ့က အဖြစ်ကဒီလို...။ ကိုသိန်းတန်တို့ဇနီးမောင်နှံ မနက်ပိုင်းက လျှာနဲ့သွား ကိုက်မိကြ၏။ ဒါကလည်း ရိုးနေပါပြီ။ အိမ်မှ ထွက်လာပြီး၊ တစ်နေ့လုံး ရပ်ရှင်ရိုက်သည်။ ရိုက်ကွင်းပြီးတော့ ရွှေဂုံတိုင်အနီးရှိ အိုရိုးယဉ်ကလပ်သို့ သွားကြသည်။ ကိုသိန်းတန်က ဘီလီယက်ထိုး၊ ကျွန်တော်က အရက်သောက်။ ဘီလီယက်တစ်ပွဲပြီးတိုင်း သူကလည်းသောက်။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ ပုံမှန်ထုံးစံ ယမကာညနေခင်း။ သို့သော် ရှေ့အပတ်ထဲတွင် မြန်မာ့အသံ၌ ကိုသိန်းတန်၏ “တေးပုလဲ”တေးဂီတအဖွဲ့ အသံလွှင့်ရမည်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို၊ ဦးမောင်ကို၏ အောင်ကျက်သရေ ဓာတ်ပြားတိုက်အတွက်လည်း သီချင်းသစ်တွေ ပေးရဦးမည်။ အကြောင်းပြချက်(၁)

အကြောင်းပြချက် (၂) က မနက်က မိန်းမနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့သော ကိုသိန်းတန်သည် အိမ်ကို စောစောမပြန်လိုဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လူမိုက်အားပေးလုပ်ရင်း၊ ထွက်ပေါက်ရှာပေးလိုက် သည်။

“တစ်ညလုံး သီချင်းရေးကြမယ်လေ”

“ဘယ်မှာသွားရေးမလဲ။ အိုရိုးယဉ်က ပိတ်တော့မှာဗျ”

“အင်းလျားကန်စောင်း သွားရေးမှာပေါ့ဗျ။ ကားမှာ အင်ဒိုးလမ့်(ပ်) (in-door lamp) ပါသားပဲ၊ စာရေးဖို့လောက်တော့ဖြစ်ပါတယ်”

သည်လိုနှင့် သူ၏လက်စွဲဒရိုင်တာကိုအောင်ကြီးနှင့်အတူ ကိုသိန်းတန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေသော ၁၉၆၇ ၏ တစ်ခုသောညဝယ် အင်းလျားစောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ကားပေါ်တွင် စားစရာ၊ မြည်းစရာ၊ သောက်စရာ တစ်ပုံတစ်ပင်ဖြင့်

နောက်နေ့ နံနက်ရောင်နီလာချိန်တွင် “မေတ္တာမီးအိမ်”ဆိုသော ခေတ်ပေါ်ဂန္ထဝင်သီချင်း တစ်ပုဒ်မွှေးဖွားလာခဲ့၏။ ပိုးစုန်းကြူလေးတွေကို ကြည့်ပြီး “မေတ္တာမီးအိမ်”ဆိုသည့်စကားလုံးကို သူ့ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားသည်မှာ သူ့တွင် ဂီတသာမက စာပေအနုပညာ ကိုယ်ခံအားလည်း မည်မျှ ကြီးမားကြောင်း သိသာထင်ရှားလှပေပြီ။

၁၉၆၇ ခု နှစ်ဦးပိုင်းမှာ ရန်ကုန်၊ အလုံ အ-ထ-က ၄ မှာ ကျွန်တော်

ဆယ်တန်းပြဆရာ တစ်ယောက် လုပ်နေချိန်...။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ကွန်းခိုနေရာ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးပဆွေ(ကျားကြီးပဆွေ)၏ အိမ်အနီးတွင် သူငယ်ချင်းသင်္ဘောသား တစ်ယောက်ရှိ၏။ “သန်းထူး”။

ညတိုင်း ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ကွပ်ပျစ်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် အနီးဝန်းကျင် မှ လူငယ်များဆုံကြ၏။ ကျော်ကျော်၊ နေမျိုးပဆွေ၊ တင်သောင်း၊ ထင်ကျော်၊ တစ်ခါတရံ အဆိုတော် ရဲဝင်း... စသည်။

အရက်နည်းနည်းသောက်ပြီး သီချင်းများများဆိုကြသည်။ ကွပ်ပျစ် အောက်မှာလည်း ဓားတွေ၊ တုတ်တွေ၊ အက်စစ်ပုလင်းတွေနှင့်...။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်လောက်က ငြိထားဖူးလေတော့၊ ကျော်ဌေး(ယနေ့ကျော်ဟိန်း)တို့ စိန်ဂေါ်လီတွေကိုလည်း ကြောက်ရသည်ကိုး။ ထားတော့။

သီချင်းအများဆုံး ဆိုသည်က ကျွန်တော်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာရှိခဲ့စဉ်က ဂီတဆည်းဆာပွဲတွေမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရေး၊ ကိုယ်တိုင်ဆို၊ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ် မြန်မာသီချင်းများ။ အဲဒီမန္တလေးတက္ကသိုလ်ရဲ့ ဂီတ ဆည်းဆာပွဲတိုင်းမှာ မပျက်မကွက် ဆင်နွှဲသူတစ် ဦးကတော့ ကိုတင်လှိုင်။ ယနေ့ လယ်တွင်းသားစောချစ်။

အဲဒီလို သီချင်းအားလုံးဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မညည်းမညူ အားတက် သရော အားပေးသူ ကတော့ သန်းထူး။ သူက တွံတေးသိန်းတန်ရဲ့ အပေါင်းအသင်း။

ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်သီချင်းတွေအကြောင်းကို သူက ကိုသိန်းတန်ကို ပြန်ပြောဖန်များတော့ ကိုသိန်းတန်က ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ချင်တယ်ဖြစ်ပါလေရော။

သည်လိုဖြင့် တွံတေးသိန်းတန်၏ ဘဝထဲသို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်ဘဝထဲသို့ သူရောက်ခဲ့ရသည်။ ကျောင်းဆရာဘဝကို ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ သီချင်းရေးပြီး ဘဝကို ရပ်တည်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်သီချင်းအပုဒ် သုံးဆယ်ခန့်ရေးခဲ့ရသည်။ ဓာတ်ပြားသီချင်းမှာမူ တစ်ချပ်တည်းသာ။ “ရည်းစားရွှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”။ သီချင်းရေးတော့ ကလောင်နာမည်က “နေမြတ်သူ”။

ကိုသိန်းတန်နှင့် ကျွန်တော်က ကျွန်းကိုင်းမို့၊ ကိုင်းကျွန်းမို့။ ဂီတနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူ့ကို ကျွန်တော် ဆရာတင်သည်။ စာပေနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူက

ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်နိုးနှောသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်လည်း ဘာကြီးဦးမဆွေ၏အိမ်မှ ကိုသိန်းတန်၏ စမ်းချောင်း၊ ညောင်တုန်းလမ်းအိမ်သို့ အပြီးအပိုင်ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကျောင်းဆရာဘဝကိုလည်းမေ့ခဲ့ပြီ။ သို့သော် တစ်ခါတရံ ကိုသိန်းတန်က ခေါ်တတ်သည်မှာ “ကျောင်းဆရာ”။

ကိုသိန်းတန်သည် ဂီတနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ပါရမီလည်းရှိသည်။ ပညာလည်းပြည့်သည်။ သူနှင့်တွဲခဲ့သည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး အံ့ဩစရာတွေနှင့် မကြာခဏ ကြုံခဲ့ရသည်။

ဂျာမန်ကျေးလက်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို မင်းစမ်းအောင် (ယခုဇော်ထက်အောင်အမည်ဖြင့် စစ်ရန်နိုင်စုံထောက်ဝတ္ထုတွေရေးနေသူ)က မြန်မာပြန်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးထားသည်။ ရိုးရိုးစကား ပြေမဟုတ်၊ ကဗျာပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့်...။ တစ်ရက်အတွင်း မူရင်းစကားလုံးများ မပျက်စေဘဲ သီချင်း တစ်ပုဒ်ဖြစ်လာအောင် ကိုသိန်းတန်က ဖန်တီးလိုက်သည်။

ရွှေမြင့်မိုရ်ရုပ်ရှင်မှ ဒါရိုက်တာ အောင်ကြီးမြင့်၏ “အပြတ်မပြောနဲ့ မချော” ဇာတ်ကားအတွက် ကျွန်တော် သီချင်းသုံးပုဒ်ရေးရသည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်မှာ ကျွန်တော်ရေးခဲ့သော လေးလုံးစပ်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သီချင်းဘဝပြောင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သည့်စာလုံးမှ မဖြုတ်နိုင်၊ လေးလုံးတစ်ပါဒ်ကိုပင် အပျက်မခံနိုင်။ အလွန်အင်မတန် တန်ဖိုးကြီးမြင့်လှသော ကျွန်ုပ်၏ ကဗျာကို မည်သူမှ မထိပါးရ။ သေဒဏ်။

သို့သော် ကဗျာထဲမှာ အသံထည့်ရင်း ထည့်ရင်း သုံးရက်မြောက်တွင် ကျွန်တော်လက်မြောက် လိုက်ရတော့သည်။ သီချင်းက သုံးပုံတစ်ပုံခန့် ကျန်သေးသည်။

ကိုသိန်းတန်က ထိုကျွန်သုံးပုံတစ်ပုံကို နာရိုက်ဖြင့် အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။

သည်လောက်တော့ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ တခြားသီချင်းရေးဆရာတွေလည်း လုပ်နိုင်ပါတယ်ဗျာဟု ဆိုလာကြလျှင် ကျွန်တော် ထပ်ပြောချင်ပါသေးသည်။

အောင်ကျက်သရေ ဓာတ်ပြားတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးမောင်ကိုက တောင်းဆိုသည်။ မြန်မာပြည်တွင် မင်္ဂလာဆောင်သီချင်း ရှားနေသည်။ ဆရာမြို့မငြိမ်း၏

“မောင်ရွှေတို့ တည့်တည့် လျှောက်ရင်... မေလည်း နောက်ကလိုက်ကာ... လျှောက်မယ်မောင်ရေ...” လောက်ပဲရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အထင် (စီးပွားရေးအရ) မင်္ဂလာဆောင်များတွင်သုံးရန် သီချင်းတစ်ပုဒ်ရေးပေးပါ။

နေ့ရွှေ့ ညရွှေ့ဖြင့် ကိုသိန်းတန် တစ်လုံးတစ်ပါဒမှ မရေးဖြစ်သေးပါ။ သည်လိုဖြင့် မနက်ဖြန် စိန်မောင်စတူဒီယိုတွင် အသံသွင်းမည်။ သန်ဘက်ခါ လေယာဉ်ပတ်ဖြင့် အိန္ဒိယသို့ပို့မည်။ ထိုစဉ်က အသံသွင်းပြီးတိတ်ခွေကို အိန္ဒိယမှာသာ ဓာတ်ပြားဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သည်။ ဓာတ်ပြားခုတ်သည်ဟု သုံးနှုန်းကြသည်။

ယနေ့ ရေးမှဖြစ်မည်။ ကိုသိန်းတန်၊ ညီဖြစ်သူ တေးရေးမောင်ကြည်ငွေနှင့် လက်စွဲတော် ဒရိုင်ဘာကိုအောင်ကြီးတို့ ကျောက်မြောင်းရှိ အဝမ်းစိုးမြင့်နှင့် မတင်တင်မြတို့အိမ်သို့ ချီတက်သွား ကြသည်။

ကိုသိန်းတန်က မယ်ဒလင်ကြီးလေးများကို ခတ်လိုက်။ စန္ဒရားခလုတ်လေးများကို တို့လိုက်ဖြင့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ထိုသီချင်းဖြစ်သွားပါသည်။ ကိုသိန်းတန်နှင့် မတင်တင်မြတို့ စမ်းဆိုကြည့်ကြသည်။ ပြန်ပြင်ရန်မလို။ အားလုံး အံ့ဩ၍ မဆုံး။

ယနေ့ ထိုသီချင်းမပါလျှင် မင်္ဂလာဆောင်တို့၏ ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့် မပြည့်စုံဟုပင် သတ်မှတ်ကြရမည်နယ်။

မူလအမည်ရင်းပျောက်ပြီး “နေနဲ့လရွှေခဲ့မြပမာ ဖွင့်လေတာ” ဖြစ်နေပေပြီ။ ထိုစဉ်က မျက်မြင်သက်သေများအနက် အဝမ်းစိုးမြင့်နှင့် မောင်ကြည်ငွေတို့မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြရှာပါပြီ။ သို့သော် မတင်တင်မြနှင့် တို့အောင်ကြီးတို့ သက်ရှိထင်ရှားရှိသေး၏။

ကျွန်တော်ကတော့ မမြင်လိုက်ရပေမဲ့ ကိုယ့်လူကို ကိုယ်ယုံ၏။ အဆိုပါသီချင်းနှင့် ကိုသိန်းတန်၏ အခြားသောသီချင်းများတွင် မြန်မာစကားလုံး လှပခိုင်ခံ့မှုကို တွေ့ရ၏။ ဥပမာ - နှမလက်လျှော့နေလေတော့။

“မူလတန်းကနေ အထက်တန်းအထိ သင်ပေးခဲ့ကြတဲ့ တံတေးက ကျွန်တော့်ရဲ့ မြန်မာစာဆရာတွေရဲ့ ကျေးဇူးပေါ့ဗျာ။ အကုန်အလွတ်ကျက်ခဲ့ရတာဗျ”

တံတေးမြို့နားက ရှမ်းစုကြီးရွာသား။ အဖေရှမ်း၊ အမေရှမ်း၊ ရှမ်းအမျိုးသားစစ်စစ်ဖြစ်သော ကိုသိန်းတန်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖူးသည်။ ကျွန်တော်

ယုံသည်။ စာပေဓာတ်ခံအားကောင်းမှုတွင် သူ၏ကြီးမားလှသော ဂီတပါရမီနှင့် ဂီတပညာတို့ကို ပေါင်းစပ်လိုက်၍သာ ထိုသီချင်းသည် မိနစ်အနည်းဖြင့် ပြီးမြောက် အောင်မြင်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ပြီးတော့ အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်ရသော အနုပညာဖန်တီးမှုအချို့မှာ တစ်ခါတရံ တဒဂ်အတွင်းမှာပင် မွေးဖွားလာတတ်ကြသည်ဟု အနုပညာသမားတိုင်း ကြားဖူး၏။ မှတ်ဖူး၏။ အချို့ ကိုယ်တိုင် ကြုံဖူးပေမည်။

၁၉၆၇ ခုနှစ်သည် မြင့်မြင့်ခိုင်နှစ်။ မြင့်မြင့်ခိုင်ပုံမပါလျှင် ပြက္ခဒိန်မဖြစ် သောနှစ်။ တစ်ရက်သားမှာတော့ ကိုသိန်းတန်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး၊ ဆို-ရေး-တီး ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ငေါင်နေသည့်အချိန်။ ကျွန်တော် တို့၏ ရှေ့တည့်တည့်မှာတော့ ကြူကြူ (မြင့်မြင့်ခိုင်) ပေးထားသော ပြက္ခဒိန် ကြီးတစ်ခု။

ပြက္ခဒိန်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်စက်ဝန်းကြီးတစ်ခုကို နောက်ခံပြုလျက် မြင့်မြင့်ခိုင်က မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ကိုသိန်းတန် ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကြည့်နေသည်။

သို့သော် အနုပညာရွှေထုပ်တစ်ထုပ်ကို သူကသာ ကောက်ရသွားသည်။

“ကိုမြတ်သူရေ ကြည့်စမ်း။ ကြူကြူက လမင်းကြီးထဲမှာ ရပ်နေတာနဲ့ မတူဘူးလား။ ပြီးတော့ ရှေးကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရော သတိမရမိဘူးလား။”

“ဘယ်ကဗျာကလဲဗျ”

“ဟိုလေ တစ်ခွန်း သူ့ကိုပြောလိုက်ပါ။ စန္ဒာရယ် မောလှပြီဆိုတဲ့ကဗျာ လေးလေ။ ပြီးတော့ မျက်နှာချင်း လမင်းမှာဆုံစို့ကွယ်တို့ ဘာတို့လေ”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။ သဘောပေါက်ပြီ။ အဲဒါ ခင်ဗျားသီချင်းရေးတော့မှာ မဟုတ်လား။”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ ကျောင်းဆရာရယ်”

သို့ဖြင့် “ဖိုးလမင်းကို အောင်သွယ်ခိုင်းမယ်” ဆိုသော ယနေ့နှစ်ပေါင်းလေး ဆယ်ကျော် လာသည့်တိုင် မျိုးဆက်သစ်များအထိ နှစ်သက်နေ ကြဆဲဖြစ်သော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီး ဖြစ်ခဲ့၏။

ကိုသိန်းတန်က သီချင်းသာမက၊ ဝတ္ထုလည်း အရေးကောင်းသူတစ်ဦး

ဖြစ်သည်။မှတ်မှတ် ရရ ကြည့်မြင်တိုင်က မြေပြန့်ဆန်းကြည်တို့ထုတ်သော ဟာသဂျာနယ်တွင် ကျွန်တော်အတွက် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ရေးပေးဖူးသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ချစ်သူမှာ တက်သစ်စ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးငယ်တစ်ဦး။ အချိန်တိုအတွင်းမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်လာသောအခါ ကျောင်းဆရာ ဘဝမှထွက်ပြီး သီချင်းရေးနေသည့် ကျွန်တော့်ကို ချစ်သူ၏မိခင်က ဘဝင်မကျ နိုင်တော့။ သူ့မိခင်ကလည်း ကိုသိန်းတန်နှင့် ရင်းနှီးသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကိုသိန်းတန်ဆီ ရောက်နေမှန်းသိသောအခါ ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုတ် ပေးရန် ကိုသိန်းတန်ကတစ်ဆင့် ပြောလာသည်။ သမီးလေးအောင်မြင်နေချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဘက်က စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ဆိုင်းပေးပါဟု အချို့သတ်သည်။ သမီးလေး အကယ်ဒမီ ရပြီးမှ အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားစေချင်သည်ဟု ဆို၏။

ဤတွင် ကိုသိန်းတန်က ကျွန်တော့်အတွက် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရေးသည်။

“အကယ်ဒမီ မြန်မြန်ရပါစေ”ဟူ၏။

ကျွန်တော့်မှာရယ်ရခက်၊ ငိုရခက်။

အခုတော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူဟောင်းလည်း အကယ်ဒမီရပြီးပါပြီ။ အကယ်ဒမီရပြီးတော့ သူလည်းအိမ်ထောင်ကျသွားပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်တော့ မဟုတ်ပါ။

ယနေ့ အမေခန်းတွေမှာ သရုပ်ဆောင်ရင်း ငိုငိုပြနေသော ချစ်သူဟောင်း ကို မြင်တိုင်း ကိုသိန်းတန်ကို သတိရပြီး ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။

ကိုသိန်းတန်အတွက် မှတ်တိုင်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော လုံးချင်းဝတ္ထု တစ်ပုဒ်မှာ “ကိုယ်ရယ်မင်းရယ် ပီတောက်ရယ်” ဖြစ်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ကန်တော်လေးက ကျွဲပျော်ကိုတင်လှိုင်၏ ပုံနှိပ် တိုက်တွင် ရိုက်နှိပ်ခဲ့သည်။ စောင်ရေ ၁၅၀၀၀ ပြိုက်ခန့်ကုန်သွားသည်။

ထိုဝတ္ထုကို သူနှင့်အတူ ငြိမ်းမြတ်(တောင်တွင်းကြီးတင်ဝင်း)နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ညွှန်းခွဲခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ထိုဇာတ်ကားရိုက်သောအခါ သူ့အနားမှာ ကျွန်တော်မရှိတော့ပါ။

ကိုသိန်းတန်၏ အနုပညာကလေးလည်း သူ့ဘဝ အထူးသဖြင့် အချစ် ရေးနှင့် အိမ်ထောင် ရေးကတော့မလှပါ။ တွံတေးမှာ ငယ်ချစ်ဦးနှင့်လွဲရလေသော

အခါ မယ်ဒလင်တစ်လက်နှင့် သံသေတ္တာလေးတစ်လုံးကို ဆွဲလျက် ရန်ကုန်သို့ပြေးခဲ့၏။ ထိုအချစ်ဦး “ကြွေ”ကို သူဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်။

အကြောင်းသင့်တိုင်း ကျွန်တော်ကို ရင်ဖွင့်ပြီး အလွမ်းတို့သစ်နေဆဲ...။ သို့သော် အနုပညာသမားတို့လွမ်းရလျှင် ဘယ်တော့မှ အရှုံးမရှိပါ။ သီချင်းတစ်ပုဒ် အမြတ်ရလိုက်၏။

“နှမလက်လျှော့နေလေတော့” သီချင်းအောင်မြင်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် သူ၏အချစ်ရေးနှင့် အိမ်ထောင်ရေးမအောင်မြင်သေးပါ။ သည်လိုနှင့် ရန်ကုန်ရှိ အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်သော ဦးထွန်းရီ၏အိမ်တွင်နေရင်း မြန်မာ့အသံမှာ ဓာတ်ပြားတိုက် စာရေးလေးဝင်လုပ်သည်။ သူ့ဆရာရင်း “ဂီတာ သိန်းစိုး”၏ တေးဂီတဝိုင်းတွင် ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားသည်။ ဆရာဦးသိန်းစိုးအိမ်ရှိရာ ရှမ်းလမ်းသို့ လာရင်း လာရင်း မစန်းမြင့်ဆိုသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် နှင့် တွေ့သည်။ ကြုံသည်။ ပြီးတော့ ဆုံသည်။

၁၉၆၀ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် သူသည် “ထွေးညို”ဖြင့် အောင်မြင်ပြီး ၊ မစန်းမြင့်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်။ သားသမီးများ ပွားစီးလာကြသည်။ သို့သော် နှလုံးသားအခံချင်း၊ စရိုက်ချင်း မတူကြသဖြင့် သူတို့ မပျော်ကြပါ။ အိမ်ထောင်ရေး မအောင်မြင်ပါ။ တစ်အိမ်တည်းအတူနေဖြစ်သော ကျွန်တော်မျက်စိအောက်မှာပင် အက်ကြောင်းများစွာဖြင့် အကြီးမားဆုံးသော အက်ကြောင်းမှာ သူနှင့် ကျွန်တော်မပေါင်းသင်းမီကတည်းကပင် ရှိနှင့်နေပြီးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးကြချိန်တွင် ထိုအက်ကြောင်းက နှစ်ခြမ်းကွဲတော့မည်။

ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဂီတဘက်တွင် “ထွေးညို”နှင့်အောင်မြင်နေချိန်။ မြန်မာ့အသံမှာလည်း ရာထူးတိုးပြီး ဓာတ်ပြားတိုက်မှုဖြစ်လာခဲ့သည်။

လုပ်ငန်းသဘောအရ မြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်မှူး တစ်ယောက်ဖြစ်သော မသန်းချစ် သည် ဓာတ်ပြားရွေးရန် ၊ ထုတ်ရန်၊ ဓာတ်ပြားတိုက်သို့ နေ့စဉ်လာရ၏။

ထို့ပြင် မသန်းချစ်၏ ဘဝစာမျက်နှာတစ်ဖက်မှာ . . . အဆိုတော် “ချစ်စံပယ်” ။

အလုပ်ချင်းတူ၊ ဝါသနာချင်းတူကြသည့်ဘဝမှ စိတ်ချင်းလည်းတူ။

သဘောချင်းလည်းတူကြသည့်ဘဝသို့ ကူးခဲ့ကြသည်။ “မောင်ရွှေရိုးနဲ့ ချစ်စံပယ်”မှသည် “မောင်တွံတေးနဲ့ ချစ်စံပယ်” ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဂီတစာဆို ဦးကျော့မှူးကို ကျွန်တော်မကြာခဏ စ ဖြစ်သည်။

“ကျော့ကျော့၊ သူတို့ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားလည်း အမှုတွဲပါတယ်နော်”ဟု။

“မောင်ရွှေရိုးနဲ့ ချစ်စံပယ်”သီချင်းကို သူရေးခဲ့သည်လေ။

ခုတော့ သူတို့သုံးယောက်လုံးမရှိကြတော့။

ဪ လွမ်းရတဲ့သူတွေ။

သို့ဖြင့် ကိုသိန်းတန်၏ဘဝသည် သုံးပိုင်းကွဲသွားသည်။ ရုပ်ရှင်ဂီတ အလုပ်၊ မစန်းမြင့် နှင့် မသန်းချစ်။

ဤနေရာတွင် အရိုးသားဆုံးဝန်ခံရလျှင် ဝါသနာတူဖြစ်သော မသန်းချစ် ကို ကျွန်တော် ပို၍ခင်မင်လေးစားရပါသည်။ သို့သော် ဘက်လိုက်၍လည်း မဖြစ်ပါ။ တစ်ဖက်မှာလည်း မစန်းမြင့်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ ပွားစီးထားသော သားသမီး များနှင့် အိမ်ထောင်ကြီးတစ်ခု။

ကိုသိန်းတန် နှင့် မစန်းမြင့်တို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ကွဲကြသည်။

ကိုသန်းတန်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၊ သူ့အစ်ကိုကြီးဦးထွန်းရီအိမ်သို့ ရောက်သွား ကြသည်။ မကြာမီ ဒါရိုက်တာ၊ စာရေးဆရာ ကျော်နိုင်၏ ဧည့်သည်ပေး မှုဖြင့် ပြန်ပေါင်းကြသည်။

ညောင်တုန်းလမ်းအိမ်သို့ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်မသွားဖြစ်တော့ပါ။ ကျွန်တော် စာပေလောကနှင့် ကျူးရှင်လောကထဲရောက်သွားသည်။ ကဗျာနှင့် ဝတ္ထုတို့ များရေးသည်။ မဂ္ဂဇင်းထုတ်သည်။ စာသင်သည်။ ဂီတနှင့်ဝေးသွားသည်။ ကိုသိန်းတန်နှင့်ဝေးသွားသည်။

သို့သော် သတင်းတွေကတော့ ကြားနေရဆဲ။

ကိုသိန်းတန် နှင့် မစန်းမြင့်တို့ ဒုတိယအကြိမ် ကွဲကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံး လမ်းခွဲခြင်းပင်။

ကိုသိန်းတန် နှင့် မသန်းချစ်(ချစ်စံပယ်)တို့ လက်ထပ်ကြသည်။

ကိုယ်ရယ် မင်းရယ် ပိတောက်ရယ် ဇာတ်ကားဝက်ဝက်ကွဲ အောင်မြင် သည်။

“မူန့်နဲ့ သာခြယ်ကာသပါလို့” ရုပ်ရှင်တွင် သူ့ကိုအကယ်ဒမီတစ်ပေးကြသံ ကြားရ၏။ သတင်းကောင်းများ။ အရက်က သူ့ကိုနိုင်သွားပြီ။ အသံပျက်သွားပြီ ဆိုသော ကောလဟာလများ။ သတင်းဆိုးများ။

တွံတေးသိန်းတန် ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ကြီးတည်ထောင်သည်။ အောင်မြင် သည်ဟု ကြားရပြန်သည်။

ကျွန်တော်နှင့်ကား အဆက်ပြတ်နေဆဲ။

နှစ်ကာလတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တောင်ငူသို့ ရောက်နေသည်။ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်း၏ “စာခရီးသည်ကြီးတဏှာ” အတွက် ဖြစ်သည်။ မုတ်သုန်ကိုမောင်မောင်တို့ အိမ်မှာတည်းနေစဉ်၊ တောင်ငူမြတ်စော ညီနောင်ဘုရားပွဲသို့ ကိုသိန်းတန်နှင့်မမချစ် တို့ ဇာတ်လာကကြသည်။ ကျွန်တော်သွားတွေ့တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းကြုံဆိုကြသည်။ အပြန်တွင် လမ်းစရိတ်ဟုဆိုကာ ငွေအတော်များများ အတင်းထည့်ပေးလိုက်ကြသေးသည်။

သူ့ကို မြင်ရသည်မှာ ကြေကွဲစရာကောင်းလှသည်။ အရက်က သူ့ကိုနိုင် နေပြီ။

သူတို့ဇာတ်ထဲကို ဇာတ်လမ်းရေးဆရာ၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာအဖြစ် လိုက်ခဲ့ရန် နှစ်ယောက်စလုံးက ဝမ်းပန်းတသာ ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။

မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ သားသမီးလေး ယောက်ပင်ရပြီး နေပြီ။ ပြီး ကျူရှင်လုပ်ငန်းမှာ ကျွန်တော်အခြေခိုင်နေပြီ။

ပြီးတော့ အနုပညာလုပ်ငန်းတစ်ခုတည်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရဲ သော သတ္တိ ကျွန်တော့်မှာ မရှိတော့ပါ။

၁၉၉၃ တွင် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ပြင်ဦးလွင်သို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေချ ကြသည်။ ရန်ကုန်နှင့်ဝေးသွားသည်။ အနုပညာလောကနှင့်ဝေးသွားသည်။ သူ့ဇာတ်ကနေသောကြောင့် သူနှင့်ပို၍ ဝေးသွားသည်။

သို့သော် ကိုသိန်းတန်၏ တစ်ကျော့ပြန်အောင်မြင်မှုကိုလည်း ကြားရ သည်။

သူ၏ ပင်ကိုနီးပါးကောင်းနေသေးသောအသံဖြင့် သိဆိုထားသော တေးသီချင်း ခွေများ၊ ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။ ပရိသတ်အဟောင်းရော အသစ်ပါ

တစ်ခဲနက် အားပေးကြသည်။ ကျွန်တော်၏ ဂီတဆရာလည်းဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းမက အစ်ကို သဖွယ်လည်း ချစ်ခင်လေးစားရသော သူ့အတွက် ကျွန်တော်ဝမ်းသာကြည် နူးရသည်။ မုဒိတာပွားရသည်။

ကံကြမ္မာဆိုသည်မှာ စိတ်ပျက်အံ့ဩဖို့ အလွန်ကောင်းသည်။ တစ်ကျော့ ပြန်အောင်မြင်နေကာမှ၊ အရက်လည်းဖြတ်ထားသည်ဟု ကြားသိရပြီးကာမှ ၊ ထိုကံ ကြမ္မာဆိုသော အမိုးအမည် မသိသောအရာသည် သူ့ထံသို့ သေခြင်းတရားကို ပို့လွှတ်လိုက်သည်။

ကိုသိန်းတန် ကွယ်လွန်သွားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် အစည်ကားဆုံးသော ဈာပနများထဲတွင် အစည်ကားဆုံး ဈာပနတစ်ခုဖြစ်သော သူ့ဈာပနကို ကျွန်တော် လိုက်ပါမပို့ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်နယ်စပ်က မိုးကိုးမှာ ရောက်နေပါသည်။

ခွင့်လွှတ်တော့အစ်ကိုရေ

နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ရင်သွေးကလေးများ၏ အနုပညာကို အကဲဖြတ်ခွင့် ရသည်။

မစန်းမြင့်မှမွေးသော ဝင်းပပသိန်းတန် ၏ ဖခင်အလွမ်းပြေတေးများ . . ။

မသန်းချစ်မှ မွေးသော ရွှေရည်သိန်းတန် ၏ ဖခင်အလွမ်းတေး များ . . . ။

သူတို့၏ ဖခင်ကိုချစ်ကြသော ပရိသတ်ကြီးက အားပေးကြသည်။ သူတို့ အောင်မြင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဝမ်းသာပါသည်။ ကျွန်တော်လွမ်းသည်။

အဖြစ်အပျက်တို့က မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

မကြာမီ မသန်းချစ်(ချစ်စံပယ်)ဆုံးပြီဟု သိရပြန်သည်။

ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းရပြန်သည်။ ကျွန်တော့်အား မောင်ငယ်တစ်ဦးသဖွယ် စောင့်ရှောက် ကူညီခဲ့သော ၊ အားပေးခဲ့သော ၊ ဆုံးမခဲ့သော အစ်မတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြန်လေပြီ။

မမချစ်နှင့် မြန်မာ့အသံတွင် အတူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော့်ဇနီး က ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီးကြေကွဲရှာသည်။

“ခေါင်းလောင်းသံ xx တည်ညံ့ပေး xx ရွာကျောင်းကို xx သတိရနေတယ် သူငယ်ချင်းရေ xx ”

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၄)
မောင်လေးအောင်

၇၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ၏ ဒီဇင်ဘာနံနက်ခင်း။

“စောစောအိပ်လို့ xx စောစောထလို့ xx စောစောလမ်းလျှောက် ကြပါစို့

xx တင်း တောင် xx တင်းတောင်”

တစ်အိမ်လုံးနိုးကုန်ကြသည်။ နံနက် ၅:၀၀ နာရီ။

“ကိုမင်းသစ်၊ မရှယ်လီ၊ ထကြတော့လေဗျာ”

အိမ်နီးချင်းအားလုံးလည်း နိုးကုန်ကြပါပြီ။

ယောက္ခမအိမ်မှာ ကပ်နေရဆဲဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် တစ်အိမ်လုံးကို အားနာမျက်နှာပူစွာဖြင့် အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်းထကာ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဆွဲဖွင့် လိုက်သောအခါ မောင်လေးအောင်၏ မချို့မချည်မျက်နှာကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟေ့လူ တိုးတိုးလုပ်ပါဗျာ။ မနက် ၇ နာရီဆိုရင် ရှယ်လီဈေးသွားမှာပဲဟာ၊ ဒီလောက်တောင် မအောင့်နိုင်တော့ဘူးလား။”

နေ့တိုင်း ရှယ်လီ ပုဇွန်တောင်ဈေးသို့သွားလျှင် ပန်းခြံထောင့်မှာ စောင့်နေသောသူ့ကို မနက်ရေစင်ဖိုးပေးနေကျ။ ယနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား.။

“ဒီနေ့က စပယ်ရှယ်ဒေးဗျ။ မြင်းခြံက အမျိုးတွေနဲ့ တစ်ညလုံးသောက် နေကြတာ၊ သောက်ရင်း ပြတ်သွားလို့ ခင်ဗျားတို့ဆီ လာတာ”

ကျွန်တော့်ဇနီးက ထွက်လာပြီး “ရေစင်ဖိုး”ဟု သူ့ခေါ်သော မောနင်း ပက်(ဂ်)ဖိုး ပေးလိုက်မှ သူ့ပြောလေ့ရှိသည့်အတိုင်း . . .

“နှိုင်းမတုနိုင်လောက်အောင်၊ သိုင်းခရူပါပဲ မရှယ်လီ”

ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ အင်္ဂလိပ်အသံထွက်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ရင်း သူပြန်သွား တော့သည်။

ကျွန်တော့်ဇနီး စိတ်ဆိုးပေါက်ကွဲသွားသည် ထင်ပါသလား။ ဟင့်အင်း။

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်များ ဒီဘဝထိရောက်အောင် သောက်ရ သလား ကိုလေးအောင်ရယ်”

ဒါပဲ သူပြောသည်။

ကျွန်တော့်ဇနီးက ကျွန်တော့်ထက်အရင် နှစ်ပေါင်းများစွာ စောပြီး ကိုလေးအောင်နှင့် သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် စတင်သိကျွမ်းရသည်မှာ ၁၉၇၀။

ထိုစဉ်က ၃၄ လမ်း၊ အမှတ် ၁၄၈ ပထမထပ်မှာ ဆရာမောင်သာနိုးနှင့် ကျွန်တော်တို့စာသင်နေကြသည်။ မြေညီထပ်မှာနေသူက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး အကယ်ဒမီနွဲ့နွဲ့စန်း။ မေမြို့မိုးကြည်၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် မနွဲ့နွဲ့စန်း၏ အိမ်သည် ကျွန်တော်၏စားအိမ် သောက်အိမ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ပြီးတော့ အဲဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့နေစဉ် “ အရုပ်ကြည့် ” ကြည့်ကြ သည်။ ကြေးကြီးဝိုင်း မဟုတ်ပါ။ “ မပွတ်ရင်မနေနိုင်တာကလွဲလို့ ” ဆိုသောလူစား များသာ။

တစ်နေ့၊ ထိုအပျော်တမ်းဝိုင်းသို့ ကိုမိုးကြည်နှင့်အတူ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၇၀၊ ဩဂုတ်လ။

“ ကိုလေးအောင်၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ အညာကပဲ။ ကိုမြတ်သူတဲ့။ စာလေး ဘာလေးလဲရေး ပါတယ်။ ကလောင်နာမည်က မင်းမြတ်တဲ့ ”

“ ဟာ၊ ခင်ဗျားက ဝတ္ထုရေးတဲ့ မင်းမြတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဒီလထုတ်မိုးဝေမှာ ခင်ဗျားဝတ္ထုတိုပါတယ်ဗျ။ လန်ဒန်မိုးခါး ရေ . . . လေ ”

“ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ အခု ခင်ဗျားပြောမှ ကျွန်တော်သိရတာ ”

“ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ပြန်ရင်လိုက်ခဲ့။ ကျွန်တော် မိုးဝေကိုသွားမှာ။ စာအုပ်လည်းယူရင်း၊ စာမူခလည်းထုတ်ရတာပေါ့ဗျာ ”

ဤသို့ဖြင့် မိုးဝေသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရသည်။ နတ်နွယ် ၊ မင်းကျော်၊ မောင်နေဝင်း စသည်တို့ကို စတင်မြင်ဖူးရသည်။ မောင်သင်းခိုင်၊ မောင်စိမ်းနီ၊ သခွပ်နီ၊ ညွန့်သစ်၊ မောင်သွေးသစ်၊ အောင်ချိမ့် စသော ကဗျာဆရာများနှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့သည်။

ပြီးတော့ “မိုးဝေ”သည် ကျွန်တော်၏ ဒုတိယအိမ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၇၀ ၊ စက်တင်ဘာလထုတ် “မိုးဝေ”မဂ္ဂဇင်းတွင် “ကူးစက် တတ်သော ခေတ်” ဆိုသော ကဗျာနှင့်အတူ ကျွန်တော်၏ ကလောင်အမည်ကို “မင်းသစ်”ဟု ပြောင်းလိုက်သည်။

“မင်းမြတ် ဆိုတဲ့နာမည်က ပဒေသရာဇ်စော်နံလှသဗျာ”ဟု ဆိုလာသော သူ့စကားကြောင့် ထိုစဉ် ၁၉၇၀ ကာလများမှာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုဖြင့် ကလောင်အမည်ပြောင်းဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျေးဇူးပါပဲ ကိုလေးအောင်။

၁၉၇၀ တွင် ကျွန်တော်တို့လက်မထပ်ကြသေးသော်လည်း ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်းများနှင့် ကျွန်တော့်ချစ်သူမှာ ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြပြီ ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့်

“ကိုလေးအောင်၊ ဒါ ရှယ်လီ၊ ကျွန်တော့် ဖယန်းစီး(Fiancée)ပေါ့။ ဒါလင်၊ ဒါ ကဗျာဆရာ မောင်လေးအောင်”

“ကျွန်မတို့အရင်က တွေ့ခဲ့ဖူးကြတယ် ထင်ပါတယ်။ စည်သူပညာ့ရိပ် သာမှာ နီနီ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့ ကဗျာဆရာမောင်လေးအောင်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါပဲ”

စကား ရုတ်တရက် ပြတ်သွားကြပြီး ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။

“နီနီက ယူအက်(စ်)မှာ ရောက်နေတယ်။ ကိုလေးအောင် သိလား”

သူသေသည်အထိ နီနီနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သမျှအကြောင်းကို ကျွန်တော် လုံးဝမစပ်စုခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ဇနီးကိုလည်း တားထားခဲ့ပါသည်။ ထားတော့။

တကယ်တော့ အရက်သောက်တာ ဘာဆန်းသနည်း။ အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးဖြင့်လည်း ကောင်း၊ သွေးထဲသားထဲက နှစ်ခြိုက်တောင့်တ၍လည်းကောင်း လူအချို့ အရက်သောက်နေကြပါသည်။ ထိုအထဲတွင် မောင်လေးအောင်လည်း ပါသည်။ ဒါပါပဲ။

သို့သော် ယခု မောင်လေးအောင်ကို ကျွန်တော်လွမ်းဆွတ်တသ နေသည်မှာ သူ၏အချစ်ရေး၊ အရက်ရေးစသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကို မဟုတ်ပါ။

သူ၏ ရိုးသားဖြူစင်သောစိတ်ဓာတ်၊ သူ၏ဘဝအမြင်၊ သူ၏ နိုင်ငံရေး ယုံကြည်ချက်နှင့် သူ၏ အနုပညာတို့ကို လွမ်းတနေမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

မောင်လေးအောင် ဘာလဲ။
ကဗျာဆရာ ဖြစ်ပါသည်။
လူသားအားလုံးကို ချစ်တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။
အနုပညာသည် ပြည်သူ့အတွက်ဟု ခံယူသူဖြစ်ပါသည်။
အနုပညာသည် ပြည်သူ့အတွက်ဟု ခံယူခြင်းသည် ပြစ်မှုတစ်စုံ တစ်ရာကို ကျူးလွန်ခြင်း မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။
လူတိုင်း မိမိနှစ်သက်ရာကို ယုံကြည်ခွင့်ရှိပါသည်။
မတူလျှင် ရန်သူ ဆိုသောမူမှာ အလွန်နိမ့်ကျလွန်းလှပါသည်။
ဘုရားသခင်ကို အားနာဖို့ကောင်းသည်။

ကိုလေးအောင်တွင် အနုပညာမှလွဲ၍ မချမ်းသာပါ။
သို့သော် သူ၏ ရိုးသားဖြူစင်မှုကား လေးစားမြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ထိုစဉ်က ထမင်းတစ်ခါပြင် ၁ ကျပ်ခွဲ၊ အရက်ဖြူတစ်ပက်(ဂ်) ပြားသုံးဆယ်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော အနုပညာအလုပ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ရပ်တည်နေကြသော ရှေးဖော်ရှေးဖက် ရဲဘော်များကို မောင်စိမ်းနီနှင့် ကျွန်တော်တို့ တတ်အားသမျှ ခွဲဝေထောက်ပံ့ကြပါသည်။ ဂုဏ်တင်သည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က “အနုတောမှာ လူချောများ” ဖြစ်နေကြခြင်းကြောင့်ပါ။ စည်ပင်မှ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သော မောင်စိမ်းနီနှင့် ကျူရှင်ဆရာဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့မှာ အခြားရဲဘော်များနှင့်စာလျှင် အနည်းငယ်သောင်သာပါသည်။

ကဗျာဆရာဖြစ်ပြီး လောဘကြီးသူတစ်ဦးက သူ့ကိုမေးဖူးသည်။

“ကိုလေးအောင် ၊ ခင်ဗျားကို မင်းသစ်က တစ်ရက် ဘယ်လောက် ထောက်ပံ့လဲ”

“မနက် ငါးကျပ်၊ ညနေ တစ်ဆယ်လေ”

“ခင်ဗျား တော်တော်ညံ့သေးတာပဲ၊ ဒီကောင်က ကျူရှင်ဆရာသူဌေးဗျ။ ခင်ဗျားမို့လို့ နှစ်ပြားခြောက်ပဲလောက်ယူနေတယ်။ များများတောင်းဗျ”

ကိုလေးအောင်က အေးအေးလေးပဲ ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ကိုယ်က မင်းသစ်ဆီမှာ ကြေးရစရာမရှိဘူးကွ”

ထိုသတင်း ၃၃ လမ်း “ရွှေကြည်အေး” တစ်ဝိုက်မှာ ယုံသွားသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် ပို၍ပို၍ လေးစားရတော့သည်။

မောင်လေးအောင်၏ ကဗျာများထက် သူ့စာသားရေးပေးပြီး ကိုသန်းဖေလေးနှင့် ကိုသန်းလှိုင်တို့ သံစဉ်ထည့်ပေးကြသော သီချင်းများကို ကျွန်တော်အရင်ဆုံး စတင်ထိတွေ့ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ကိုသန်းလှိုင်၏

“တုံ့ကော်မြိုင်တန်း xx ပြေးခွာသူလှမ်း xx အမိရင်ခွင်သည်သာ xx ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းxx ခိုင်လှည့်စမ်းxx ငယ်ကကျွမ်းxx”

ကိုသန်းဖေလေး၏

“ချစ်တဲ့အကြောင်းစာလုံးပေါင်းတွေ xx ထောင်သောင်းမက ပြောခဲ့ကြတယ်ကွယ် xx ကြယ်စင်ငွေစက် xx ရေတွက်ရတာ xx လွယ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်

xx တိမ်မယောင်နက် xx လွယ်မယောင်နဲ့ခက် xx အခက်ကြီးခက် လှတယ် xx
ကျောက်ဆစ်ရုပ်က ပြုံးရယ်ပြအောင် xx မောင်ကြီးစားမိလေ သလားကွယ်
xxအထက်ဆန်သည့်လှေသဏ္ဍာန်ပမာနှယ်xxအခက်ကြုံမိလေ ပြန်ပါတယ်ကွယ်
xx ”

လှပရုံမျှမက အားပါသော ထိုစကားလုံးများကို သူမို့ . . . ကဗျာဆရာမို့
ရေးဖွဲ့နိုင်သည်ထင်ပါသည်။

သူ့ကဗျာများကိုတော့ သူနဲ့ရင်းနှီးပြီးမှ ကျွမ်းဝင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့်
မောင်ယဉ်မွန် တွဲဖက်ထုတ်ဝေသော “လကွယ်ည” ကဗျာစာအုပ်ကိုပင် ရန်ကုန်
ရောက်မှ မြင်ရဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်က အလွန်နာမည်ကြီးခဲ့သော ထိုကဗျာ
စာအုပ်သည် အထက်မြန်မာနိုင်ငံသို့ လောက်လောက်ငင ရောက်မလာဖြစ်ခဲ့ပါ။
သို့သော် မောင်ယဉ်မွန်၏ ကဗျာလေးကိုတော့ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့် နားဖြင့်
ကျွန်တော်တို့ နှစ်သက်ခဲ့ကြရဖူး၏။

ကိုလေးအောင်ရဲ့ ကဗျာတွေကတော့ ၁၉၇၀ မိုးဝေကဗျာ ခေတ်ကျမှ
(အင်း. . . ငြင်းကြဦးမလား မသိ)ပို၍ အားကောင်းလာသည်။ ထက်မြက်ရွန်းပ
လာသည်ဟု ထင်မိသည်။

ထိုစဉ်က ဝိယက်နမ် စစ်ပွဲကာလ။ စစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး
ကဗျာများ အပြိုင်းအခိုင်း ရေးနေကြသောကာလတွင် မောင်လေးအောင် ကဗျာတစ်
ပုဒ်ရေးသည်။ မောင်လေးအောင် အကြောင်းပြောကြလျှင် ယင်းကဗျာသည် မပါ
မဖြစ်။

နစ်(က်)ဆင်နှင့် စစ်တုရင်ကစားခြင်း

- ညက. . .
- အိပ်မက်ထဲမှာ
- ငါ. . . နစ်(က်)ဆင်နဲ့ စစ်တုရင်ကစားတယ်။
- နစ်(က်)ဆင်ဟာ
- မာတနီသောက်လိုက်
- ဆေးပြင်းလိပ်ဖွာလိုက်
- ဒိန်ခဲစားလိုက်

စစ်တုရင်ရွှေလိုက်၊

ငါ့ပုလင်းထဲမှာ

ကောက်ညှင်းအရက် ဆယ်ပက်၊

ခပေါင်းတစ်ဘူး

ဖြူတစ်လိပ်နဲ့၊

နှစ်(က်)ဆင်

အရင်ရွှေတည်းကအမှား

အလကားပဲ၊

နှစ်(က်)ဆင်ရဲ့ “ကင်း”

ငှယ်သီဘင်း တော်လှန်“တွင်း”နဲ့ချက်တယ်၊

ဘယ်ပြေးထွက်မလဲ

ဗီယက်ကောင်း “မြင်း”နဲ့လည်း ထောက်ထားတယ်၊

ကမ္ဘောဒီယား

“ရထား”ကလည်းရှိသေးတယ်၊

နှစ်(က်)ဆင်ရဲ့ “ကင်း”

မဆင်းနိုင် မတက်နိုင်ကျပြီ၊

.....

.....

ယင်းကဗျာတွင် မောင်လေးအောင်၏ အနုပညာနှင့်အတတ်ပညာအတွဲ

စပ်ကို ယင်ရှားစွာ မြင်နိုင်သည်။

သို့သော် ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အတတ်ပညာကို ဇောင်းပေးလွန်းသော အယူ အဆများ ပေါ်ထွက်လာသောအခါ သူက ဤသို့ ညည်းခဲ့သည်။

“အတတ်ပညာမဲ့သတဲ့

ငါ့ရဲ့ကဗျာကို

ပညာတတ်ကြိမ်လုံးနဲ့

တအုံးအုံး ထုရှိတ်တယ်... ”

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်နီးပါးက ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ။

ယနေ့ခေတ် ဝေဖန်ရေးဆရာများ၊ ရသဗေဒရှင်များလည်း ဆင်ခြင်ကြည့်

ကြဖို့ ကောင်းပါသည်။

၁၉၇၀ ဝန်းကျင်နှစ်များတွင် ကျွန်တော်တို့၏ မိုးဝေမဂ္ဂလင်းတည်နေရာမှာ မှတ်သားလောက် ပါပေ၏။

“တရုတ်သင်္ချိုင်းနှင့် မျက်စောင်းထိုး၊ တောင်ညွန့်ရဲစခန်းနှင့် စားလွယ် ခုတ်” ဟူသတည်း။

မဂ္ဂလင်းတိုက်ရှေ့ ဗာဒံပင်အောက်မှာ စစ်တုရင်ပိုင်းအမြဲရှိ၏။ များသော အားဖြင့် ဆရာနတ်နွယ်တို့ လူကြီးပိုင်းသာ ကစားလေ့ရှိကြ၏။ “နစ်(က်)ဆင်နှင့် စစ်တုရင်ကစားခြင်း” ကဗျာကို ထိုဗာဒံရိပ်မှ သူရဲခဲသည်ဟု ထင်သည်။

ညနေစောင်း တိုက်ပိတ်ချိန်ရောက်လျှင် ဆရာနတ်နွယ်၊ ဆရာမင်းကျော် တို့က ဆရာမောင်နေဝင်း၏ ကားဖြင့် “တဲကြီး”ဟု သူတို့ခေါ်လေ့ရှိသော ဖီးစိန်လမ်း က အိုးရိုးယဉ်ကလပ်သို့ ဘီယာ သောက်ရင်း စက်ခရယ်ဘယ်ကစားရန် သွားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တစ်စုကတော့. . .

“တို့လည်း ပြိုဟ်တုလွတ်မယ်ဟေ့” ဆိုသော မောင်သင်းခိုင်၏ ကြုံးဝါး သံနှင့်အတူ မီးရထားလမ်းကိုဖြတ်ပြီး ပုစွန်တောင် “အမေ့ဆိုင်” သို့ ဘီအီးသောက်ရန် ချီတက်ကြ၏။ (ပြိုဟ်တုလွတ်မယ်ဆိုခြင်းမှာ မော်စီတုန်း၏ စကားကိုယူ၍ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။)

တကယ်တော့ မောင်လေးအောင် အမည်ပေးထားသော “အမေ့ဆိုင်” သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အပန်းဖြေရိပ်သာတစ်ခုဖြစ်သကဲ့သို့ အနုပညာ ကိစ္စ များ ဆွေးနွေးရာ စာပေကလပ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။ “အမေ့ဆိုင်” သို့ တစ်ခါ တရံရောက်လာလေ့ရှိသူများမှာ ဒေါင်းနွယ်ဆွေနှင့် နေသွေးနီတို့ ဖြစ်ကြ သည်။

ဒေါင်းကြီး လာသောနေ့များတွင်မူ စာပေဆွေးနွေးပွဲမှသည် ငြင်းခုံပွဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံ “ပါးစပ်ရန်ပွဲ” အဆင့်သို့ ရောက်သွားတတ်၏။ ကိုနေသွေးကတော့ ဝင်ရောက်ငြင်းခုံလေ့မရှိ။ စကားလုံးတွေ လွန်လာကျွံလာလျှင် “ကိုရင်တို့ တော်ကြ တော့၊ တော်ကြတော့”ဟု ဝင်ထိန်းလေ့ရှိ၏။

ကိုနေသွေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် မောင်လေးအောင်တို့ စီးပွား ရေးထိခိုက်ဖူး၏။

“အမေ့ဆိုင်”တွင် ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာများ ထိုင်လေ့ရှိသည်ကို သိကြ၍ ပုစွန်တောင်အနီးတစ်ဝိုက်မှ ကာလသားလူငယ်များလာလေ့ရှိကြ၏။ အထူးသဖြင့် မြန်မာစာညွှန်ကြသော ကုလားလေးတွေ ပိုများ၏။ ရည်ရွယ်ချက် ကတော့ ကဗျာဆရာများကို ရည်းစားစာ ရေးခိုင်းရန်. . .

ရည်းစားစာတစ်စောင် တစ်ဆယ်နှုန်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု စက်နှင့် လှည့်ထုတ်သလိုရေးကြ၏။ တစ်စောင်ရေးပြီး ငွေတစ်ဆယ်ရပြီဆိုလျှင် နောက်ထပ် အရက် ပင် ၃၀ ထပ်မှာနိုင်ပြီ။

တစ်နေ့တော့ ရေးခိုင်းနေကျ ဖောက်သည်ကုလားလေး ရောက်လာ၏။ ထုံးစံအတိုင်း “မောင့်နှလုံးသားထဲက အမိနာရေ” အစချီလျက် ရေးရ၏။ ရေးပြီး ကာမှ ပြဿနာက တက်တော့သည်။ ကုလားလေးက မဝံ့မရဲဖြင့် ကိုလေးအောင်အား

“ဆရာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်လည်း သိပ်မပြေလည်လို့ ဦးနေသွေးနီရဲ့ ဈေးအတိုင်းပဲ ယူပါနော်”။

“ဘာလဲကွ၊ ကိုနေသွေးဈေးဆိုတာ”

“ဒီလောက်လေ ဆရာ”

ကုလားလေးက လက်ငါးချောင်းထောင်ပြရင်း ပြော၏။

“ဘာ ငါးကျပ် ဟုတ်လား၊ ဒီလူကြီး သက်သက်ဈေးဖျက်သွားတာ ကိုမင်းသစ်ရ”

ထိုတစ်ညလုံး ကိုနေသွေးကို မေတ္တာပို့ကြ၍ မဆုံး။

၁၉၇၆

ကိုလေးအောင်၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ အဆိုးရွားဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်နေပါပြီ။ ခြေဖမိုးနှစ်ဖက်စလုံး ဖားပြုပ်ကြီးနှစ်ကောင် ကုန်းထနေသလို ဖောရောင်ကိုင်းနေ၍ ဖိနပ်စီး၍ မရတော့။ ကဗျာလည်းအရေးနည်းလာသည်။

အရက်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သူ့ကိုတားမရကြတော့သဖြင့် သူ ကဗျာ ပြန်ရေးဖြစ်ရန်သာ ချော့တစ်လှည့် ငေါက်တစ်လှည့် ဝိုင်းတိုက်တွန်းကြရ၏။

သူ့ကို ငွေကြေးထောက်ပံ့နေကျ သူ၏သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သော ကိုသန်းစိုး(ကွယ်လွန်)မှာ “သန်းစိုး B.Edအမည်ဖြင့် အောင်မြင်နေသော အင်္ဂလိပ်စာကျွမ်းကျင်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူကလည်း ကိုလေးအောင်ကို ကဗျာရေး စေချင်သဖြင့် ကဗျာရေးမှ ငွေကြေးထောက်ပံ့နိုင်မည်ဟု ပြောသည်။ ဤကား ကိုသန်းစိုး၏ စေတနာအမှားဖြစ်၏။ ကိုသန်းစိုးထံသို့ သူလုံးဝမသွားတော့။

ကျွန်တော့်ကိုတော့ သူ ပြန်ပြောပြသည်။

“အရက်ဖိုးရဖို့အတွက်တော့ ကဗျာရေးမပြနိုင်ပါဘူးဗျာ”

ဤကားမောင်လေးအောင်အစစ် ဖြစ်တော့သည်။

ဤကား ယုံကြည်ချက်တစ်ခုနှင့် ရပ်တည်ချက်တစ်ခုကို မည်သည့်အရာနှင့်မှ အလဲအလှယ်မလုပ်နိုင်သော အနုပညာသူရဲကောင်းတစ်ယောက်၏ ရိုးသားဖြူစင်သော၊ ရဲရင့်ပြတ်သားသော ခံယူချက်တစ်ခုပင်ဖြစ်တော့သည်။

၁၉၇၇

မောင်လေးအောင် ၏ နောက်ဆုံးနေ့များ။

ကျွန်တော်၏ စာသင်ခန်းကို ဆူးလေဘုရားလမ်းမှ ၃၃ လမ်း စာပေလောကအနီးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာချိန်။

တစ်ရက်သားမှာတော့ စာသင်ခန်းမှာ ကျွန်တော်မရှိ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးသာ ရှိနေစဉ် ကိုလေးအောင် ရောက်လာ၏။

“မရှယ်လီ ငွေအစိတ်လောက် ပေးစမ်းပါ”

“အရက်သောက်ဖို့လား၊ မပေးနိုင်ဘူး၊ ညနေ ကျွန်မတို့ပြန်ရင် အိမ်ကို လိုက်ခဲ့။ အရက်လည်းတိုက်မယ်။ ဆေးလည်းကုပေးမယ်။ စားဝတ်နေရေးအားလုံး တာဝန်ယူတယ်။ ငွေတော့ မပေးဘူး”

“ဪ... မရှယ်လီကတောင် ဒီလိုဖြစ်သွားပြီကိုး”

မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်များပြည့်ဝိုင်းလျက် သူ ထပြန်သွားသည်ဆို၏။ နောက်ရက်များမကြာမီ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံသို့ တင်ပို့ကြသည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူကွယ်လွန်သည်။

“ဒီလိုမှန်းသိရင် ရှင်တောင်းတဲ့ငွေ ပေးလိုက်ပါတယ် ကိုလေးအောင်ရဲ့” ကျွန်တော့်ဇနီး ချုံးပွဲချပြီး ငိုသည်။

သူ့စွာပန်ကိစ္စကို ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာများ၊ အားလုံးဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ကြသည်။ မောင်စိမ်းနီနှင့် ကျွန်တော်က အလှူခံထွက်ကြသည်။ စာပေမြတ်နိုးသော မောင်လေးအောင်၏ ကဗျာများ၊ သီချင်းများကို ကျွမ်းဝင်သိမိသော လုပ်ငန်းရှင်များ၊ ကျူရှင်ဆရာများက အားတက်သရော ပါဝင်ကူညီကြသည်။

ကျွန်တော့်စာသင်ခန်းမှာ ယပ်တောင်စီစဉ်ကြသည်။ ပန်းချီဝသုန်က ကိုလေးအောင်၏ ပုံတူကို မင်ခြစ်ဆွဲပေးသည်။ ထိုပုံအောက်တွင် သူ့ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ
ချစ်နေသေးသည်
ကြွေးကြော်စူးရဲ
အားမာန်ခဲသည်
တိုက်ပွဲထဲက ပြည်သူလေး။

မောင်လေးအောင်

ထိုစဉ်က အော့ဖ်ဆက်ဆို၍ စန္ဒာနှင့် ကိုအောင်သန်း အော့(ဖ်)ဆက်သာ ရှိသေးသည်။ ထိုနည်းပညာကို ကျွန်တော်တို့လည်း နားမလည်သေးသဖြင့် ကိုလေးအောင်၏ ပုံနှင့်ကဗျာကို အီလက်ထရောနစ် ဖယောင်းစက္ကူ (electronic wax) ဖြင့်ဖောက်ပြီး စာကူးစက်ဖြင့် လှည့်ရသည်။ ယပ်တောင်ပေါ်တွင် ကော်ဖြင့်ကပ်ရန်ကား ကျွန်တော့် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ၏တာဝန်။

သို့သော် သူ့ဈာပနကိုအသုံးပြုပြီး စတန့်လုပ်ချင်သူအချို့ကြောင့် ကျွန်တော်လိုက်ပါပို့ဆောင် ခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

ဈာပနကတော့ အလွန်စည်ကားသည် ဆို၏။ တာမေ့သူသာန်ရှိ စာဆို ဝိမာန်အရောက်၊ စာရေးဆရာများက တစ်လှည့်စီ ထမ်းသွားကြသည်ဆို၏။ “အမေ့ဆိုင်” ရှိရာ ပုစွန်တောင်ဆိုင်တန်းများ ရှေ့မှ အဖြတ်တွင် ဆိုင်ခန်းအသီးသီးမှ ဆိုင်ရှင်ကြီးငယ်အားလုံးပြေးထွက်လာကြ၊ ငိုကြ၊ “အမေ့ဆိုင်” မှ အမေကတော့ ငိုရင်း ဆိုတက်သွားသည်ဆို၏။

မဆန်းပါ။ အရက်သောက်သည်မှအပ မောင်လေးအောင်သည် သူတော် ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နှမြောကြသည်။ တမ်းတကြသည်။ လွမ်းကြသည်။ မဆန်းပါ။

ရက်လည်သည့်နေ့တွင် ပုစွန်တောင်ဆိုင်တန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ကဗျာဆရာတစ်စု ဝင်သွားသောအခါ “အမေ”က ငိုသံပါကြီးနှင့် အော်ဟစ်လိုက် သည်။

“မောင်လေးအောင်ရေ၊ နင့်ကျောင်းဆရာ လာပြီဟဲ့”တဲ့။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် သူ့ရှိရာ ပရဒီသိုတစ်နေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ သွားရောက်ကြရပါ ဦးမည်။

မောင်လေးအောင်သည် ကဗျာဆရာဖြစ်၏။ အနည်းဆုံးလေးပါး သီလလုံသူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ငရဲဘုံတွင် သူ ရှိနေလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

မင်းသစ်

*ဖယန်းစီး = fiancee = လက်ထပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသောချစ်သူ

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၅)

မောင်ချောနွယ်

သူငယ်ချင်းမင်းသစ်ရယ် ရှယ်လီထွားရယ်
ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဂစ်တာလေးတစ်လုံးနဲ့
ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဂစ်တာတီး တေးဆိုကြမယ်ဗျာ
ဤအိမ်တော်မှာ ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာပြည့်စေသတည်း
ဤအိမ်တော်မှာ ငြိမ်သက်ခြင်းလည်းရှိပါစေပေါ့
ပျော်ရွှင်ခြင်းလည်း ရှိပါစေပေါ့

(ညီမလေး မမမြင့် ကဗျာမှ)

သည်ကဗျာကို ပြန်ဖတ်မိတိုင်း မောင်ချောနွယ်ကို ကျွန်တော်တို့မိသားစု
လွမ်းရသည်။ မောင်ချောနွယ်ကို လွမ်းတိုင်းလည်း သည်ကဗျာကို ပြန်ဖတ်မိကြသည်။
လွမ်းလို့ ကျန်ရစ်အောင် လုပ်တတ်ပါပေ သူငယ်ချင်းရယ်.။

သူနှင့် စတင်တွေ့ဆုံရင်းနှီးရပုံကလည်း သည်းထိတ်ရင်ဖိုဇာတ်လမ်း
ကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။

၁၉၇၀

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ဘူမိဓူပအရာရှိ ကိုခင်မောင်ဌေး။

လက်ရွေးစင်ဘော်လီဘောသမား ကိုအောင်ထွန်းလင်း(ကျောက်ဆည်အေးကို) တို့နှင့်အတူ မြန်မာ့ရေနံမှအရာရှိ ကိုခင်မောင်ချင်း၏တာဝန်အိမ်တွင် စုပေါင်း နေဆဲဖြစ်သည်။ ကိုခင်မောင်ချင်းလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသား မဖြစ်သေး။ ကျွန်တော် တို့အားလုံး လူပျိုလူလွတ်တွေချည်း။

တစ်နေ့ ကဗျာဆရာအောင်ချိန်နှင့်အတူ လူငယ်စုံတွဲတစ်တွဲ ကျွန်တော် တို့အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကိုအောင်ချိန်က လိုရင်းကို တိုက်ရိုက်ပဲပြောသည်။

“ကိုမင်းသစ်၊ ဒါ ပြည်က မောင်ချောနွယ်။ ကဗျာရေးနေပြီ။ အခု မိန်းမ ခိုးလာတာ။ ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ ခဏတည်းချင်တယ်”

“ကူညီရမှာပေါ့”

သို့သော် ညနေပိုင်းနုဆင်းချိန်တွင် အိမ်ရှိလူကုန်အားလုံး ဆုံကြသောအခါ ကိုခင်မောင်ဌေးက ကျွန်တော့်ကို တိတ်တိတ်လေး ခေါ်ပြောသည်။

“မြတ်သူရေ ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော်၊ ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်လေးကွ။ အသက်လည်း ပြည့်သေးဟန်မတူဘူး”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရေ၊ ငါတို့အိမ်ကလည်း လူပျိုအိမ်၊ ပြဿနာဖြစ်လာ ရင် တို့ပါ အမှုတွဲထဲ ပါမှာနော်”

ကိုခင်မောင်ချင်းကလည်း လန့်နေသည်။

သည်တော့ မောင်ချောနွယ်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်မေးရသည်။ မောင်ချောနွယ်၏ အဖြေကတော့ မှတ်သားလောက်ပါပေသည်။

“မပူနဲ့ ကိုမင်းသစ်၊ ဘာမှမပူနဲ့။ ဘယ်သူမှ ပြဿနာလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကျွန်တော့် နှမဝမ်းကွဲ”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်ဖျားခါကြရသည်။

သည်လိုနှင့် အိမ်ပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးကို သူတို့လင်မယား လက်ဝယ်သို့ အပ်နှင်းလိုက်ကြရပြီး ကျွန်တော်တို့ လူပျိုတွေအားလုံး အောက်ထပ်ဆင်း အိပ်ကြ ရတော့သည်။

မှတ်ထား။ မောင်ချောနွယ်ဆိုတာ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သူနဲ့မှ မတူဘူးလေ။

နောက်ပိုင်းတွင်၊ သူလည်း ပြည်သို့ပြန်လည်အခြေချ။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ထောင်ကျနှင့်၊ အနေဝေးပြီး အတွေ့ကျဲသွားသည်။ သူ ရန်ကုန်လာသောအခါ

တိုင်း ကျွန်တော့်ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာသည်။ ဆုံကြသည်။ ကဗျာအကြောင်း ပြောကြသည်။ ကဗျာအကြောင်း သောက်ကြသည်။

မောင်ချောနွယ်၏ချစ်စရာအကောင်းဆုံးစရိုက်တစ်ခုမှာ လိုသည် ထက်ပို၍ အခွင့်အရေးမယူတတ်မှု ဖြစ်၏။ ခင်မင်မှုကို ခုတ်လုပ်၍လည်း အခွင့် အရေးမယူ။ သူ့ကဗျာများကို လေးစားကြမှုအပေါ်တွင်လည်း အခွင့်အရေးမယူ။ တစ်နေ့။

“ကိုမင်းသစ်၊ အရက်တိုက်ဗျာ ထမင်းလည်းကျွေး”

အရက်သောက်ကြသည်။ ထမင်းစားကြသည်။ လူချင်းခွဲခါနီး ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဘာလိုသေးလဲ”

“ဘာမှ မလိုတော့ဘူး။ ကျွန်တော်လိုအပ်တာတွေ ခင်ဗျားလုပ်ပေးပြီး ပြီလေ”

ကျွန်တော်ချစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်လေးစားသွားသည်။ မောင်ချောနွယ် သည် အခွင့်အရေးပေးတိုင်း ယူသူမဟုတ်။

မောင်ချောနွယ်၏ကဗျာများ ဘာကြောင့်ကောင်းကြသနည်း။ မောင်ချောနွယ်၏ကဗျာများ ဘာကြောင့်လူကြိုက်များသနည်း။ မောင်ချောနွယ်ရိုးသားသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ မောင်ချောနွယ်သည် ခေတ်ပေါ်ကဗျာ ဆရာဖြစ်သော်လည်း ဟန်လုပ်ပြီး ကာရန်ကို ဇွတ်ရှောင်သူ မဟုတ်။

လဝန်းထဲ

ပွဲကြည့်လှေကလေး လှော်ခတ်ဝင်သွား

လမ်းရွေးမှားသူ မြစ်

နှစ်ထပ်သင်္ဘောမြို့ကလေးပေါ် နားခွဲပေါ့။

(မြည်)

အယူမှန်သူအတွက် အယူခံမလို
ကမ္ဘာကြီးအတွက် ညတိုင်းသီချင်းတွေ ဆိုခဲ့တယ်။
ထောင့်ချိုးများလင်းဖို့ ဆုတောင်းရင်း
မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းလို နေခဲ့တယ်။

(မောင်ချောနွယ်ဆန်သွားသောနေ့များ)

ဤရိုးသားမှုများကြောင့် သူ့ကဗျာများ လှနေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတရံ စကားလုံးများက တောင်းဆိုကြသောအခါ လိပ်ပြာသန့်စွာဖြင့် နဘေများပင် ထပ်လိုက်သေးသည်။

ဆာဟာရကို

အာဟာရလို့ ထင်တယ်

(လူကြိုက်နည်းတဲ့ကောင်)

အသက်အပိုင်းအခြားတွေလည်း

နက်ရှိုင်းသွားခဲ့ပြီ

.....

ကျောကဒဏ်ရာကို

လောကတံထွာလို့ စွဲမှတ်

စာတစ်အုပ်လို့

အသာထုတ်ဖတ်သွားရုံပါပဲလေ

(အထက်တန်းကျတဲ့ရေ)

မောင်ချောနွယ်သည် ကဗျာဆရာတစ်ယောက် မဖြစ်မနေ အားထုတ် ရမည့်အသံဖွဲ့စည်းမှု၊ အသံစီးဆင်းမှုများကို လုံးဝအလေးထားသော ကဗျာဆရာ လည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ပိုလေးစားမှုနှင့်အတူ လွမ်းနေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မလေးစားထိုက်သူကို ကျွန်တော်မလွမ်းတတ်ပါ။

နေတဖွေးဖွေး လတဖွေးဖွေး

မမတင်ရဲ့ ကျောင်းကလေး

သဲတဖွေးဖွေး ဖုန်တဖွေးဖွေး

မမတင်ရဲ့ ကျောင်းကလေး

.....

(မမတင်ရဲ့ ကျောင်းကလေး)

ချန်ပီယံ

ဒီမှာ ချန်ပီယံ

မြန်မြန်လာပါ ချန်ပီယံ
မြန်မြန်သွားပါ ချန်ပီယံ
ချန်ပီယံ ဒါပေမဲ့ ချန်ပီယံ

.....

လမ်း ၄၀ ထိပ်မှာ ဂျွန်မိုးရေရှိတယ်
ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းထိပ်မှာ
သူငယ်ချင်းဆိုးတိုင်ပင်ရှိတယ်
ချန်ခဲမှာလား ချန်ပီယံ
ယံခဲမှာလား ချန်ပီယံ
ဒီနေရာမှာ ဒီဟာထား
ဟိုနေရာမှာ ဟိုဟာထား
ချန်ပီယံ ဒါပေမဲ့ ချန်ပီယံ

(ချန်ပီယံ ဒါပေမဲ့ ချန်ပီယံ)

(မောင်ချောနွယ်ကို ဘာကြောင့် လေးစားရတယ်၊ လွမ်းရတယ်ဆိုတာကို သူ့ကဗျာလေး တွေနဲ့ ဥပမာပြချင်လို့ နည်းနည်းထုတ်နုတ်ပြမိတာပါ။ မောင်ချော နွယ်ကဗျာတွေအကြောင်းကို အသေး စိတ်တိတိကျကျ ရေးရရင် “မောင်ချောနွယ်ဋီကာ”ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။)

၁၉၉၃ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ပြင်ဦးလွင်သို့ ပြောင်းသွားကြသောအခါ သူနှင့်အဆက်ပြတ်သွားသည်။ သို့သော် ၂၀၀၃ခုနှစ်တွင် ပြင်ဦးလွင်သို့ သူရောက်လာသည်။ ကဗျာဆရာကောင်းနေ၏အိမ်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း.

“မင်းသစ်ကိုဆာလောင်တယ်။ မင်းသစ်ကို ရှာပေးကြ”

ပြင်ဦးလွင်မှ ကဗျာဆရာများဖြစ်ကြသော ညိုဦးလွင်၊ ကျော်ကောင်း၊ နွယ်စိမ်းဝေ တို့မှာ ကျွန်တော်ရှိတတ်သော နေရာအနှံ့လိုက်ရှာကြရသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်တွေ့ကြတော့ သူပြောခဲ့သောစကားတစ်ခွန်းကို ယခုထိလွမ်းနေသေးသည်။

“အခုမှပဲ အဆာပြေတော့တယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းက အလတ်ကြီးရှိပါသေးလား”

မောင်ချောနွယ်ကို ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချခဲ့သလို အခြားသူများ ကရော မည်သို့ ကောက်ချက်ချကြပါသနည်း။

ပြင်ဦးလွင်တစ်မြို့တည်း အတူနေဖြစ်သော ကဗျာဆရာကောင်းနေကို မေးကြည့်မိသည်။ ကောင်းနေ၏မျက်လုံးအစုံ တဖျတ်ဖျတ်တောက်လာသည်။

“သေချာတာတစ်ခုကတော့ ကိုချောနွယ်ဟာ ကဗျာတစ်ခုတည်းနဲ့ အသက်ရှင်နေတဲ့ သူပဲ ဆရာ”

“ပြီးတော့ရော”

“လောဘအင်မတန်နည်းပြီး အခွင့်အရေး ပိုမယူတတ်တဲ့သူပဲ ဆရာ”

“ဥပမာလေးတစ်ခုလောက် ပြောပါဦး”

“ဥပမာတွေကတော့ အများကြီးပဲ ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်သူ့ကို ပန်းချီ ကိုမူးမူးတို့ရဲ့ ပန်းချီ ပြခန်းမှာ ပန်းချီတိုဝေချစ်တို (တေးဇရာ သော်ဒီဝေ)တို့နှင့်အတူ စ၊တွေ့ဖူးတာ။ အဲဒီရက်ပိုင်းတုန်းက သူပြင်ဦးလွင်မှာ အတော်ကြာအောင် နေသွား တာ။ အနီးစခန်းနားက တွင်းငယ်က ဇော်မြင့်ဦးတို့ခြံမှာ သူတည်းနေတာ မနက်ဘက်ဆို ပြင်ဦးလွင်ကို တက်လာတတ်တယ်။ ညနေ ပြန်စရိတ်မရှိရင် လိုသလောက် တောင်းပြီးပြန်ရော။ လိုတာထက်ပိုပြီး မတောင်းဖူးဘူး။ တက္ကသိုလ် တွေဖွင့်တဲ့အချိန်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကို ရောက်၊ ရောက်လာ တတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကဗျာအကြောင်းပဲ ပြောဖြစ်တယ်။ လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေးသောက်ပြီး သူတည်းနေတဲ့ဂျီတီအိုင်ကျောင်းသားတွေနေတဲ့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းကို ပြန်တာပဲဆရာ”

“အရက်ရော မတိုက်ခိုင်းဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့က ကျောင်းသားတွေမှန်းသိတော့။ သိပ်ညာတယ် ဆရာ။ တစ်ခါတစ်ရံ လဆန်းပိုင်း ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေတဲ့အခါမျိုးမှာသာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့တတ်ပါတယ်။ ကဗျာနဲ့ ကျော်ကြားမှုကို အထက်စီးတင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို နှိပ်စက်သွားတဲ့ရန်ကုန်က ကဗျာဆရာတွေ အများကြီးပဲဆရာ။ အဲဒီအထဲမှာ ကိုချော မပါဘူး”

မောင်ချောနွယ်အပေါ် ကောင်းနေ၏အပြင်က ကျွန်တော်နှင့် တစ်ထပ် တည်းပါပဲလား။ ကောင်းနေကတော့ သူ့ကိုချောအကြောင်း ပြောစရာတွေကတော့ မကုန်နိုင်၊ မခန်းနိုင်။

“သူမသေခင် ၁၅ ရက်လောက်တုန်းက သူ့ မိသားစုနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ဆီ

ရောက်လာသေးတယ်ဆရာ။ အဲဒီတုန်းက ဆရာ့ကိုသူမေးသေးတယ်။ ဆရာခရီးသွားနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ တာမိုးညဲဘက် ရောက်နေတာ”

“မိသားစုအားလုံး ပြင်ဦးလွင်အနဲ့ လျှောက်လည်ကြတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ သိပ်ပျော်နေတဲ့ပုံပဲဆရာ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် သိပ်လေးစားသွားတာတစ်ခု ရှိတယ်ဆရာ။ ဆရာသိတဲ့အတိုင်း ကျွန် တော်အိမ်က ကျောင်းတစ်ပိုင်း အိမ်တစ်ပိုင်း မဟုတ်လားဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကျောင်းသား တွေရှေ့မှာ သူ့အရက်လုံးဝ မသောက်ဘူးဆရာ။ အပြင်က သောက်လာရင်လည်း ကလေးတွေ စတာဒီ (Study) ဝင်မှ သူ့အတွက် ပေးထားတဲ့အခန်းထဲကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ဝင်သွားတယ်။ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းကို သူ ဘယ်လောက်လေးစား သလဲဆရာ။ အဲဒါကို ကျွန်တော် လေးစားတာပဲ”

“အေး၊ မင်းရဲ့ ကိုချောက အထက်တန်းကျတဲ့ရေလေကွာ”

ကျွန်တော့်တွင် ညံ့ဖျင်းမှုတစ်ခုရှိပါသည်။

အနုပညာအလုပ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ဘဝကိုမရပ်တည်ရဲခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အတူ ကျွန်တော့်တွင် မှားယွင်းမှုတစ်ခုရှိခဲ့ပါသည်။

အနုပညာအလုပ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ဘဝကိုရပ်တည်နေကြသူများအား ကရုဏာဒေါသောဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်း တစ်ခုခုလုပ်ကြရန် တိုက်တွန်းမိခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်၏ မှားယွင်းမှုကို တစ်ခုသောကာလက အစွဲချွတ်ပေးသွားသူနှစ်ယောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ဂီတစာဆို ကိုကျော့မျှနှင့် မောင်ချောနွယ်။

၁၉၈၉-၉၀။ တစ်နှစ်နှစ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လေထန်ကုန်းတွင် မောင်ချောနွယ်နှင့်ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကြစဉ် ကိုကျော့မျှနှင့် စန္ဒရားကွန်းဇော်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်

နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကြရန်လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ထိုဂီတပညာရှင်နှစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော်သည် ကာလကြာရှည်စွာ စွဲမြဲစွာ တွဲဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ချစ်လိုက်ကြသည်မှာလည်း ကိုကျော့မှူးကို "ကျော့ကျော့"၊ ကျွန်တော့်ကို "သစ်သစ်"၊ စန္ဒရား ကွန်းဇော်ကိုမူ သူ့ငယ်နာမည် "ဘော်နီကွန်းလုံ"ကို အစွဲပြု၍ "ဘော်ဘော်"။

ထုံးစံအတိုင်း ထိုညနေက ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လျှင်တွေ့ချင်း

"သစ်သစ်၊ သွားမယ်လေ ၊ ၅ နာရီ ကျော်နေပြီ"

"နီးနီးနားနား ဖားရေပဲ သွားကြရအောင်လေ"

"ဖားရေ"ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဂီတသမားအချင်းချင်း ၄၂ လမ်းကို ဂီတသင်္ကေတဖြင့် ခေါ်ဝေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ၅၅ လမ်း အရက်ဆိုင်ကို သွားမည်ဆိုလျှင် "ဆိုးဆိုး"စသည် . . . ။

ရေနံဆီမိခွက် (သို့မဟုတ်) ဓာတ်ဆီကိုဆားခတ်၍ ထွန်းထားသော မည်းညစ်ညစ်မီးခွက်၏ မီးညွှန်က ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားသည်။ တဖျစ်ဖျစ်မြည်နေသော မီးစာများမှ မဖော်ပြတတ်သော အနံ့ဆိုးကြီးက တစ်ချက် . . . တစ်ချက် လေတွင် ဝေ့ဝေ့နေသည်။ ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာတော့ ကိုအောင်ပြည့် ခေါင်းဆောင်သော ကဗျာ ဆရာ၊ စာရေးဆရာတစ်စုက ငြင်းကြခုံကြလို့ ကောင်းတုန်း။

တုံးလုံးပက်လက်လဲနေသော အရက်ဖြူပုလင်းခွံ သုံးလုံးသည် ကျွန်တော်တို့ နာဠာဂီရိလေးကောင်ကို မဝံ့မရဲ မော့ကြည့်နေကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်နေ့ညနေကတော့ ဆိုင်ရှင်ကုလားမ၏ တမီးလ်ချက် ကဏန်းဟင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စိုပြည်နေကြသည်။

"အဖားရေ၊ နောက်တစ်လုံးပေးဦးဟ"

ကိုကျော့မှူး၏ အသံကြောင့် အရက်သောက်လျှင် ဆရာတင့်တယ် ပြောလေ့ရှိသော "Kill the bottle" ဆိုသည့်စကားကို သွားအမှတ်ရသည်။

အရက်မလာခင် ကျွန်တော်တို့တစ်ဝိုင်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ပုလင်းအသစ်ရောက်လာတော့မှ ကျွန်တော်တို့မျက်လုံးများ ပြန်ကျယ်လာကြသည်။ ကိုကျော့မှူးက စကား ပြန်စသည်။

“သစ်သစ်ရေ၊ အင်းလျားလိတ်မရောက်တာလည်း ကြာပြီနော်”

“အနီးအနားက စထရင်းဟိုတယ်တောင် မကပ်နိုင်တာကြာပြီလေ။ အခုတလော အလုပ် သိပ်မဖြစ်ဘူးဗျ။ ကျော့ကျော့ရဲ့”

“အံ့မယ် ကျူရှင်ဆရာကများ ညည်းရတယ်ရှိသေး”

စန္ဒရားကွန်းဇော်က ဝင်ကောသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မချီသွားဖြဲ မျက်နှာလေးဖြင့် . . .

“ကျူရှင်ဆိုတာလည်း သင်္ခါရပါဗျာ။ သင်တဲ့အခါမှ ရတာပါ”

“စကားထဲက ဇာတိပြဆိုတာ ဒါပဲဗျ။ ကိုမင်းသစ်ရ။ ခင်ဗျားမှာ ကဗျာ ဓာတ်တွေကျန်ပါသေးတယ်။ ကဗျာတို့၊ ဝတ္ထုတို့တို့ရေးဖို့ရော စိတ်ကူးမရှိတော့ ဘူးလား”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေသော မောင်ချောနွယ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မေးခွန်းပေါင်းများစွာ . . .

ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ခုခုအပြီး ကိုကျော့မှူးက စကား ပြန်စသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဂီတလောကလည်း ဓာတ်ပြားခေတ်ကုန် ကတည်းက အလုပ် သိပ်မဖြစ်တော့ဘူး။ ရုပ်ရှင်တွေကလည်း အထွက်ကျလာပြီ။ ထွက်လာရင်လည်း ဇာတ်ဝင်သီချင်းတွေကို ပင်ကိုရေး၊ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တွေ မအပ် ကြတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စတီရီယို ကော်ပီသီချင်း ဟောင်းတွေပဲ ပြန်သုံးပြီး သီချင်းရေးခကို မစို့မပို့လောက်ပဲ ပေးချင်ကြတာ”

“ညည်းမနေစမ်းပါနဲ့ ကျော့ကျော့ရယ်။ မမကြည်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်”

ကျွန်တော်ညွှန်းလိုက်သော မမကြည်ဆိုသည်မှာ ကိုကျော့မှူး၏ဇနီး ဒေါ်ကြည်ကြည်ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ စီးပွားရေးကို မမကြည်ကသာ ဒိုင်ခံဖြေရှင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကျော့မှူးကတော့ ဂီတနှင့်သာ အသက်ရှင်နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ တီးဝိုင်းတွေလည်း ရုပ်ရှင်ဒပ်ဘင် (dubbing)မတီးရ တာကြာလှပါပြီဗျာ။ ရုပ်ရှင်ကားအရေအတွက်ကလည်း နည်းသထက်နည်းလာ၊ ဖုံးပေါလအောထွက် နေကြတဲ့ ဗီဒီယိုတွေ ကလည်း နောက်ခံဂီတကို ကွန်ပျူတာနဲ့ ဖြတ်၊ ညှပ်၊ ကပ် လုပ်နေကြတာ . . .”

စန္ဒရားကွန်းဇော်၏ စကားအဆုံးတွင် သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချမိကြပြန်သည်။
မောင်ချောနွယ် မှ အပ.။

ဝှပ်ခဲနဲ မော့သောက်လိုက်အပြီး ခွပ်ခဲနဲ ဖန်ခွက်ကို ဆောင့်ချလိုက်သည်။
ပြီးမှ စက်သေနတ်ပစ်လိုက်သလို စကားလုံးတွေက စုပြုံဆောင့်ထွက်လာသည်။

“ဒီမှာ ဆရာတို့ရဲ့၊ ဒီက ကဗျာဆရာကိုလည်း အားနာကြပါဦး။ ခင်ဗျားတို့
ဂီတသမားတွေရဲ့ အနုပညာကြေးနဲ့ ကျုပ်တို့ကဗျာဆရာတွေရဲ့ အနုပညာကြေး
လည်း တွက်ကြည့်ကြပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အနုပညာလုပ်တယ်ဆိုတာ ငွေ
အဓိကလားဗျ”

“ဟ၊ ငွေဆိုတာ အဓိကမဟုတ်ပေမဲ့ အရေးတော့ပါတာပဲ။ စားဝတ်နေရေး
အတွက် အသက်မွေးလောက်တဲ့ ဝမ်းကျောင်းအလုပ်တစ်ခုတော့ ရှိရမှာပဲ”

“ခင်ဗျားလို အနုပညာဓာတ်ခံရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက ဒီစကားမျိုးကြား
ရတာ ဟောဒီ ရင်ဘတ်ကြီးထဲက အော်ဂလီဆန်ပြီး အောင့်အောင့်လာတယ်ဗျာ”

“ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ပြောတာ”

“ခင်ဗျားဟာခင်ဗျား စေတနာနဲ့ ပြောပြော၊ ကရုဏာနဲ့ပြောပြော၊ ခင်ဗျား
စကားလုံးတွေ က ဟောဒီကမ္ဘာကြီးကို အညွန့်ချိုးနေတာဗျ”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ သူတို့သုံးယောက်ကို
တရားခံမျက်နှာလေး ဖြင့် ကျွန်တော်ကြည့်မိသည်။

စန္ဒယားကွန်းဇော်ကတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကိုကြည့်ပြီး တစ်စိဖြင့်
ရယ်ရင်း၊ အရက်တွေသီးကုန်သည်။

မောင်ချောနွယ်ကတော့ အရှိန်ရသွားပြီ။

“ဒီမှာ ကိုမင်းသစ်ရဲ့၊ စား၊ ဝတ်၊ နေရေးထက် ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်
အတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို စတေးခဲ့တဲ့လူတွေကြောင့် ကမ္ဘာကြီးလှပလာတာဗျ။
သောမတ်စံအက်ဒီဆင်သာခင်ဗျားလိုကျူရှင် ဆရာလုပ်ပြီး ငွေနောက်လိုက်နေခဲ့ရင်
ကျုပ်တို့ ကျောက်ခေတ်တုန်းကအတိုင်း အမှောင်ထဲမှာ နေနေရ မှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဘီသိုပင်သာ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်နေခဲ့
မယ်ဆိုရင်၊ နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်သာ ဆေးရုံဝန်ထမ်းအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေခဲ့
မယ်ဆိုရင် တစ်ကမ္ဘာလုံး ဆွံ့အပင်းကန်းကုန်မှာပေါ့”

ကိုကျော့မှူးကလည်း အားတက်သရော ထောက်ခံသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဓားနှစ်လက်ကြားမှာ ကျော့ကျော့နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်က ဘော်ဘော်ကြီး(စန္ဒရားကွန်းဇော်)ကိုအကူအညီတောင်းသလို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘော်ဘော်က ဝင်ရှင်းသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သစ်သစ်မှားတယ်။ ကျော့ကျော့နဲ့ ကိုချော့နွယ်မှန်တယ်” သွားပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော်မှားနေကြောင်းကိုလည်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မိမိကိုယ်မိမိ သိလိုက်ရပါသည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံးကတော့ ရင်ပေါ်သွားကြသည့်အလား တက်ကြွရွှင်လန်း စွာဖြင့် . . . ။

မည်သူ့အသံလည်း မသိ။

“အမား၊ နောက်တစ်လုံးပေးဦး”

“ဒီမှာ ကိုမင်းသစ်ရဲ့ ၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အနုပညာနဲ့ပဲ နေထိုင်သွားတဲ့ သူတွေကို လူတော်တော်များက စိတ်ကူးယဉ်သမားတွေတဲ့။ ဒါက သူတို့စကားလှအောင် ပြောကြတာပါ။ အခြေမဲ့၊ အနေမဲ့၊ အလုပ်လက်မဲ့၊ ကလေးကချေတွေလို့ ပြောချင်ကြတာပါ။ ထို့၊ ကျုပ်တို့က စိတ်ကူးယဉ်နေတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ အလုပ်လုပ်နေကြတာ။ ခင်ဗျားတို့လို ကိုယ့်သားမယားအတွက်ပဲ အလုပ် လုပ်နေကြတဲ့ သူတွေမဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီ ကမ္ဘာကြီးအတွက် ဟောဒီရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးနေတာ။ ဟုတ်တယ်နော်၊ ဆရာကျော့”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်လူတွေစားဖို့ ကျုပ်တို့ အပင်စိုက်နေတာ သစ်သစ်။ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သားမြေးတွေအတွက် အလုပ်လုပ်နေကြတာ”

“ဒီမှာ ကိုမင်းသစ်ရဲ့”

သည်အသံကြားတိုင်း ကျွန်တော် လန့်လန့်သွားသည်။

“ဒီမှာ ကိုမင်းသစ်ရဲ့။ ကဗျာဆရာ ကဗျာရေးတာအလုပ်၊ လုပ်နေတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့် အလုပ်အကိုင်က ဘာလဲလို့ တရားဝင်မေးလာရင် ကဗျာဆရာလို့ ဟောဒီရင်ဘတ်ကြီးကိုကျော့ပြီး လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ ဖြေလိုက်မယ်။ ကျုပ်တို့ အခုရေးနေတဲ့ ကဗျာကို ခင်ဗျားမြေးတွေ တက္ကသိုလ် ရောက်ရင် သင်ကြရလိမ့်မယ်၊ မှတ်ထား”

မောင်ချောနွယ် ဒေါသထွက်နေပြီ။ ကျွန်တော်မှားသွားပါပြီ။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုလည်း ကျေးဇူး တင်ပါသည်။

“ဥပမာ ကျွန်တော် ပြောမယ်။ ဟောဒီ ဆရာဦးကျော့မှူးကို ကြည့်။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား တို့ထက် အသက်ငယ်တဲ့ကောင်ပေမဲ့ စာဖတ်ထားတဲ့ကောင် ဗျ။ ဆရာကျော့အဖေဆိုရင် မြန်မာပြည်မှာ တစ်ခေတ်တစ်ခါက အကြီးဆုံး ဆေးတိုက်ကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒီဆူဇာဆေးတိုက်ပိုင်ရှင်ကြီး ဦးခင်ဇော်ဗျာ။ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံရဲ့ မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ ဂုဏ်ထူးဆောင်သံအမတ်ကြီးဗျာ။ ဟော ဆုံးသွားတာကြာတော့ ရှေ့မိနောက်မိတွေနဲ့ အဖတ်အမှတ်များတဲ့ ကျွပ်တို့လောက်ပဲ သိတော့တယ်။ သမိုင်းမှာ တင်မကျန်ရစ်ခဲ့ဘူး။ ဆရာကျော့၊ ကျွန်တော်ပြောတာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ရပါတယ် ကိုချောနွယ်၊ ဆက်ပြောပါ”

“ကဲ၊ ဆရာကျော့ကို ကြည့်၊ သူ့အဖေလို မချမ်းသာပေမဲ့၊ မြန်မာ့ဂီတ သမိုင်းကိုမှတ်တမ်း တင်ကြရင် ရှေးခေတ်နှောင်း၊ သံဆန်း၊ ခေတ်ဟောင်း၊ ကာလပေါ်နဲ့ စတီရီယိုဆိုတဲ့ မြန်မာ့ဂီတရေစီးကြောင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ချန်ထားရဲသလား၊ ချန်ထားနိုင်သလား”

ကျွန်တော်တစ်လုံးမှ ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။

စန္ဒရားကွန်းဇော်က ဝင်ဖြေပါသည်။

“ကဲကဲ ကိုချောနွယ်လည်း စိတ်လျှော့။ အားလုံး ဝိုင်းသိမ်းသောက်ကြစို့။ အမားရေ၊ ကဏန်း နောက်တစ်ပွဲဟေ့”

အခုတော့ ကိုကျော့မှူးလည်း မရှိတော့။ မောင်ချောနွယ်လည်းမရှိတော့။ သေသောသူကြာလျှင်မေ့ဆိုသော်လည်း သမိုင်းကတော့ သူတို့ကို မေ့ထားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ဪ လွမ်းရတဲ့သူတွေ

(မောင်ချောနွယ်ရဲ့ ကဗျာတွေကို စုစည်းပေးတဲ့ ချစ်သော မြတ်သင်းတို့ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်)

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၆)
လင်းယုန်ဘဝင်း

“လွမ်းရတဲ့သူတွေ”ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ကျွန်တော်ရေးလာခဲ့တာ လွမ်းရတဲ့သူတွေ ၅ ယောက်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။

ဆရာပေါ်ဦးသက်ကို “လက်မှတ်”ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ လွမ်းတ၊ မိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ ကိုရေးပြီးမှ ကျွန်တော်ဟာ လွမ်းရတဲ့သူတွေကို လွမ်းတ၊ နေမိတာပါလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပြု မိပါတော့တယ်။

ဒါကြောင့် ၂၀၀၈ ၊ မတ် ၊ မဟေသီမဂ္ဂဇင်းကစပြီး လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၂) မြတ်လေး၊ လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၃) တွဲတေးသိန်းတန်၊ လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၄) မောင်လေး အောင်၊ လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၅) မောင်ချောနွယ် ဆိုပြီး ဆက်တိုက်ရေးခဲ့ပါတယ်။ နောက်ထပ် လူ ၂၀ လောက်လည်း ရေးဖြစ်ဦးမှာပါ။

ဒါပေမဲ့ ၂၀၀၈ ၊ ဇွန်၊ မဟေသီမှာ ကျွန်တော် ပျက်ကွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လွမ်းရတဲ့ သူတွေ (၅) မောင်ချောနွယ်ကို ဇူလိုင်နဲ့ ဩဂုတ် နှစ်လခွဲထည့် ရတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွားရတာဟာ မဟေသီစာတည်းအဖွဲ့ရဲ့ တာဝန်မဟုတ်ဘဲ နာဂစ်ရဲ့ ရက်စက်မှုနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ပေါ့လျော့မှု၊ ပျင်းရိမှု၊ ညံ့ဖျင်းမှုတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီကာလ၊ နယ်စပ်နဲ့ ရန်ကုန်ရဲ့ ခက်ခဲတဲ့ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်း ကိုလည်း တစ်စိတ် တစ်ဒေသ အပြစ်ပုံချလိုက်ချင်ပါသေးတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ “လွမ်းရတဲ့သူတွေ”ကို လူကြိုက်များကြတယ်လို့ လာပြော

ကြပါတယ်။ အင်း... မကြိုက်တဲ့သူကတော့ ဘယ်လာပြောပါ့မလဲနော်။ မဂ္ဂဇင်း တချို့မှာ ဝေဖန်ရေးဆရာများရဲ့ အားပေးစကားတွေကို ကြားရတော့လည်း ဝမ်းသာအားတက်မိတာ အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် စိတ်ရှင်းနေတာကတော့ ကျွန်တော် လွမ်းချင်တဲ့သူတွေကိုလွမ်း ချင်လို့ သည်စာစုတွေကို ရေးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ။

ခက်တာက ကျွန်တော့်ရဲ့ “လွမ်းရတဲ့သူတွေ” အပေါ်မှာ ကြိုက်နှစ်သက် ကြတဲ့၊ စေတနာ ထားကြတဲ့ သူတွေရဲ့ “ဟိုတစ်ယောက် ရေးဦးလေ၊ ဟိုဆရာကြီး အကြောင်း မရေးဘူးလား။ ခင်ဗျားနဲ့ သိပ်ခင်ခွဲကြတာပဲလေ” ဆိုတဲ့ အကြံပေးစကား တွေပါပဲ။

ကျွန်တော်က လွမ်းလို့ရေးနေတာပါ။ သူတို့အကြံပေးကြတဲ့အထဲက ကျွန်တော် မလွမ်းချင်တာတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွမ်းနေနိုင်မှာတဲ့လဲ။
အင်း... လွမ်းရေးခက်ခက်ပါပဲ။

သည်ကြားထဲ မဟေသီက အယ်ဒီတာမင်းများကလည်း တစ်မှောင့်၊ “ဆရာ၊ လက်ကိုချုပ်မရေးနဲ့နော်။ လွတ်ပြီး ဖွင့်ပြီးရေး” တဲ့။ ဆရာလင်းထင်ရဲ့ လစဉ်ပြောနေကျစကား။ “ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို အားမနာနဲ့။ ရှည်သွားရင် အခန်းဆက်ဖြစ် သွားပေစေ။ လခွဲ ထည့်မှာပေါ့။ စာကောင်းဖို့က အဓိကဗျ” ဆရာဝင်းသူရရဲ့ အားပေးစကားလိုလို၊ ကြိုတင်ခြိမ်းခြောက်တဲ့ စကားလိုလို...။

စေတနာကလည်း ထားကြပါတယ်။ မနွေကပဲ ဆရာလင်းထင်ဆီက ဖုန်းလာတယ်။

“ဆရာ၊ ရန်ကုန် ဘယ်တော့လာမှာလဲ”
“မပြောနိုင်သေးဘူးဗျာ၊ (၁၀) တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်တော့မှာဆို တော့ အလုပ်များဦးမှာ”
“လူမလာချင်နေ ဆရာ၊ စာမူကတော့ လစဉ်လာပါ” တဲ့
ဪ... တော်တော်လည်း မေတ္တာထားဖို့ကောင်းတဲ့လူတွေ...။

ဒီလ ကျွန်တော် လွမ်းမိတဲ့သူကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော် ၅၀ လောက်က ကျွန်တော်တို့ စာပေမျိုးဆက်ဟောင်းတွေရဲ့ ကျေးဇူးရှင်။ ပြီးတော့ ဒီနေ့မျိုးဆက်စစ်တွေလည်း သိထားသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။ သူနဲ့ကျွန်တော် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ခဲ့ရတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်မှာ ပျော်ခဲ့ ရတာတွေ၊ မောခဲ့ရတွေ ။

ကျွန်တော် လွမ်းတယ်။

၁၉၇၀ နှောင်းပိုင်း၊ ဆောင်းဦး။
 ၁၀၁ လမ်းထိပ်၊
 မိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၏ တာဒ်ရိုပ်။
 မိတ်ဆက်ပေးသူက မောင်သင်းခိုင်။
 “ကိုမင်းသစ်၊ ဒါဆရာဦးဘဝင်း”

အရပ်ရှည်ရှည် ၊ မျက်နှာရှည်ရှည်၊ ခါးကိုင်းကိုင်း နှင့် အသက် ၇၀ ကျော်ခန့်(မှန်းရသည့်) လူကြီးတစ်ယောက်။ ဖန်ပုလင်းဖင်လောက်ထူသော မျက်မှန် ကြီးအောက်မှ မျက်လုံးသေးသေးလေးတွေကို ရှုံ့လျက်၊ ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့် နေသည်။ မပြုံးသော်လည်း ငွေနားကွပ်ထားသော ရှေ့သွားကလေးများပေါ်လျက် အမြဲတမ်းပြုံးနေသယောင် ထင်ရသည်။

ဘုရား၊ ဘုရား. လင်းယုန်ဘဝင်းပါလား။

ဆရာဖန်းမော်တင်အောင် ၏ လင်းယုန်တင်းကုပ်အတွင်းမှ အားယူယုံသန်း လာကြသော လင်းယုန်ကြီးများ။

လင်းယုန်သစ်လွင်၊ လင်းယုန်တင့်ဆွေ၊ လင်းယုန်ဘဝင်း၊ လင်းယုန် မောင်မောင် . . . စသည်။ လင်းယုန်အများစုက ရသစာပေကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဘုန်းကြီးလူထွက်၊ လယ်တီသာသနာ့ပညာရိပ်၏ အနွယ်အဆက်ဖြစ်သော လင်းယုန်ဘဝင်း ကမူ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံစာပေများကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် ရေးသားပြုစုခဲ့ သူဖြစ်သည်။

၁၉၆၀ ဝန်းကျင်တွင် လူလားမြောက်ခဲ့ကြသော စာပေမျိုးဆက် ၉၀%သည် လက်ဝဲယိမ်းကြ၏။ ဆိုရှယ်လစ်သရုပ်မှန်စာပေကိုသာ ယုံကြည်

ခဲ့ကြ၏။ မဆန်းပါ။ အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါ၏ တောင်းဆိုမှုပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သော ကာလမျိုးဝယ် ဆိုရှယ်လစ်သရုပ်မှန်စာပေနှင့် အနုပညာကို သူ၏ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ စာအုပ်များမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့လူငယ်များကို ထဲထဲဝင်ဝင် တွေ့ခွင့်ပေးခဲ့သူမှာ လင်းယုန်ဘဝင်း ပင်ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် ဩဇာအလွမ်းမိုးဆုံး စာအုပ်မှာ G.PLEKHNOV ၏ UNADDRESSED LETTERS : ART AND SOCIAL LIFE ကို ဦးဘဝင်း မြန်မာပြန်သော “အနုပညာနှင့် လူမှုရေး ဘဝ” ဖြစ်၏။ ဆိုရှယ်လစ်သရုပ်မှန် စာပေသမားများအဖို့ သမ္မာကျမ်း ဖြစ်၏။ (ရေးနေရင်း၊ မြတ်သင်းကို လွမ်းလိုက်တာ)

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးဘဝင်းကို ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံး၊ နှစ်သက်ကြည်ညို၍ မဆုံး။

ကျွန်တော့်အတွေးတို့ကို သူ၏ ရုတတအသံဝါကြီးက ဖြတ်တောက်ပစ် လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် မောင်သင်းခိုင်၊ သွားစို့ကွာ။ ဟိုမှာ နတ်နွယ်တို့ မင်းကျော်တို့ တောင် သွားကြပြီ”

တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းလည်း သောက်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ဇာတ်လမ်းကတော့၊ စကတည်းက ယဉ်သကို။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့နယ်မှလာသော စာပေသမားများ၏ ထုံးတမ်း စဉ်လာဒုက္ခအတိုင်း မဟာရန်ကုန်တွင် ကျွန်တော်၏ ဒွါဒသမမြောက် ကျောချစရာ တစ်နေရာမှာ ၂၄၅/၁၊ ၃၆ လမ်းဖြစ် ပါသည်။

သူငယ်ချင်း ဘူမိရွှေပဗေဒအရာရှိဖြစ်သူ ကိုခင်မောင်ဌေးတို့ လူပျိုအရာ ရှိတစ်သိုက်၏ ဌာနဆိုင်ရာလှိုင်းခန်းတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ ထိုသူငယ်ချင်း အရာရှိ တစ်စုမှာ တစ်နှစ်လျှင် ၉ လခန့် တောဆင်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေရသဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးထားသော အခန်းပင် ဖြစ်တော့၏။ အခန်းအမည် ဆိုင်းဘုတ်ကို အိမ်ရှေ့တံခါးထိပ်တွင် ခပ်တည်တည် ချိတ်ထား၏။

“သံမဏိတော”

ထို“သံမဏိတော” ကား ကျွန်တော်တို့ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာတစ်စု၏ လွတ်မြောက်နယ်မြေလေး ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ညနေပိုင်းတွင် ရွှေကြည်အေး သို့မဟုတ် ပွင့်ဦးကမ်းတွင် ဆုံကြသည်။ ပြီးလျှင် ၃၆ လမ်းထဲက အစိုးရဘုံဆိုင်ကြီးတွင် ဘီအီးအရက်ကို တန်းစီတိုး ကြသည်။ မြောက်စူးစူးသို့ ခြေလှမ်းကိုးဆယ်ခန့် လျှောက်လိုက်ကြလျှင် သံမဏိတော သို့ ရောက်ပြီ။

မောင်သင်းခိုင်၊ မောင်လေးအောင်၊ အောင်ချိမ်း၊ တင်မော်၊ အောင်သိမ်းဦး၊ မောင်လှိုင်းပြာ၊ မောင်လူမှိန် စသည့် ကဗျာဆရာများ။

ဝသုန်၊ မြတ်အောင်၊ ချမ်းမြငြိမ် စသည့် ပန်းချီဆရာများ။

တစ်ပတ်လျှင် တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာသုံးရက်၊ မပျက်မကွက် တက်ရောက်ချီးမြှင့်သူကား ကျွန်တော်တို့၏ဆရာကြီးဦးဘဝင်း။

ထိုစဉ်က ဆရာသည် ဆိုဗီယက်သံရုံးမှ ဘာသာပြန်အရာရှိတစ်ဦး။ ထို လာ၊ ဟူး၊ ကြာ ရောက်တိုင်း ရုံးဆင်းလျှင် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ရောက်လာမြဲ။

ဝိုင်းကတော့ ဆင်းရဲလှပါသည်။ အမြည်းက ပဲလှော်နှင့် အချဉ်ပေါင်း။ တစ်ခါတရံ ကျွန်တော့်မီးဖိုထဲတွင် ရှားရှားပါးပါး ကျန်ရှိနေတတ်သော ဘဲဥကို ကြော်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဆီ မပါပါ။

ဘဲဥကို ဆီမပါဘဲ ရေဖြင့် ကြော်သောနည်းကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာကဗျာ ဆရာတွေသာ တတ်ကျွမ်းပါသည်။

ဆရာကြီးဦးဘဝင်းကား ကျွန်တော်တို့အတွက် အနားတွင် အရက်ထိုင် သောက်နေသော နိုင်ငံရေးသိပ္ပံနှင့် စာပေအဘိဓာန်ကြီးသာ ဖြစ်တော့၏။ ဘုန်းကြီး လူထွက်ပီပီ အားလုံးအလွတ်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့မေးသမျှ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်ဖြင့် လက်တန်းရွတ်ပြ၏။

ဆရာကြီးကို တစ်ခွက်ပဲ ပေးလိုက်၊ တစ်ခုထပ်မေးလိုက်ဖြင့် ပျော်လိုက်ကြ သည့်ဖြစ်ခြင်း။

သို့သော် ဆရာကြီး၏ မျက်စိမှ နေ့ခင်းမှာပင် လမ်းကူးလျှင် လူတွေရ၏။ သူကတော့ မကြိုက်လှ။ သိပ်လက်မခံချင်။ ကျွန်တော်တို့က ဇွတ်တွဲသည်။

ထို့ကြောင့် ည ၈ နာရီခန့်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းသိမ်းကြ၏။ ပြီးလျှင် ၃၆ လမ်း ထိပ်၊ ဝိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်က နံပါတ် (၁၂) ကားမှတ်တိုင်သို့ ကျွန်တော်တို့ တစ်စုတစ်ဝေးကြီး လိုက်ပို့ကြ၏။

ထိုစဉ်က လက်ယာမောင်းစနစ် မရှိသေး။ တစ်လမ်းမောင်းစနစ်မရှိသေး။

ထိုစဉ်က လက်ယာမောင်းစနစ် မရှိသေး။ တစ်လမ်းမောင်းစနစ်မရှိသေး။

ထိုစဉ်က လက်ယာမောင်းစနစ် မရှိသေး။ တစ်လမ်းမောင်းစနစ်မရှိသေး။

ထို့ကြောင့် သူ့အိမ်ရှိရာ တောင်ဥက္ကလာသို့ ပြေးဆွဲသော နံပါတ် (၁၂) ကားသည် ဝိုက်ချုပ်လမ်းပေါ်တွင်ပင် ရှိ၏။

(၁၂) ကားဆိုက်လာလျှင် ကားရှေ့ပေါက်ကို ကျွန်တော်တို့ ကဗျာဆရာ တစ်စုက အခြားခရီးသည်များ မတက်နိုင်အောင် ဝန်းရံပိတ်ဆို့လိုက်ကြ၏။ ပြီးမှ ဝမ်း၊ တူး၊ သရိုးဟု အော် ကာ ဆရာကြီးကို ကားပေါ်သို့ တွန်းတင်လိုက်ကြ၏။

ယခုပြန်တွေးမိတော့ ရယ်ချင်သည်။ ဟိုစဉ်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ စစ်ဆင်ရေးကြီး တစ်ခုပမာ. ။

“ခေါမလား၊ ခူးမလား”

၁၉၇၁ ၊ နှစ်ဦးပိုင်း(လ မမှတ်မီ) မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင်ရေးသောဦးဘဝင်း၏ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်၏ ခေါင်းစဉ်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိုးဝေအုပ်စုပင်လျှင် ကာရန်ကို လုံးဝစွန့်လွှတ်ရန် လက်မရဲကြသေးသည့် ကာလ။ ပါဒ (Line)ကိုဖျက်၍ လွတ်လပ်ကာရန်ဖြင့် ရေးသည်ကိုပင် ဝိုင်း၍ အတိုက်ခံနေကြရသည့်ကာလ။

ထိုကာလတွင် အသက် ၇၀ ကျော်ဆရာကြီးဦးဘဝင်းက ကာရန်သည် ပုဓာနမဟုတ်၊ အကြောင်းအရာနှင့် ရည်ရွယ်ချက်သာ အဓိက ဟူသော အယူအဆ ကို ထိုဆောင်းပါးဖြင့် တင်ခဲ့ သည်။

ထိုဆောင်းပါးတွင် သူပေးခဲ့သည့် ကဗျာဥပမာလေးတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ယခုထိ မှတ်မိနေသေးသည်။

**“တို့ရွာတောင်က စိန်ပန်းတောမှာ
အပျိုလေးတွေ လက်နဲ့ ခေါလို့
ရွှေမုဋ္ဌောမှာ တင်ကြရွာ”**

ပထမပါဒ်မှ ဩဇာသံ “တော”နှင့် တတိယပါဒ်မှ ဩဇာသံ “ဋ္ဌော”ကြောင့် အလယ်ပါဒ်မှ အပျိုလေးတွေ စိန်ပန်းပွင့်“ခူး”ကြသည်ကို ကာရန်ကိုင်ခဲ့၍ “ခေါ”ဟု ရေးကြပါမည်လားဟု သူက မေးထားသည်။

ထိုဆောင်းပါးအဆုံးတွင်လည်း ရွှင်ရွှင်လေးရေးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အားပေးထားသေးသည်။ စကားလုံးအတိအကျတော့ ကျွန်တော် မသေချာတော့ပါ။ အနီးစပ်ဆုံးတော့ မှတ်မိပါသည်။

“ယနေ့ခေတ် လူငယ်ကဗျာဆရာလေးများကား စိန်ပန်းပွင့်ကို လက်နှင့်

“ခေါ”မည့်သူများ တုတ်တန်မတူပေ”

ကဲ ဘယ်လောက်လှသလဲခင်ဗျာ။

တစ်နေ့.။

ဆရာကြီးက စကား၊ စသည်။

“မင်းသစ်၊ မင်းတို့ ကျွေးတာတိုက်တာတွေများပြီကွာ။ နောက်ပြီး မင်းတစ်ယောက်တည်း အနေမဆင်းရဲပေမယ့် အစားကတော့ ဆင်းရဲလှသကွာ။ လာမယ့် တနင်္လာနေ့ ငါတို့ စောစောသောက်ပြီး ပြန်ကြမယ်။ မင်းပါလိုက်ခဲ့။ ငါ့အိမ်မှာ ထမင်းစား”

“ဆရာကြီး ဟို. . . ကိုသင်းခိုင်ရော”

“ဟာ ဒီကောင်တော့ မခေါ်ချင်ဘူးကွ။ ငါ့မိန်းမက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ။ အင်း. မင်းကတော့ ရိုးပုံပါပဲ”

အမယ်လေး၊ တော်ပါသေးရဲ့။ ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ဖူးပေမယ့် ကြားဖူးသည်။ ဆရာကြီးကတော်မှာ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့အရွယ်နှင့်ပင် မတိမ်းမယိမ်း။ ပြီးတော့ ဖြူသည်၊ ဖြောင့်သည်တဲ့။ (တွေ့ဖူးတဲ့ ဆရာကြီးတွေက အားရပါးရ မနာလိုစွာ ပြန်ပြောပြကြတာ)။

ထိုဆရာကြီးကတော်သည် ဆရာကြီးကွယ်လွန်သည်အထိ သစ္စာရှိစွာ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ပေါင်းသင်းသွားသည်ကို ယနေ့အထိ အားလုံး အံ့ဩလေးစား၍ မဆုံး ဖြစ်ကြချေသည်ဟူ၏။

ချိန်းဆိုထားသော မင်္ဂလာတနင်္လာနေ့သို့ ရောက်ပါပြီ။ ညစာကို ဆရာကြီးဦးဘဝင်းအိမ်မှာ ၊ မစားရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အိမ်ထမင်းအိမ်ဟင်း အကောင်းစားတွေနဲ့ စားရချည်သေးရဲ့ဆိုသော အတွေးနှင့်အတူ တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေပါသည်။ သည်အကြောင်းကို ကိုသင်းခိုင် တို့ လူစုကို လုံးဝအသိမပေးပါ။ ကျွန်တော်သစ္စာဖောက် !

သံမဏိတောအရက်ဝိုင်းကို စော၍ သိမ်းလိုက်ကြပါသည်။ တောင် ဥက္ကလာပရှိ အမျိုးများအိမ်သို့ သွားရန်ရှိသည်ဟု အကြောင်းပြကာ ဆရာကြီးနှင့်အတူ (၁၂)ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။

ရေချိန် သိပ်မပြည့်သေးသောကြောင့် ဆရာကြီးတို့လမ်းထိပ်မှ ဆိုင်ကလေးတွင် ၂၀က်(၆)လောက်စီ ထပ်ချလိုက်ကြရင်း ကျောက်မြောင်းဘုံဆိုင်ကြီး မှာ ဆရာကြီးရွှေခေါင်းနှင့် ဆရာသော်တာဆွေတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် “တစ္ဆေတံတူး”ကြသည်ကို ကျွန်တော်အမှတ်ရလိုက်မိသေးသည်။

လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်လာခဲ့ရာ လမ်းဘေးတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး လေညင်းခံနေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ပါသည်။ စာရေးဆရာ မောင် သက်နောင် ဖြစ်ပါသည်။

“မအိပ်သေးဘူးလားကွ၊ မောင်သက်နောင်ရ”

“အိုက်စပ်စပ်ကြီးဖြစ်နေလို့ပါဆရာ”

ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆရာကြီး၏ခြေလှမ်းများသိပ်မမှန် ချင်တော့။ ရေချိန်ကိုက်ရုံမက ရေချိန်လွန်သွားပြီ ထင်သည်။ ကျွန်တော် တွဲထားရသည်။

“ဟေ့ ၊ ဟေ့ ရပ်၊ ရပ်ကွ၊ အိမ်ရောက်ပြီ”

ရပ်လိုက်သည်။

“အင်း နေဦးကွ၊ ငါတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်”

“ဘာလဲ ဆရာကြီး”

ကျွန်တော့်ကို အသေအချာ ငုံ့ကြည့်သည်။

“အင်း. . . မင်းက ငယ်ငယ် ဖြူဖြူ ချောချောလေးပဲကွ”

“ခင်ဗျာ”

“ကဲ ပြန်တော့ကွာ”

သုတ်ခနဲ အိမ်ထဲဝင်သွားတော့သည်။

ရက်စက်လိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်။

ဪ. ခုတော့လည်း
လွမ်းလိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်. ။

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၇)
ကဗျာဆရာမောင်လူမိန်

၁၉၈၉/၁၉၉၀

တစ်ခုသော တနင်္လာနေ့ဖြစ်သည်ကတော့ သေချာသည်။ အပတ်စဉ် အင်္ဂါနေ့မှ တနင်္ဂနွေ နေ့အထိ ရန်ကုန်မြို့လယ်က ဆူးလေဘုရားလမ်းပေါ်မှာ နံနက် ၇ နာရီတိုင်း စာသွားသင်ရသော ကျွန်တော်သည် နံနက် ၅ နာရီခွဲကတည်းက အိမ်မှ ထွက်ရစမြဲ။ တနင်္လာနေ့၏ နံနက် ၇:၀၀ နာရီခန့်တွင် အိပ်ရာမှထပြီး အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ထွက်လိုက်သောအခါ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မောင်လူမိန်သည် ဝရန်တာကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးတစ်ဖက်ထောင်၊ ဒူးတစ်ဖက်ချလျက်၊ “ကပ္ပိယထိုင်” ထိုင်နေသည်။ သူ့အနားသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်ကိုပင် သတိပြုမိဟန်မတူ။

ဘယ်ဘက်တံတောင်ဆစ်မှ ဝဲခြောက်လေးများကို ညာလက်သည်းလေး များဖြင့် ခွာလိုက်၊ ညာတံတောင်ဆစ်မှ ဝဲခြောက်လေးများကို ဘယ်ဘက်လက်သည်း လေးများဖြင့် ခွာလိုက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမူမိဟန်မတူ။ သူ့ကို ကြည့်ရ သည်မှာ မျက်လုံးကလေးများကို မှေးစင်းလျက် စည်းစိမ် ခံနေသည့်ပုံ...။ ဝရန်တာကြမ်းပြင်ပေါ်မှာတော့ ဝဲခြောက်ဖပ်လေးတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်။

ထိုစဉ်က ဘီပီအိုင်ထုတ်ဝဲဆေး “ဘာစကေဗီ”ဝယ်ပေးရ၊ ပြေ(ဆေး ၂) ကယ်ပါဦး၊ ဒေါက်တာစုထား ကူပါဦး လုပ်ရပါတော့သည်။

သူကတော့ ဝဲခြောက်လေးတွေကို ခွာရင်း၊ မှိန်းနေလေသည်။

ကျွန်တော့်ကို မောင်လူမှိန်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသူက မောင်သင်းခိုင်။
မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတိုက်။ ၁၉၇၀/၇၁။

“ကိုမင်းသစ်၊ ဒါမြင်းခြံက ကျွန်တော်တို့ ကဗျာရဲဘော် မောင်လူမှိန်”

ညိုညိုခြောက်ခြောက်၊ မည်းမည်းကိုင်းကိုင်းနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်။
နာမည်နှင့် လိုက်ပါပေဟု စိတ်ထဲကတွေးမိရင်း ကျိတ်ပြုံးမိသည်။ သို့သော်
မောင်သင်းခိုင်၏ ဆက်ပြောသောစကားကြောင့် မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်မိတော့သည်။

“မြင်းခြံမှာ မခွဲတမ်းတွဲတဲ့ ကဗျာသမားနှစ်ယောက်ရှိတယ်ဗျ။ တစ်
ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့ မောင်လူမှိန်၊ သူနဲ့တွဲဖက်က မောင်မြေမိုင်း။ အဲ... သူတို့
သောက်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နာမည်က “အိမှိန်”တဲ့။ တစ်ခုမှအရောင်
ထွက်တာမရှိဘူး၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ကိုသင်းခိုင်ကတော့ သူ့ဝသီအတိုင်း တဟားဟားရယ်ရင်းပြော၏။
ကျွန်တော်ပါဝင်ရယ်မိရင်း အားနာစွာဖြင့် မောင်လူမှိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မှိန်မှိန်
လေးမှိန်းပြီး ပြုံးနေသည်။

“မြင်းခြံ ဘယ်အပိုင်းမှာနေသလဲ”မေးတော့

“ဦးကျွန်းကျော်ဝိုင်းထဲမှာပါ”

“ဒါဆို အောင်သူခ ဆပ်ပြာစက်နားမှာပေါ့၊ ခင်မောင်ချင်းနဲ့ တစ်ဝိုင်း
တည်းပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုခင်မောင်ချင်းက ကျွန်တော့်အစ်ကို ဝမ်းကွဲပါ”

ငယ်သူငယ်ချင်း၏ ညီ၊ အညာသားအချင်းချင်းဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ ဒေသစွဲ
သို့သော်...

ရန်ကုန်တွင် သူက ဧည့်သည်၊ ကိုယ်က အိမ်သည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့ကို
ကူညီစောင့်ရှောက်လိုသည်။ သူသွားလိုရာ လိုက်ပို့သည်။ ကျွန်တော်သွားလေ
ရှာသူ့ကို ခေါ်သွားသည်။

သို့သော်.....

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းသုံးပစ္စည်းများ ဝယ်ရန်ရှိသဖြင့် လေဟာပြင်ဈေးသို့ သွားရန်ရှိရာ သူ့ကိုပါခေါ်သွားသည်။ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက် ရောင်စုံ မြေဖြူဘူးရှာရင်း၊ တစ်ဈေးလုံးနဲ့သွား သည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါက ရောင်စုံမြေဖြူ ဆိုသည်မှာ “ပပက”တွင်မရှိ။ နိုင်ငံခြားပစ္စည်း။

လက်လျှော့လိုက်ပြီး နောက်မှကပ်လိုက်နေသည့်သူ့ကို လှည့်ကြည့် လိုက်သောအခါ မရှိတော့။ ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲလန့်သွားသည်။ ကိုယ့်လူက ရန်ကုန်ရောက်ခါစ၊ ဘယ်မှမသွားတတ်သည် မဟုတ်။

လာရာလမ်းကြောင်းကို မှတ်မိသရွေ့ ပြန်စဉ်းစားကာ နောက်ကြောင်း ပြန်၍ ရှာရတော့သည်။ နာရီဝက်ကျော် ကြာသည်အထိ သူ့ကိုမတွေ့၊ ဆာလည်း ဆာလှပြီ။ သို့ဖြင့် ထိုဈေးမှ ပေါ်ချောင်ကောင်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ အဝင်. . . .

“ဟေ့လူ ကိုမင်းသစ်”
လှည့်ကြည့်လိုက်တာ သူ။ မောင်လူမှိုန့်. . . . ။
ကျွန်တော် ဝမ်းသာ၍မဆုံးခင်. . .

“သိပါတယ်ဗျ၊ ထမင်းစားခါနီးမို့ ကျွန်တော့်ကို မျက်ခြည်ဖြတ်သွား တာမို့လား။ ရပါတယ်ဗျ။ ကျုပ်မှာလည်း ပိုက်ဆံပါ ပါတယ်”
ဘုရား. ဘုရား. ဒုက္ခပါပဲ။

“မဟုတ်ရပါဘူး ကိုလူမှိုန့်ရယ်။ ကျွန်တော့်နောက်က ခင်ဗျားကပ်ပါနေ တယ်ထင်တာ။ လှည့်ကြည့်တော့မှ ခင်ဗျားပျောက်နေတာ”

“ရပါတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နယ်ကလူ တွေကို လူရှုပ်ရှုပ်ကြားမှာထားခဲ့ပြီး၊ ခြေရာဖျောက်သွားတတ်တဲ့ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်သားတွေအကြောင်း၊ ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်ဗျ”

ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ စေတနာကဝေဒနာဖြစ်။ ပြောပုံကလည်း ကြည့်ပါဦး။ မြင်းခြံသားမောင်လူမှိုန့်က စစ်ကိုင်းသားမင်းသစ်ကို ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်သားတွေတဲ့။

ကျွန်တော် ဒေါသထွက်သွားသည်။

“အစကတည်းက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောထားသားပဲ။ ကျွန်တော့် နောက်ကကပ်လိုက်၊ မျက်ခြယ်မပြတ်ပါစေနဲ့ဆိုတာလေ။ ၂ ဆိုင် ၃ ဆိုင်အထိ မင်းဗျားကျွန်တော့်နောက်က ပါနေသေးတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ချနေတာပေါ့။

နောက်မှ ခင်ဗျားဘယ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့မှန်းမသိတော့တာ”

“ခင်ဗျား ဟိုမိန်းမဝဝကြီးဆိုင်ကို ဝင်နေတုန်း၊ အဲဒီရွှေက စာအုပ် အဟောင်းဆိုင်လေးမှာ ကျွန်တော် စာဝင်ဖတ်နေတာ၊ ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား”

သေလိုက်ပါတော့။ မနည်းကြီးရှင်းပြပြီးမှ ကိုယ်တော်မြတ်က သဘော ပေါက်တော်မူသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေငြိမ်းရေးရပြီးမှ ထမင်းကို ဖြောင့်ဖြောင့် စားရတော့သည်။

အဲဒီတုန်းက မောခဲ့တယ်။

အခုတော့ လွမ်းလိုက်တာ ရဲဘော်ရယ်.

ကဲ-၁၉၈၉ ကို ပြန်သွားကြရအောင်။

ဝဲတွေပျောက်သွားပြီးနောက် ကျန်ရှိနေသေးသော ထွေလီကာလီ ရောဂါလေးများကို ဆက်ကုရင်း၊ ကျွန်တော့်ခြံထဲမှာ သူ ဆက်အနားယူနေသည်။ ကဗျာတွေပြန်ရေးသည်။ ပို၍တောက်ပ သောကဗျာများ ထွက်လာသည်။ သို့သော် သူသည် အရေအတွက်များများကို မြန်မြန်ထုတ်လုပ်သော ကဗျာဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်။ ယုံကြည်ချက် ၊ ခံယူချက် အထူးသဖြင့် ကဗျာအယူအဆများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နည်းနည်းမှ အလျှော့ပေးတတ်သူ မဟုတ်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ခြံထဲတွင် ဘော်ဒါဆောင်ဖွင့်သဖြင့် အဆောင်များ စွာရှိ၏။ သို့ဖြင့် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာများအတွက် အမျိုးသားဆောင် တစ်ဆောင်၊ စာရေးဆရာမများအတွက် အမျိုးသမီးသီးသန့်ဆောင် တစ်ဆောင် ထားပေးခဲ့သည်။ စားတာကတော့ အိမ်မှာရှိသမျှ၊ ချက်သမျှ ခွဲဝေစားကြတာပါပဲ။ တစ်ည.။

ကျွန်တော့် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် ထုံးစံအတိုင်း အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ ကဗျာအယူအဆတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်ပြီး မောင်လူမိန်နှင့် ကဗျာဆရာတစ်ဦး ငြင်းခုံကြရင်း ရန်ပွဲအဆင့် ရောက်သွား သည်။

ဝရန်တာပေါ်မှ မြေပြင်ပေါ်အထိ ရောက်သွားကြပြီ။ ဤရန်ပွဲကို အဓိက ဖျန်ဖြေရမည့် “မင်းသစ်”ဆိုသော အိမ်ရှင်ကတော့ ခေါင်းမထောင်နိုင်အောင် မူးနေပြီ။ “အချင်းချင်းတွေပဲဗျာ။ တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ”ဆိုသော စကားကိုပင် လေသံယဲ့ယဲ့လေးဖြင့်သာ ပြောနိုင်ရှာတော့သည်။

အိမ်ရှင်ကျဆုံးနေပြီဆိုတော့ အိမ်ရှင်မက ထွက်လာရတော့သည်။ ထဘီတိုတိုပြင်ဝတ်လျက် လက်ဝှေ့ရေးပြနေကြသော ကဗျာဆရာနှစ်ယောက် အကြားကို လွှားခနဲခုန်ဝင်သွားသည်။

“ကဲ၊ ရှင်တို့ တော်ကြတော့”

“မဟုတ်ဘူး မရှယ်လီ၊ ဒီကောင်က ဂျူနီယာဖြစ်ပြီးတော့ စိနီယာကို ပြန်စော်ကားနေတာ။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း မတတ်ဘဲနဲ့။ ဟေ့ကောင် လူမို့နဲ့၊ ချမယ်တက်ခဲ့”

“အင်္ဂလိပ်စာလည်းမတတ်ဘဲနဲ့” ဆိုသော စကားကြောင့် ထိုကဗျာ ဆရာကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ထထိုးချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ သို့သော် ခေါင်းက ထူမရ။

ပြောမရသည့်အဆုံး ကျွန်တော့်အိမ်ရှင်မ၏ ဘယ်ဝိုက်လား၊ ညာဝိုက်လား မသိရသော လက်သီးချက်ဖြင့် ထိုကဗျာဆရာ မှောက်သွားသည်။ (မှောက်သွား ချင်ယောင်ဆောင်တာပါဟု နောင်တွင် ကျွန်တော့်ဇနီးက ပြန်ပြောပါသည်။ မိန်းမရဲ့စကားမို့ ကျွန်တော်ကလည်း ယုံပါသည်။)

ထိုသို့ မှောက်သွားသည်ဟု ယူဆရတော့မှ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် အခြား ကဗျာဆရာတစ်ဦး (မောင်နွယ်ထွဋ် ဟု ထင်သည်)တို့က အိပ်ရာပေါ်သို့ တွဲပို့လိုက် ရသည်။

မောင်လူမို့နဲ့ကတော့ တဖျစ်တောက်တောက် ညည်းနေရှာသည်။

“ရန်သူကြားရင် ဝမ်းသာတော့မှာပဲဗျာ။ ရန်သူဝမ်းသာတော့မှာပဲဗျာ”တဲ့။ ဤသည်ပင် မောင်လူမို့နဲ့ဖြစ်တော့၏။

တစ်ခုသောနံနက်ခင်းတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်သမီးကြီး ချစ်ရေစင် ၏အသံကို အိပ်ရာထဲမှာ ကျွန်တော် ကြားရသည်။

“မေမေရေ ၊ ဦးလူမို့နဲ့ကြီးက သွားလည်းမတိုက်ဘူးနော်”

ကျွန်တော့်ဇနီး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်လား၊ ကိုလူမို့နဲ့ သွားတိုက်လေ”

“ဆားတောင်းရမှာ အားနာလို့ဗျာ”

“ဪ... ဆားက တော်တော်တန်ဖိုးကြီးရှာတာကိုး၊ ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ

ဆားပုလင်းကြီးရှိတယ်၊ ကြိုက်သလောက်ယူတိုက်”

ဤသို့ဖြင့် မောင်လူမှိန်အကြောင်းကို ရေးကြလေတိုင်း၊ မပါမဖြစ် ပါလေ့ရှိသော ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခု အစပျိုးခဲ့ရ၏။

သည်ဇာတ်လမ်းကို အခြားစာရေးဆရာနှစ်ဦး မက ရေးခဲ့ကြဖူးပြီ။ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ကျွန်တော်က ယခုမှ ရေးပြရပေဦးမည်။

“မရှယ်လီ. မရှယ်လီ”

“ဘာတုံး ကိုလူမှိန်ရဲ့”

“ခင်ဗျားတို့အိမ်က ဆားက သွားတိုက်လို့ မကောင်းဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“ဆားက ချိုရဲ့ရဲ့နဲ့ ချဲ့ချဲ့ကြီးဗျ”

ကျွန်တော့်ဇနီး အသံတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ . . .

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီဆား ဘယ်ကယူသလဲ”

“ဟိုကြောင်အိမ်ပေါ်ကလေ”

ကျွန်တော့်ဇနီး အသံတိတ်သွားပြန်ပြီး ကြောင်အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွား ဟန်ရှိသည်။

“ရှင် ဒီပုလင်းထဲက နှိုက်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အမယ်လေး၊ အဲဒါ အချို့မှုန့်တွေရှင်၊ ဆားပုလင်းက ဟိုဘက်ထောင့်က ပုလင်း”

သားသမီးများ၏ ဝိုင်းရယ်သံများ ပေါ်လာသည်။

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ပုလင်းက အကြီးကြီးဆိုတော့ ဆားပုလင်းမှတ်လို့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာက အချို့မှုန့်ဆိုရင် တစ်မတ်ဖိုးအထုပ်လေးတွေပဲ တစ်ခါချင်း ဝယ်သုံး ကြရတာလေဗျာ”

ကျွန်တော့်ဇနီးထံမှ အသံတိတ်သွားသည်။

နောင်သောအခါတွင် မောင်လူမှိန်၏အကြောင်းကို ပြောတိုင်း အချို့မှုန့်နှင့် ဆားမှားသည့် ကိစ္စက ရယ်မောစရာ. . . ။

ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်တို့ဇနီးမောင်နှံ မရယ်ရက်နိုင်ခဲ့ကြပါ။

သို့သော် ဆားနှင့် အချိုမှုန့်ပူလင်းများကို မြင်မိတိုင်း ကျွန်တော်တို့မိသားစု
ကတော့ သူ့ကိုလွမ်းမြဲပင်။

ရိုးလွန်းမက အသော၊ ဖြူလွန်းမက စင်သော လူသားမောင်လူမိန့်၏
ကိုယ်စိတ်နှလုံး သုံးပါးစလုံးကို သူ၏ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာနှင့်တကွ
ကျွန်တော်လွမ်းတသမိသမျှ ရေးပြမိပြီးပါပြီ။

ယခု ကဗျာဆရာမောင်လူမိန့်အကြောင်းကို လွမ်းပြချင်ပါသေးသည်။

မောင်လူမိန့်၏ ကဗျာများကို ပြန်ဖတ်ရင်း သူ့ကိုသာမက လွန်ခဲ့သော
နှစ် ၄၀ ခန့်က ကဗျာလောကကိုပါ ပြန်လွမ်းနေမိသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင်
နှစ်ပေါင်း ၄၀ အတွင်း ပြောင်းလဲ လာသော၊ တိုးတက်လာသော၊ ဆုတ်ယုတ်လာ
သော ကဗျာရေးစီးကြောင်းကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက် ရသည်။

ကြည့်ပါ။ ၁၉၇၂ ဇူလိုင်လထုတ် မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ မောင်လူမိန့်၏
ဟောသည်ကဗျာ။

အတုအစစ်

ကဗျာပလ္လင်ပေါ်မှာ
ခင်ဗျားမဟာသခင်
ခင်ဗျားရွှင်ဘုရင်၊
ကဗျာသရဖူ
ကဗျာတစ်ဆူ
မင်းမူနိုင်ပါပေ။
ကဗျာကျောက်မျက်ရတနာ
ဘဏ္ဍာတော်တိုက်အတွင်း
တဝင်းဝင်း ပြုံးပြက်မိတ်လက်
ခင်ဗျားလက်ထက်ကိုး။
.....
.....

အစစ်အမှန် မပေါ်ခင်
 ပလ္လင်ထက်မှာ
 ကဗျာပစ္စည်းအတုအပ
 ခဏတစ်ဖြုတ်နေရာရ
 သိပ်သဘာဝကျသပေါ့။

ခင်ဗျား ဘယ်လောက်လိမ်ထားနိုင်မလဲ
 ကဲ - အချိန်နည်းနေပြီပဲ။ ။

ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ ရှိခဲ့ကြတဲ့၊ အခုလည်းရှိနေတဲ့၊ နောင်လည်းရှိနေကြဦးမယ့် ကဗျာ အတုအယောင်တွေတို့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၄၀ က လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောခဲ့တဲ့ မောင်လူမှိန်ရဲ့ ဒီကဗျာကို ပြန်ဖတ်ရင်း ကျွန်တော်တရားရမိတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့လည်း ပြန်ဖတ်ကြည့်ကြစေချင်ပါတယ်။ တရားရစေချင်လို့ပါ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်က လူငယ် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်နှင့် ခံယူချက်ကို မြင်တွေ့နိုင်ကြပါသည်။ အနုပညာသမားဆိုသည်မှာ အချိန်ကာလ၏ ပြဋ္ဌာန်းမှုနှင့် ကင်းလွတ်၍ မရပ်တည်နိုင်ကြပါ။ သူဖြတ်သန်းနေသော အချိန်(ခေတ်)နှင့် စနစ်(ဝါဒ)ကို အနုပညာသမားသည် သူ၏ပင်ကို အသိဖြင့်ပင် တုံ့ပြန်ပေလိမ့်မည်။

မပြုံးပါနဲ့ မိတ်ဆွေ။ ၁၉၇၂ တုန်းက မောင်လူမှိန် တာဝန်ကျေ ခဲ့ပါသည်။ သူနည်းသူဟန် သူ့စံနဲ့ပေါ့။

၁၉၈၉ မှာတော့ မောင်လူမှိန်၏ ပရိယေသန ဘောဂဗေဒနှင့် နိုင်ငံရေး ဘောဂဗေဒတို့ ပြောင်းသွားခဲ့ပါပြီ။

မပြုံးပါနဲ့ မိတ်ဆွေ။ ၁၉၈၉ မှာလည်း မောင်လူမှိန် တာဝန်ကျေခဲ့ပါသည်။ ကြည့်ပါ။

မောင်လူမှိန်၏ နိုင်ငံကျော်ဟိုက္ကဆန်သော ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။
 စာ ခို ကျီးကန်း ယုံကျသမား
 ရေအိုင် ဘဲဖြူလှေထိုးသား

တီကောင် လယ်ထွန်စား။

မောင်လူမှိုန်

စာပေဂျာနယ်၊ အမှတ်(၈)၊ ၁၉၈၉

သူကွယ်လွန်ပြီ ကြားရသောအခါ မိုးမိုး(အင်းလျား)ဈာပနတုန်းက ပြောခဲ့သော ဆရာတင်မိုး၏ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စကိုသာ အမှတ်ရမိတော့သည်။

“ချစ်သူတို့ သက်တမ်းတိုလှ၏ . . . ”

ပြီးတော့ . . . သူကွယ်လွန်ပုံကလည်း ဖြေနိုင်စရာမရှိ၊ ရေနစ်၍ တိမ်းပါးရခြင်းဖြစ်သည်။

အသေးစိတ်ကို ကဗျာဆရာမောင်သင်းပန်က ပြန်ပြောပြသည်။

“မြင်းခြံမြို့အစွန်က ကန်ဦးဆိုတဲ့ရေကန်ကြီးနားကို နေ့တိုင်းလာလာ ထိုင်သတဲ့ဗျ။ ကြာလာတော့လည်း သိပ်ဂရုမထားမိကြတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီနေ့ ကတော့ အချိန်တန်လို့ ပေါ်မလာတာနဲ့ လိုက်ရှာကြတော့ ကန်စပ်မှာဖိနပ်လေး နှစ်ဖက်ပဲ တွေ့ကြရတော့တာ။ နောက်မှ အလောင်းကို တွေ့ကြရတာတဲ့”

ရင်ထဲမှာ ဆို့သွားသည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖိနပ်လေးနှစ်ဖက်။

ဆရာမြို့မငြိမ်း၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖိနပ်လေးများကိုလည်း သတိရ လိုက်မိသည်။

တက်ခေါက်ရင်း၊ လွမ်းမိတယ်သူငယ်ချင်း။

ဝင်းသစ်

(မောင်လူမှိုန်ရဲ့ ကဗျာတွေကို အပင်ပန်းခံရွာဖွေပေးတဲ့ ဆရာ မောင်နေ့ထက်ကို ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ်)

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၈)
ဗန်းမော်တင်အောင်

၂၀၀၈ ၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၃ ရက်နေ့ဆိုလျှင် ၊ ဆရာဗန်းမော် တင်အောင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း (၃၀)တိုင်ပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုကတော့ ခရစ်ယာန်သင်းအုပ်ဆရာတစ်ပါးကို ပင့်ဖိတ်ပြီး၊ အောက်မေ့ဖွယ်ရာ ဝတ်ပြုဆုတောင်းပွဲလေးတစ်ခု ကျင်းပကြမည်ဟု ကြံရွယ်ထားပါသည်။ မန္တလေးက ဆရာမောင်နေ့ထက်တို့ကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း၊ သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်ကြလိမ့်မည်ထင် သည်။

တမလွန်မှဆရာသည် ထိုဘာသာရေးဆိုင်ရာ အမှတ်တရပွဲလေး ၂ ပွဲစလုံးကို နားလည်လက်ခံပေးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါသည်။

အကြောင်းမူ ဆရာသည် ဗန်းမော်တင်အောင် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ငယ်စဉ် ကလေးဘာကပင် ဆရာဗန်းမော်၏ ပရိသတ်တစ်ဦးဖြစ်သော စစ်ကိုင်းမှ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဆရာမကြီးဒေါ်အေးသိန်းကြောင့် ဆရာ၏ “မြိုင်”၊ “ချစ်အဏ္ဏဝါဗွေ” စသော ဝတ္ထုရှည် ကြီးများကို အခန်းဆက် လစဉ်စောင့်ဖတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

နောင် စာဖတ်သက်ရင့်ကျက်လာသောအခါ အစ်ကိုများ၊ ဦးလေးများ၏ ညွှန်ပေးမှုများကြောင့် “ဒေါက်တာရေချမ်း”၊ “ပါမောက္ခအုန်းကျော်”စသော ဆရာ၏သူရဲကောင်းကြီးများကို ဆည်းကပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။

“မိုးမတိုက်ပွဲ”ဖတ်အပြီးတွင်မူ ကျွန်တော်၏ ယုံကြည်ချက်တို့ပါ ပြောင်းလဲ သွားတော့သည်။

ဆရာစာတို့ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေရပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ လူလားမြောက်ချိန်အထိ ဆရာကို မမြင်၊ မသိဖူးသေးပါ။ ဆရာ၏ “ကျွန်တော်” ဆိုသော ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်၏မျက်နှာဖုံးမှ ဆရာပုံတူပန်းချီကားလေးကိုသာ ကြည့်ရင်း၊ စာရေးဆရာဒါရိုက်တာဦးသုခက ဆရာအား ရုပ်ရှင် မင်းသား လုပ်ရန် ကမ်းလှမ်းသည်ဆိုသော သတင်းစကားကို မအံ့ဩတော့။

ဆရာပန်းဆိုးတန်းဘက်သို့ လျှောက်လာလျှင် ဘဏ်များ၊ ရုံးများမှ အမျိုး သမီးကြီးငယ်များ၊ ချောင်းကြည့်ကြရသည်မှာ အမော ဆိုသော ဆရာမြတ်လေး ၏စကားကလည်း ချဲ့ကားပြောဟန်မတူ။

ဆရာနှင့် ကျွန်တော် လူချင်းတွေ့သိရသောအချိန်တွင် ဆရာသည် နုရသိန်သို့ အကြိမ်ကြိမ် အခေါက်ခေါက်၊ တစ်ကျွန်းတစ်မြေသို့လည်း ရောက်ခဲ့ရပြီ။ လောကဝံတရား၏ အထုအထောင်း တို့ကြောင့် ဇရာနှင့်အတူ ဗျာဓိပါခံစားနေရ သည့်အချိန်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆရာကား ချောမောခန့်ထည်ဆဲ ။

နှလုံးလှ၍ ရုပ်လှသည်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဆရာနုရသိန်တွင် တောရဆောက်တည်နေကတည်းက ဆရာမိသားစုနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခဲ့ရသည်။

၁၉၆၇၊ အ-ထ-က(၄)အလုံတွင် ကျွန်တော် ဓာတုဗေဒဆရာဝင် လုပ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆရာတို့၏ ဝတ္တရားအတိုင်း အတန်းတွင်းရှိ ကျောင်း သား၊ ကျောင်းသူများကို နာမည်ပြော၍ မိတ်ဆက်စေသည်။ ဤတွင် ကျောင်းသား ချောချောလေးတစ်ယောက်က ထ၍ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်က ဗဟိန်းအောင်ပါ”

ခေါင်းထဲမှာ ခေါင်းလောင်းသံလေးတစ်ချက်သဲ့သဲ့လေး မြည်သွားသည်။

တစ်နေရာတွင် စွဲစွဲလမ်းလမ်း မှတ်မိနေခဲ့သော အမည်တစ်ခုဖြစ်သည်။
ဟုတ်ပြီ၊ မှတ်မိပြီ။

ဆရာ၏ “တိုလိုနီခေတ် မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်း” စာအုပ်ရှေ့ဆုံးမှ “သား
ပဟိန်းအောင် နှင့် ကျော်ဇောအောင် သို့” ဆိုသော ရည်ညွှန်းချက် စကားစု. . . .

“မင့်အဖေက ဘယ်သူလဲ”

“ဗန်းမော်တင်အောင်ပါ ဆရာ”

ကျွန်တော် ကြည်နူးရင်ခွန်သွားသည်။ သို့ဖြင့် ပဟိန်းအောင် နှင့်အတူ
ကန်တော်လေးအိမ်သို့လည်းကောင်း၊ တောင်ဥက္ကလာပအိမ်သို့လည်းကောင်း
ကျွန်တော်ရောက်ဖြစ်တော့သည်။ ဆရာဇနီး၊ ဆရာမိခင်ကြီးနှင့်တကွ၊ ဆရာသား
သမီးများနှင့်ပါ ရင်းနှီးခွင့်ရတော့သည်။

ဆရာနုရသိန်မှ ထွက်လာသောအခါ၌လည်း ပဟိန်းအောင်ကြောင့်
ကျွန်တော် စောစီးစွာ တွေ့ခွင့်ရတော့သည်။

ဆရာ၏ တောင်ဥက္ကလာပအိမ်လေးသို့ မှောင်ရီဖျိုးဖျာတွင် ကျွန်တော်နှင့်
မာတ်ပုံမောင်မောင်ကြီး(စစ်ကိုင်း)ရောက်သွားသည်။

“အဖေ၊ ဒါကျွန်တော်တို့ဆရာ ဦးမင်းသစ်တဲ့”

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ၊ ထိုင်ပါ။ ကျွန်တော် တင်အောင်ပါခင်ဗျာ”

ကြက်သီးမွေးညင်းထရင်း ကျွန်တော် ထိုင်မရလို၊ ထရမလို ဖြစ်သွားသည်။
ကြည့်စမ်း၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လိုက်တာ။ မာန်မာနတရားကင်းမဲ့လိုက်တာ.

တောရကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ ဥပု သံသီတင်းဆောက်တည်ပြီး
ပြန်လာသော သူတော်စင်တစ်ဦးနှင့်သာ တူနေတော့၏။

ပကတိတည်ငြိမ်၊ အေးချမ်း၊ ကြည်လင်လျက်.

သည့်နောက်ပိုင်းတွင်ကား ဆရာနှင့် မကြာခဏ တွေ့ခွင့်ရတော့သည်။
ဆရာက မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းရှိ၊ ပင်းယစာအုပ်တိုက်တွင် အမြဲထိုင်သည်။
သိပ္ပံနှင့် နိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျမ်းများ ကို တစိုက်မတ်မတ် လုံ့လထုတ်၍ ရေးသားနေ
သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆူးလေဘုရားလမ်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းဖွင့်၍ ငွေနောက်
ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေသည်။

သို့သော် အနေနီးကြသဖြင့် ဆရာထံသို့ ကျွန်တော် မကြာခဏ ရောက်ပါ

သည်။ ဆရာကလည်း ကျွန်တော်တို့လို မျိုးဆက်သစ်လူငယ်များအပေါ် မျှော်လင့်အားထားဟန်ရှိပါသည်။ ဝင်းယပိုင်ရှင် ဦးသိန်းရွှေတို့ မိသားစုကလည်း ဆရာကြိုက်တတ်သော လက်ဖက်ရည်နှင့် ဧည့်ခံစမြဲ။ တစ်ခါတရံမှာတော့ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေးကိုလည်း မမေ့မလျော့ မေးမြန်းတတ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း မာကြောင်း၊ သာကြောင်းမှအပ မည်သည့်အကြောင်းအရာ ကိုမှ ပြောဆိုလေ့မရှိပါ။

တစ်နေ့တွင်မူ ဆရာက

“ခင်ဗျား စာရေးဖြစ်ရဲ့လား”

“ဘာမှ မရေးဖြစ်ဘူးဆရာ”

“ဘာတွေ ဖတ်ဖြစ်သေးလဲ”

“ဘာမှ မဖတ်ဘူး၊ ဘာမှ မလုပ်ဘူးဆရာ”

ဆရာထံမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ ပြီးမှ

“ဖြစ်ရလေ၊ ကိုမင်းသစ်ရယ်”

ဆရာတော်တော်ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းသွားဟန် တူသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆက်ထိုင်နေရင်း စကားဆက်မပြောဖြစ်တော့။

“ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်ဆရာ”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ထပြန်ခဲ့သည်။ ဆရာထံသို့လည်း လပေါင်းများစွာကြာအောင် မရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့ပါ။ မသွားရဲတော့ပါ။

တစ်နေ့တွင်မူ ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ ကျွန်တော့်ကျောင်းသို့ ဆရာရောက်လာ၏။ ဆရာနှင့်အတူပါလာသူ (၂)ဦးကား ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ ပေါ်လစ်ဗျူရှိအဖွဲ့ဝင်ဟောင်း ဆရာရာဂျန်နှင့် ဆရာကေတီ ဦးကျော်တင့်။ ရဲရဲတောက် ဗကပဟောင်းကြီး(၂)ဦး။

“ဒီလိုဗျ ကိုမင်းသစ်ရဲ့။ ဒီဆရာနှစ်ယောက်ကို ကျောင်းဆရာပြန်လုပ်ခိုင်းရရင်ကောင်းမလား လို့။

“ဟုတ်ကဲ့ ၊ ပြောပါဆရာ”

“ဆရာရာဂျန်ဆိုရင် ကိုလိုနီခေတ် ခွဲရေးတွဲရေး မတိုင်မီကတည်းက အောက်အင်ဒီယား- ဘားမားမှာ (All India-Burma) မှာ သင်္ချာရွှေ့တံဆိပ်ရခဲ့တဲ့

ဆရာဟောင်းဗျာ၊ ဆရာကေတီ ဦးကျော်တင့် ကတော့ အင်္ဂလိပ်စာမှာ ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်းပဲ”

သိပါသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး မြန်မာနိုင်ငံ၏ အလွတ်ပညာသင် ကျောင်းလောကတွင် အင်္ဂလိပ်စာဘုရင်တစ်ဆူ။

“ဆရာတို့က ဘယ်လို လုပ်ချင်တာလဲ ဆရာ”

ဆရာဇနီးမော်ကပဲ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျားတို့လိုပဲ ကျူရှင်လုပ်မယ်လေဗျာ။ အခန်းတို့၊ ခုံတို့ခင်ဗျား ကြည့်စိစဉ်ပေးပေါ့။ အရင်းအနှီးကရော ဘယ်လောက်လိုမလဲ။ ကျုပ်တို့ ရဲဘော်တွေ ဝိုင်းကြဝန်းကြရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်ကတော့ နေရာမှာပင် ထိုင်လျက်သား ကိုယ်ပျောက်သွား ချင်တော့သည်။ ကျောင်းဆရာနှင့် ကျူရှင်ဆရာတို့၏ ကွာခြားမှုကို ဆရာတို့ သိဟန်မတူ။ သင်ကြားရေးကိုသာ နားလည်ပြီး၊ သရုပ်ဆောင်မှုကို မကျွမ်းကျင်လျှင် ကျူရှင်ဆရာမဖြစ်နိုင်ဆိုသော သဘောလက္ခဏာကိုလည်း ကြားဖူးကြလိမ့်မည် မထင်။ စာသင်ချိန်တစ်ချိန်လျှင် အဝတ်အစားသစ် တစ်စုံလဲပြီး ကတ္တီပါဖိနပ်မှာ ရေမွှေးဆွတ်ကြသော ခေတ်ကျူရှင်ဆရာများအကြောင်းကို ကြားရလျှင် ဆရာတို့ တက်သွား နိုင်သည်။

“ဆရာတို့စရိုက်နဲ့ မကိုက်ပါဘူးဆရာရယ်”

“အေးဗျာ၊ တခြားနည်းလမ်းများရှိရင်လည်း ခင်ဗျားခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားစမ်းပါဦး”

ထိုလူရိုးလူကောင်းကြီးသုံးယောက်ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ နုံးခွေခွမ်းလှစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို နောင်တွင် ဗဟိန်းအောင်ကို ပြန်ပြောပြသောအခါ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ၏။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ မသိနားမလည်သူ၊ တုံးအ၊ သူက ကျွန်တော်သာ ဖြစ်တော့၏။

ထိုစဉ်က ဆရာ၏ “မိအေး” ဝတ္ထုထွက်ပြီးစအချိန်။

သည်တွင် “မိစမ်း” ဇာတ်ကားဖြင့် အောင်မြင်နေသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး

စမ်းစမ်းဝင်းနှင့် ခင်မောင်ချင်းတို့က ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းသည်။ ဆရာဝတ္ထုကိုဝယ်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ချင်သည်ဆို၏။ အိုကေ

ကျွန်တော်အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ ဆရာပိုက်ဆံရမည့်ကိစ္စ။ သို့ဖြင့် စမ်းစမ်းဝင်းနှင့် ခင်မောင်ချင်းတို့ကိုခေါ်လျက် ဆရာ၏ တောင်ဥက္ကလာပအိမ်သို့ ချီတက်သွားကြသည်။

ဆရာကတော့ ပြုံးပြုံး. ပြုံးပြုံးဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဧည့်ခံ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာဝတ္ထုကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ညွှန်းခွဲပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာစိတ်ချပါဆိုသည့်အကြောင်းလောကွတ်တွေ တစ်လှေကြီးဖြင့် အာမဘန္တေတွေ ရဲရဲကြီးခံ၏။

သို့သော်

မင်းသမီး စမ်းစမ်းဝင်း ထံ မှ စကားတစ်ခွန်းထွက်လာ၏။

“ဒါပေမဲ့ ဇာတ်သိမ်းတော့ ပြင်ချင်တယ်ဆရာ”

ကျွန်တော်လက်ဖက်ရည်တွေ သီးသွားသည်။

“ဘာ၊ ဘယ်လို”

ဆရာကတော့ ပြုံးပြုံးပင်.

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုပြင်ချင်လို့လဲဗျ”

“ဪ၊ ဇာတ်သိမ်းမှာ သေသွားတဲ့ မိအေးကို ပြန်ရှင်ပေးစေ ချင်လို့ပါဆရာ”

ဆရာယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးသည်။ ပြီးမှ တိုးတိတ်စွာဖြင့် . . .

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ။ မိအေးက သေသွားပြီလေ”

ဆရာစကားအဆုံးတွင် ဆရာအိမ်ပေါ်မှ ပထမဆုံးဆင်းပြေးသွားသူမှာ ကျွန်တော်ကလွဲလို့ ဘယ်သူများကော ဖြစ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

သို့ဖြင့် ဆရာ့ကို အားနာမျက်နှာပူစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း သိမ်ငယ်ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ဆရာထံသို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့ပေ။

ဆရာ့စာပေပုံစာပေပင် အားတင်း၍ ရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။ ဆရာ့ ရုပ်ကလာပ်ဘေးတွင် ဗဟိန်းအောင် နှင့် အတူရပ်နေရင်း ဆရာ့ကို ရင်ထဲကသာ တောင်းပန်နိုင်တော့သည်။ မိမိ၏ ညံ့ဖျင်းမှုများကိုလည်း ဝန်ခံမိတော့သည်။

“တချို့ဟာ သမိုင်းရဲ့တာဝန်ကို ရဲရဲရင့်ရင့် ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြတယ်။ တချို့ကတော့ သမိုင်းတာဝန်ကို မကျေပွန်ကြဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ သူ့ဖြတ်သန်းကျော်လွှားနေတဲ့ ခေတ်ကြီးက သူ့ပခုံးပေါ်ကိုတင်ပေးလိုက်တဲ့ သမိုင်းတာဝန်ကို သူ့ဘယ်လောက် သယ်ပိုးဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အချက်နဲ့ တိုင်းတာရမှာပဲ” ဟု နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ဆရာပြောသွား ခဲ့သည်။

ဆရာစကားကို ပြန်စဉ်းစားမိရုံဖြင့် ရှက်လှပါပြီဆရာ.။

မင်းသစ်

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၉)
လူထုဒေါ်အမာ

၁၉၆၇ ၊ ဇူလိုင်လဆန်းပိုင်း. ။

မိုးပျံ့ဘူတာလေးဟု ကျွန်တော်အမည်ပေးထားသော ဇာတိမြေစစ်ကိုင်းမြို့
၏ ဘူတာရုံတွင် ကျွန်တော်ရပ်နေသည်။ နံနက်လင်းစသာ ရှိသေးသောကြောင့်
စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးပေါ်မှ ဘုရား၊ စေတီတို့၏ မီးများပင် မငြိမ်းသေး။ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်
ပေါ်တွင်မူ ရောင်နီဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော လှိုင်းကြက်ခွပ်တို့ ကခုန်လျက်။

ကန်ဘလူ ၊ ဂါးတားကြီးရွာအနီးတွင် သိပ္ပံမောင်ဝ အထိမ်းအမှတ်
ကျောက်စာတိုင် ကို သွားစိုက်ထူကြမည့် အထက်ဗမာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းမှ
ဆရာ၊ဆရာမကြီးများ လိုက်ပါလာမည့် နဘားခေါက်ပြန်ရထားကို ကျွန်တော်
စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ရထားဆိုက်သောအခါဆရာတော်ရွှေကိုင်းသား၊ ဦးမောင်မောင်တင်
(မဟာဝိဇ္ဇာ)၊ သန်းထွတ်(ဆရာအတတ်ဆင်) (နောင်တွင် ပါမောက္ခဦးသန်းထွတ်-
ပညာရေးတက္ကသိုလ်)၊ ကဗျာဆရာ ကိုရွှေသော်နှင့် နိုင်သူ(မန်းတက္ကသိုလ်)တို့သာ
ပါလာသည်။ ထိုစဉ်က ဖြစ်ပေါ်နေသော အရေးအခင်းတစ်ခုကြောင့် အဓိက
ဦးဆောင်ကြရမည့် လူထုဦးလှနှင့် လူထုဒေါ်အမာတို့ လိုက်ပါလာနိုင်ခြင်း
မရှိခဲ့. ။

ကျောက်စာတိုင်စိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာကြသောအခါ စိတ်ထိ
ခိုက်ကြရသော သတင်း တစ်ပုဒ်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

လူထုသတင်းစာ ရပ်စဲသွားခဲ့ရပြီ။

အထက်မြန်မာပြည်မှ စာသမား၊ ကဗျာသမားများ၊ အထူးသဖြင့်
ကလောင်သစ်လေးများ၏ အားထားရာ ရွှေတောင်ကြီးကား ပြိုလဲသွားလေပြီ။

သည်လိုဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်နှင့်ကျွန်တော်နီးလျက်နှင့်ဝေးခဲ့ရသည်။ ရင်းနှီး
ခင်မင်ခွင့်ဆုံးရှုံးခဲ့ ရသည်။

အမေ့ကို . . . ၊ သည်နေရာတွင် စကားစပ်၍ ပြောရလျှင် ဒုတိယ
ကမ္ဘာစစ်အပြီးမှ ၁၉၆၀ ဆန်းပိုင်းနှစ်များအထိ အထူးသဖြင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်
ထွက် ကျွန်တော်တို့စာသမားများသည် လူထုဦးလှကို ဦးလေးလှ၊ လူထုဒေါ်အမာကို
ဒေါ်ဒေါ်ဟု ခေါ်ခဲ့ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော့မိသားစုနှင့် ယနေ့လူငယ်အများစု ခေါ်ကြသည့်
အတိုင်း ကျွန်တော် လည်း အမေဟုသာ နှုတ်ကျီးနေပါပြီ။

အမေ့ကိုရင်းနှီးခင်မင်ခွင့်ရသည်မှာ ၁၉၉၀ခု၊ နှစ်ဆန်းပိုင်းကျမှဖြစ်
သည်။ ထိုစဉ်က မဟေသီမဂ္ဂဇင်း၏ စာခရီးသည်ကြီးကဏ္ဍအတွက် မန္တလေးသို့
ရောက်စဉ်တွင် အမေ့ကို ဝင်ကန်တော့ရင်း စတင် ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
နောင်မှာတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့်ပါ ခင်မင်ရင်းနှီးဖြစ်ကြတော့သည်။

အမေက ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ မန္တလေးသို့ရောက်လျှင် ထမင်း
ခေါ်ကျွေးသည့်အပြင် ရန်ကုန်သို့အပြန် ရထားပေါ်တွင် စားသွားကြရန် ချီနှင့်နှင့်
ဟင်းမျိုးစုံထည့်ပေးလိုက်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် အမေဆုံးသည်ဟုကြားရသော
အခါ.

“အဲဒီတုန်းက အမေထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ကင်းပုံသီးနဲ့ မျှစ်ကြော်လေးကို
မှတ်မိသေးတယ်”

လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးပြောလိုက်သော ကျွန်တော့်ဇနီးကို ကြည့်ကာ
ရင်ထဲမှသာ ရှိုက်လိုက်မိတော့သည်။

“လူထုဦးလှကြောင့် လူထုဒေါ်အမာ ဖြစ်လာတာ”

ထိုစကားကို လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၅၀ခန့်ကတည်းက မကြာခဏ ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ ငယ်သေးသဖြင့် အလေးအနက်ထားပြီး မစဉ်းစားမိခဲ့ပါ။ သို့သော် အမေ့စာများကိုဖတ်ရင်း နှစ်ကာလများစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးသောအခါတွင်မူ ထိုအဆိုကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်တော့ပါ။ လူထုဦးလှနှင့် လူထုဒေါ်အမာတို့သည် တစ်ဦးချင်း ထွန်းကားလာခဲ့ခြင်း ဟုသာ ကျွန်တော်ယုံကြည်သည်။

အမေရေးခဲ့သော သူ၏ငယ်ဘဝဖြတ်သန်းမှုများကို ဖတ်ရလေလေ ကျွန်တော့်အယူအဆက ခိုင်မာလေလေ။ ကဲ ဖတ်ကြည့်ပါ။ အမေ့ရဲ့ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ထဲကပါ။

“၁၈၉၅ ခုနှစ်လောက်ရောက်တော့ အဘိုးဦးဖြိုးအောင်တို့က ခရစ်ယာန်ဘာသာကို မသိမ်းသွင်းတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာသင်ကျောင်းတော့ မန္တလေးမှာ လိုအပ်နေပြီလို့ သဘောပေါက်လာကြပြီ။ ဒါကြောင့် မြိတ်ဆရာတော်ရဲ့ စည်းရုံး လှုံ့ဆော်မှု၊ မြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ နိုးကြားတက်ကြွမှုနဲ့ မန္တလေးမြို့ပေါ်မှာ ဗုဒ္ဓ သာသနာ့နဂ္ဂဟ(ဘီတီအင်)ကျောင်း၊ ယောက်ျားလေးကျောင်း၊ မိန်းကလေးကျောင်း ပေါ်ပေါက်ဖို့ကြိုးပမ်းကြပါတော့တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့အဘိုး ဦးဖြိုးအောင် က ၃၂-လမ်း နဲ့ ၃၁-လမ်းကြား၊ ၈၃-လမ်း နဲ့ ၈၂ လမ်းကြားမှာ ရှိတဲ့ တိုင်းတားမင်းကြီးရဲ့ ဝင်းမြေကို ငွေ ၄၀၀၀/- နဲ့ ဝယ်ယူပြီး ယောက်ျားလေး ကျောင်းဆောက်ဖို့ ကျောင်းမြေအဖြစ် လှူလိုက်ပါတယ်”

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်က ရွှေပီးငွေ ၄၀၀၀/- ဆိုသည်မှာ ယနေ့ကမ္ဘာ့ငွေတန်ဖိုးနှင့်ဆိုလျှင် သိန်းလေးထောင်အထက်တွင်ရှိပေမည်။ တော်ရုံမျိုးချစ်စိတ်နှင့်လှူဒါန်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုကဲ့သို့သော အဘိုးမျိုးမှ လူထုဒေါ်အမာဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် အဖေဘက်မှ အဘိုးဦးစိုးဂေါင်နှင့် ဘကြီးဖြစ်သူဦးရှင်ထံမှ ဆင်းသက်လာကြောင်း အမေရေးသော စာများတွင် တွေ့နေရသည်။

အဘိုးဦးစိုးဂေါင်သည် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကျမ်းပေါင်း ၁၂ ကျမ်းကို ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ သူဖြစ်သည်။ အမေ့ဖခင် ဦးထင်၏အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးရှင်၏ နိုင်ငံရေးအမြင်ပါသော စာပေတို့ကမူ အမေ့အပေါ်သို့ ပို၍ ဩဇာသက်ရောက်ခဲ့ လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ဆရာရှင်၏စာပေဆောင်ရွက်ချက်များကို ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက စာအုပ်ထဲတွင်ပင် ဤသို့ ရေးခဲ့ပါသည်။

“ဂျီစီဘီအေ နဝမကွန်ဖရင့်ကြီး မန္တလေးမှာကျင်းပတဲ့အချိန်က၊ ကျွန်မတို့ ဘကြီးများက ကွန်ဖရင့်ကြီးကိုဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ဂျာနယ်တစ်စောင် နေပြည်တော်အမည်နဲ့ ထုတ်ဝေလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ ထုတ်ဝေသူက ဦးရှင်လို့လည်းခေါ်တယ်။ ဆရာရှင်လို့လည်းခေါ်တဲ့ ကျွန်မတို့ဘကြီးပါ။ နေပြည်တော် ဂျာနယ်ရဲ့ ထူးခြားချက်က ထွက်ပြီးသမျှဂျာနယ်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးချည်း သက်သက်ဖော်ပြတဲ့ နိုင်ငံရေးဂျာနယ်ဖြစ်ခြင်းပါပဲ။ ဒီဂျာနယ်ထဲမှာ အဏုမြူဆိုတဲ့ ကလောင်ရှင်၊ မုဆိုးဗိုလ်ဆိုတဲ့ ကလောင်ရှင်ဟာ ဘကြီးရှင်ပဲလို့ သိမှတ်ဖူးပါတယ်။ ဂျာနယ်ထုတ်ဝေချိန်ဟာ ၁၉၂၁ ခုဖြစ်လေတော့ ရုရှားပြည်မှာ ပစ္စည်းမဲ့များအောင်ပွဲခံတာ ၄-နှစ်ပဲရှိပါသေးတယ်။ နေပြည်တော်ဂျာနယ်မှာ ဖော်ရိုဗစ်တို့ရဲ့ နိုင်ငံရေးတွေ၊ သူ့ကျွန်ဘဝကလွတ်အောင် အိုင်းရစ်လူမျိုးတွေ ဘယ်လိုလှုပ်ရှားရုန်းကန်နေကြတယ်။ ဗြိတိသျှအောက်က လွတ်မြောက်သွားတဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကြေညာစာတမ်း၊ ဆင်ဖိန်းအသင်းရဲ့ ပေါ်လစီစတာတွေကို အပတ်တိုင်းတစ်ခု၊ နှစ်ခုဖော်ပြတယ်။ ပြီးတော့မှ ဗြိတိသျှအစိုးရနဲ့ ဥရောပတိုက်နားက အရှေ့ဘက် နိုင်ငံရေးများအရေး၊ အိန္ဒိယမှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ အရေးအခင်းများ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဆိုတာ ဘယ်လိုဝါဒ၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ စသဖြင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးတွေကိုအပတ်စဉ် ဖော်ပြတဲ့ဂျာနယ် ဖြစ်ပါတယ်။ အသက်ကြီးလာလို့ ဂျာနယ်တွေအတွဲလိုက် ချုပ်ထားတာတွေကို ပြန်ဖတ်ကြည့်တော့မှ သူ့ခေတ်နဲ့သူ့အခါမှာ သိပ်ရှေ့တန်းရောက်နေတဲ့ နိုင်ငံရေး အမြင်တွေ ပါမှန်းသိရပါတယ်”

ဤမျှဆိုလျှင်ပင် အမေ၏ စာပေနှင့် နိုင်ငံရေးရေးခံ၊ မြေခံကို ကျွန်တော်တို့ မြင်သာနေပါ ပြီ။

အမေ၏ ပထမဆုံးစာအုပ်ဖြစ်သော မြန်မာပြည်တွင် စစ်ဆေးခဲ့သော အမှုအခင်းများ စာအုပ်ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ MAURICE COLLIS ရေးသော TRIALS IN BUMA စာအုပ်ကို အမေဘာသာပြန်ရန် တိုက်တွန်းသူက အမေတို့၏ နေရှင်နယ်ကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်သော အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဦးရာဇဝံ။ စာအုပ်ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းပေးသူက ဦးလေးလှ။

ထို့ကြောင့် အမေက ဤသို့ ရေးခဲ့သည်။

“ဒါကြောင့် အမေစာရေးဆရာဖြစ်အောင် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင် ပေးသူတွေထဲမှာ ပထမ ဆရာကြီးဦးရာဇတ်၊ ဒုတိယ ဆရာကြီးမစ္စတာကောလစ်၊ တတိယ ဦးလှလို့ပဲ မှတ်ရမှာပဲ”

(အမေ့ရေးစကား၊ ပထမတွဲ ၊ စာ-၈၉)

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမေသည် ဦးလေးလှကဲ့သို့သော ဘဝအဖော်တစ်ဦးကို ရခဲ့၍သာလျှင် ဤမျှများပြားသော စာအုပ်စာပေများကို ရေးသားထုတ်ဝေနိုင် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါ သည်။

ဆရာဝင်းတင့် ပြုစုသော လူထုဒေါ်အမာ စာစုစာရင်း(၁၉၉၅ အထိ)ကို မြင်လိုက်ရ သောအခါ လန့်သွားသည်။ ပင်ကိုရေး၊ ဘာသာပြန်၊ ဆောင်းပါး၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ စုစုပေါင်း (၈၇၄)၊ ၁၉၉၅ နောက်ပိုင်းရေးသည်များ မပါသေး. . . . ။ အားကျရင်းနဲ့ လွမ်းတယ် အမေရယ်။

အထက်တွင် ကျွန်တော်ဆိုခဲ့သော လူထုဦးလှနှင့် လူထုဒေါ်အမာတို့သည် တစ်ဦးချင်း ထွန်းကားလာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟူသော ကျွန်တော်အယူအဆသည် ဆရာလူထုစိန်ဝင်း ၏ အောက်ပါဆောင်းပါးကို ဖတ်ရသောအခါ ပို၍ ခိုင်မာဖြစ်တော့သည်။ ဆရာက ဦးလေးလှ နှင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့နှစ်ဦးကို ယှဉ်၍ကြည့်ပြီး မြင်၍ သိသောအသိဖြင့် အကဲဖြတ်ထားသဖြင့် ကျွန်တော်အကဲဖြတ်ချက်ထက် ပို၍ ကြည်လင်ပြတ်သားပါသည်။ ဖတ်ကြည့်ပါဦး။ (သတင်းစာပညာ သောင်းပြောင်း ထွေလာ ၊ စာ ၊ ၁၉-၂၀-၂၁)

“အခြေအနေအရ လိုအပ်တဲ့ အခါမျိုးမှာ စာပေရေးသားခြင်း အတတ်ပညာနဲ့ သတင်းစာ အတတ်ပညာတို့ ကွဲပြားခြားနားပုံကို လေ့လာချင်သူ လူငယ်များကို အကြံပြုချင်တာကတော့ ဦးလေးလူထုဦးလှနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်လူထု ဒေါ်အမာ ရေးခဲ့တဲ့စာတွေကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာကြည့်ပါဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ။ နှစ်ဦးစလုံးကို ကမ္ဘာသိသတင်းစာဆရာကြီးများအဖြစ်လည်း လေးစားကြပါတယ်။ စာရေးဆရာကြီးများအဖြစ်နဲ့လည်း ရှိသေကြပါတယ်။ ၅၀ ခုနှစ်များနဲ့ ၆၀ ခုနှစ်များအတွင်း လူလားမြောက်ခဲ့ကြတဲ့ လူငယ်တွေကြားမှာတော့ ဒေါ်ဒေါ်မာဟာ တကယ့်ပြည်သူ့သတင်းစာဆရာမကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ရှိသေလေးစား တန်ဖိုးထား ခံရသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ “လှုပ်ရှား နေသော ကမ္ဘာ့ရေးရာများ” ဆိုတဲ့

လူထုသတင်းစာရဲ့ နေ့စဉ်ကဏ္ဍက ဆောင်းပါးတွေဟာ သိပ်ပီ၊ သိပ်မြည်ပြီး သိပ်လက်သံပြောင်ခဲ့ပေတာကိုး။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတစ်ခုခုမှာ မင်းပြောင်းမင်းလွဲ ဖြစ်တာ တို့၊ ကြီးမားတဲ့ပြဿနာကြီးတွေ ပေါ်ပေါက်လာတာတို့၊ နိုင်ငံနှစ်ခုကြားမှာ ပြဿနာပေါ်တာတို့ဖြစ်လာတဲ့အခါမျိုးတွေမှာ ဒေါ်ဒေါ်ဘာရေးမလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်တစား စောင့်ဖတ်ကြရပါတယ်။ ဖတ်ပြီးတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကထောက်ခံရေးသားလိုက်တဲ့ဘက်က အမှန်ဘက်ပဲ၊ တိုးတက်တဲ့ဘက်ကပဲဆိုပြီး ယုံကြည်လက်ခံလိုက်ကြတာပါပဲ။ အဲဒီခေတ်က လူငယ်တွေအဖို့တော့ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ “အင်နာလူဝီ စထရောင်း” ဆိုတဲ့အမေရိကန် သတင်းစာဆရာမကြီးလို အင်မတန်ပြတ်သားတဲ့ သတင်းစာဆရာမကြီးအဖြစ် လေးစားရိုသေကြပါတယ်။ လူထုသတင်းစာရဲ့ အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်တဲ့ ဦးလေးလှကိုတော့ သတင်းစာဆရာတစ်ဦးအဖြစ်ထက် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးအဖြစ် လေးစားချစ်ခင်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။”

ဆရာဆောင်းပါးကို ဖတ်လိုက်ရမှ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုသို့ပင် ဝေဝါးခဲ့ကြောင်း ပြန်အမှတ်ရမိသည်။ ဆက်ဖတ်တော့မှ အမြင်ကရှင်းသွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ရဲ့ စာတွေကို သေသေချာချာ နှိုင်းယှဉ်လေ့လာကြည့်မယ်ဆို ရင်တော့ ဦးလေးလှဟာ သတင်းစာဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ စာရေးဆရာမကြီးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်လို့ ကောက်ချက်ချနိုင်ကြောင်း တွေ့ရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

..... နှိုင်းယှဉ်ချက်အားဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ စာအုပ်အရေအတွက် သိပ်နည်းပါတယ်။ စုစုပေါင်း အုပ်ရေ ၃၀ ပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သတင်းစာမှာ ရေးခဲ့တဲ့ဆောင်းပါးတွေ များတာပါ။ ဦးလေးလှကတော့ သတင်းစာမှာ ရေးခဲ့တာတွေအပြင် စာအုပ်အနေနဲ့ကိုက အုပ်ရေ ပေါင်း ၁၀၆ အုပ် ထုတ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ စာရေးဆရာမကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်ရေးခဲ့သမျှစာတွေဟာ နိုင်ငံရေးဝေဖန်ချက်တွေကအစ နှလုံးသားနဲ့ ခံစားပြီး နှလုံးသားနဲ့ရေးခဲ့တဲ့ စာတွေချည်းဖြစ်လို့ပါ။ နှလုံးသားနဲ့ခံစားပြီး နှလုံးသားနဲ့ရေးတဲ့ အတွက် ခံပြင်းဒေါသထွက်ပြီဆိုရင်လည်း ဒေါ်ဒေါ်စာတွေဟာ နဂါးမျက်စောင်းလို ပြင်းထန်လှပါတယ်။ ဖတ်တဲ့လူမှာ တက်တခေါက်ခေါက်နဲ့ကို ဖြစ်ကျန်ရစ်စေတာမျိုးတွေပါ။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာဆိုခဲ့ရင်လည်း ဖတ်တဲ့လူရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဆိုနစ်နေအောင် ရေးတတ်ပါတယ်။ ဆရာမြို့မငြိမ်း ကွယ်လွန် ပြီးနောက် ဒေါ်ဒေါ်ရေးခဲ့တဲ့ ဆရာအကြောင်း စာတွေဟာဆိုရင် မြန်မာစာပေလောကမှာ

ဒီနေ့အထိ လူတိုင်း တဖွဖွပြောနေရတဲ့ အရေးအသားမျိုးတွေပါ”

ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ စာရေးဆရာစိတ်နဲ့ရေးတာပဲ။

ဆရာဆောင်းပါးကို ဖတ်ရင်း ပညာတစ်ခု ရလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က လူထုဒေါ်အမာ တစ်ဦးတည်းကိုသာ ချဉ်းကပ်၊ ဆင်ခြင်၊ အကဲဖြတ်ခြင်းများဖြစ်ပြီး၊ ဆရာက လူထုဦးလှနှင့်ယှဉ်၍ သုံးသပ်ပြီး ကောက်ချက်ချခြင်းဖြစ်၍ ပိုပြီးပြည့်စုံခိုင်လုံသွားပါသည်။ ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ဆရာဆောင်းပါးကို ဆက်ဖတ်ကြည့်သည်။

“ဦးလေးရဲ့စာတွေကတော့ စစ်နောက်ခံ၊ ထောင်ငနောက်ခံ၊ ဝတ္ထုတွေမှာတောင် ဒေါသခိုး၊ အာယာတခိုးတွေ ကင်းနေတာကို တွေ့ရမှာပါ။ ဦးလေးရဲ့ စာတွေကို ဖတ်ရတာဟာ တဂိုးရဲ့ကဗျာတွေကိုဖတ်နေရသလို ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းကြည်နူးသွားစေပါတယ်။ ဒါဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဦးလေးက စာကို ဦးနှောက်နဲ့ရေးတဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ နှလုံးသားမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဒေါမနဿ၊ သောမနဿစိတ်တွေကို ဦးလေးက ဦးနှောက်နဲ့ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးမှ ရေးတဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ သတင်းစာသမားတို့ရဲ့ ဝိနည်းကျင့်ဝတ်ပါ။ ဒါဟာ သတင်းစာအတတ်ပညာပါ”

ဆရာလူထုစိန်ဝင်း ၏ ဤ“သတင်းစာပညာ သောင်းပြောင်း ထွေလာ” စာအုပ်တွင် အမေအမှာစာရေးခဲ့သည်။ ဆရာအလှူအဆကို အမေ ဖတ်မိခဲ့ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် မည်သည့်မှတ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာကိုမှ အမေ ပေးလိမ့်မည် မထင်ပေ။

ထို့ကြောင့် လူထုဒေါ်အမာဟု ခေါ်သည်။

သတင်းဆိုးများပေါ်လာလျှင်၊ ကျွန်တော်တို့က သတင်းကောင်းများအဖြစ် လျှော့ပေါ့လိမ်လည်ပြီး၊ အမေ့ကို သတင်းပေးကြပါသည်။

အမေ ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။

စင်စစ် အဖြစ်မှန်ကို အမေသိသည်သာ။ သူ့ကိုလိမ်ကြသော ကျွန်တော်တို့ စိတ်ချမ်းသာစေရန် နှုတ်ဆိတ်လျက် ကြိုတင်မိတ်ခံနေရှာခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အမေမိတ်ဆွေများ ကွယ်လွန်တိမ်းပါးကြလျှင်လည်း အမေ့ကိုအသိမပေး

ဘဲ ခဏဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့ လိမ်ကြပြန်ပါသည်။

အမေကလည်း ထုံးစံအတိုင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးရှာပါသည်။

၁၉၉၈ မှ စ၍ နှစ်စဉ် နွေနှင့်မိုးရာသီများတွင် ပြင်ဦးလွင်သို့ အမေ့နှစ်ရန် ပြောင်းလာ သောအခါတွင်မူ ကျွန်တော်တို့မြို့ခံ စာသမားအားလုံး ပျော်သွား ကြသည်။ အမေ့ကျန်းမာရေးကို ဒေါက်တာကျော်ကျော်မင်း(ဆရာမင်းကျော်သက်) က နေ့စဉ်လာရောက်စောင့်ရှောက်၏။ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် ဝေယျာဝစ္စအားလုံးကို တာဝန်ယူသူက ဆရာကျော်သီဟ (တိုမင်းရာ)။ သူ့ကို အမေက “ပြင်ဦးလွင်က သား” ဟုခေါ်လေ့ ရေးလေ့ရှိ၏။

ခရီးမကြာခဏထွက်ရတတ်သော ကျွန်တော်ကတော့ ရံဖန်ရံခါမှသာ အမေ့အိမ် “စိမ်းလန်းအေး” သို့ ရောက်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က အမေ့ကျန်းမာရေး ကောင်းသေးသဖြင့် တစ်ခါတရံ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ မြေးတွေကိုအဖော်ပြုလျက် ရောက်လာတတ်သေးသည်။ အမေခေါ်လာ၍ ဆရာလူထုစီနီဝင်း ကို ကျွန်တော်တွေ့ရဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်စဉ် အမေ့မွေးနေ့ နိုဝင်ဘာ ၂၉ မတိုင်မီ၊ ပြင်ဦးလွင်မှ မန္တလေးသို့ အမေပြန်လေ့ရှိ သည်။ ထိုသို့မပြန်မီ အမေ့အိမ် “စိမ်းလန်းအေး” တွင် ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဦးလွင် စာသမား၊ ကဗျာသမားများက အမေ့အတွက် အကြိုမွေးနေ့ပွဲကို ကျင်းပပြုပင်ဖြစ်သည်။ အမှတ်တရ စာစောင်လေးတွေထုတ်၊ အမေ့ကို ကန်တော့ကြ၊ ဧည့်ပရိသတ်ကို ကျွေးမွေးဧည့်ခံကြဖြင့် ပျော်ကြရသည်။ ကြားလည်း ကြားကြသေး သည်။

“ငါတို့က မန္တလေးအရင်လုပ်တာကွ”

အမေ့အိမ်သို့အရောက်နည်းရသော အဓိကအကြောင်းအရင်းမှာ ၁၉၉၁ မှ ၂၀၀၈ နှစ်ဦး ပိုင်းအထိ ၁၈ နှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော်စာတစ်လုံးမှ မရေးဖြစ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တွေ့တိုင်း အမေကဆူသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ညောင်နာနာ အသံ လေးဖြင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြသည်။ စိတ်မရှည်တော့သောအမေက အညာလေသံ ကြီးဖြင့် မာန်ပါတော့သည်။

“မောင်မင်းသစ်ရယ်၊ မင်း ပျင်း ပျင်းတယ်ပြောစမ်းပါ။ ဖျင်း ဖျင်းတယ် ပြောစမ်းပါ”

သို့သော် ခွေးမြီးကောက်ကျည်တောက်စွပ်နေသော ကျွန်တော်ကား မရေးဖြစ်။ သို့နှင့် အမေ့ကိုရှောင်ရတော့၏။

တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော့်ကိုစာပြန်ရေးဖြစ်စေသော သင်ခန်းစာယူ ဖွယ်ဖြစ်သော စကားတစ်ခွန်းကို အမေဆို၏။

“မင်းတို့ငါတို့ စာမရေးရင် မင်းတို့ငါတို့ပဲ ရှုံးမှာပေါ့သားရဲ့။ သူများဝမ်းသာ အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွယ်”

ထိုစကားတစ်ခွန်းကြောင့်ပင် ၂၀၀၈ ဖေဖော်ဝါရီလမှစ၍ ကျွန်တော် စာပြန်ရေးဖြစ်သည်။

လွမ်းလိုက်တာ အမေရယ်။

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အမေရယ်။

စာပေအမေ့ကို လွမ်းရင်း၊ မွေးမေမေ့ကိုလည်း လွမ်းလာသည်။ ကျွန်တော့် အမေ ဒေါ်သန်းခင်သည် လူထုဒေါ်အမာ၏ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အမေမာထက်ငယ်သော ကျွန်တော့်အမေသည် အမေမာ့အရင် ၃ နှစ်စော၍ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါပြီ။

မေမေ မကွယ်လွန်မီ စစ်ကိုင်းမှ ပြင်ဦးလွင်သို့ အလည်လာခိုက် ကျွန်တော့် ကို တောင်းဆိုသည်။

“သား မေမေ့ကို လူထုဒေါ်အမာဆီ လိုက်ပို့ပေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆိုလိုက်ရသော်လည်း ခပ်လန့်လန့်ပင်။ ကျွန်တော့်အမေသည် ကျွန်တော့်ဆရာသမားများ၊ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့လျှင် ကျွန်တော် အဘယ်မျှဆိုကြောင်း၊ ပေကြောင်းတို့ကို တတွတ်တွတ်ပြောပြီး တိုင်တော တတ်လေ့ရှိပါသည်။

တစ်ခါကလည်း ကျွန်တော် လှလှပပ ခံလိုက်ရဖူးသည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာရှိစဉ်တုန်းက ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ကိုင်းမှရန်ကုန်သို့ မြေးများအလွမ်း ပြေအဖြစ် ရောက်လာသောအမေက ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။

“ဆရာမင်းသိင်္ခီကို မင်းသိသလား”

“သိပါတယ် မေမေ၊ ခင်လည်း ခင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ငါ့ကိုလိုက်ပို့ကွာ”

ထိုစဉ်က ဆရာမင်းသိင်္ခီသည် မဟာဗန္ဓုပန်းခြံလမ်း နှင့် ၃၅ လမ်း အကြား ဗိုလ်ချုပ်လမ်းရှိ ဘောင်းဘီဝိဇ္ဇာဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်အခန်းလေးတွင် ဗေဒင်ဟောခန်း ဖွင့်ထားသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ မေမေက ဆရာမင်းသိင်္ခီအား ကျွန်တော်ဆိုးကြောင်း၊ ပေကြောင်းတွေ ပြောမနေတော့ဘဲ ဗေဒင်သာမေးပါသည်။

သို့သော်

ဆရာမင်းသိင်္ခီက အမေ့ဇာတာခွင်ကို အတန်ကြာအောင် တွက်ချက်ပြီး နောက် ပထမဆုံးသော ဟောချက်ကို ထုတ်ပြန်လိုက်ပါသည်။

“အမေက သားသမီးကံ မကောင်းဘူးဗျ”

“မှန်လိုက်လေ ဆရာရယ် ”

အမေက ချက်ချင်းထောက်ခံ၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီးလှမ်းကြည့်လိုက်သော ဆရာမင်းသိင်္ခီ၏ မျက်နှာကြီးကိုလည်း ယနေ့အထိ မမေ့နိုင်သေးပါ။

တော်ပါသေးသည်။ စိမ်းလန်းအေးကိုရောက်တော့ စာကြောင်း ပေကြောင်း၊ တရားဓမ္မ အကြောင်းများသာ ဆွေးနွေးနေကြပါသည်။ မေမေသည် သူ့ထက် ၃-နှစ်ကြီးသောအမေ့ကို ထိုင်ကန်တော့ပြီးမှ သားအမိနှစ်ယောက် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အမေက သူ့ရေးသော စာတစ်အုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်၏။ အတွင်းဖုံးတွင် ရေးပေးလိုက်သေးသည်။

ချစ်မိတ်ဆွေကြီး ဒေါ်သန်းခင်အတွက်

အမှတ်တရလက်ဆောင်

အမာ

ဪ... အခုတော့လည်း အမေနှစ်ယောက်စလုံး မရှိတော့ပါလား။

လွမ်းတယ် အမေတို့ရယ်။

အမေမာမရှိတော့မှ အမေ့ရှေ့မှာ ကလေးတွေလိုနေခဲ့ကြရသည့် အရသာ
လေးတွေကိုလည်း လွမ်းလှပါသည်။

အမေ့ရှေ့မှာ ဆေးလိပ်မသောက်ရဲသဖြင့် စိမ်းလန်းအေးခြံအပြင်သို့
အမေအလစ်တွင် ခိုးထွက်သွားပြီး ခြံစည်းရိုးကိုကွယ်ကာ ဆေးလိပ်ခိုးသောက်
ကြရသည်။ မြင်များသွားမလား၊ ရင်တဖိုဖိုဖြင့်။ ကလေးဘဝ ခဏပြန်ရောက်ကြ
ရသည်မှာ . . . အရသာ။

အမေ့ရှေ့နေလျှင် ပြင်ဦးလွင်သို့ မကြာခဏလာတတ်သော ဆရာမောင်မိုး
သူ၏ အဖြစ်ကတော့ ပိုရယ်ဖို့ကောင်းသည်။ အမေ့ရှေ့မှာ သူ့ကွမ်းမစားရဲသော်
လည်း ရဲရဲနီနီသောသူ့ပါးစပ်ကိုကြည့်ကာ အမေက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး
ပြောပါလေ၏။

“မောင်စိန်မြင့်ရယ်၊ မင်းပါးစပ်ကြီးကလည်း ထွေးခံကြီးကျနေတာပဲ”
အားလုံးရယ်ကြရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာမောင်မိုးသူသည် ကွမ်းစားလိုလျှင် အမေမသိအောင်
ကိုကျော်သီဟထံ သွားရပြီး ဘီယာသောက်ချင်လျှင် ကျွန်တော့်ထံ လာရသည်။
အသက် ၇၀ ကျော်မှ သူလည်း ကလေး ပြန်ဖြစ်သွားတော့သည်။

မလွမ်းဘူးလား ဘိုမိုးရေ။

မြန်မာစာပေနှင့် မိုင် ၆၀၀ လောက် အလွမ်းကွာဝေးသော ကျွန်တော့်
ဇနီး၏ အမေ့ကိုချစ်ပုံနှင့် အမေ့ကိုဆက်ဆံပုံကတော့ အမေ၏စာပေသားသမီး
တစ်ယောက်အနေနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်လန့်ရသည်။

အမေနှင့်တွေ့ပြီဆိုလျှင် အမေ့ပါးကို ပြေးနမ်းသည်။

အမေ့ခြေလက်ကလေးများကိုသာ မရဲတရဲဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လေ့ရှိသော
ကျွန်တော့်မှာ ရင်မ, ပြီးကြည့်နေရသည်။ အမေက ပြန်နမ်းသည်ကို မြင်ရသော
အခါတွင်မူ ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည်။

ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ဇနီးသည် အင်္ဂလိပ်လို တရစပ်ပြောတော့သည်။
ကျွန်တော်က အမေနားပြီးမှာစိုးပြီး ကြားကအားနာနေသည်။ အမေကလည်း
အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ပြန်ပြောပါသည်။ ဤတွင် လူတိုင်းကို လိုက်လျောစွာ ခွင့်လွှတ်
ဆက်ဆံပေးနိုင်သော အမေ၏ဘော့ထားကြီးမှုကို သဘောပေါက် နားလည်ရ

တော့သည်။

အမေကွယ်ရာမှာ ဇနီးသည်ကို မေးကြည့်ဖူးသည်။

“အမေ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတာ ဘယ်လိုနေလဲဟင်”

“ Superfine ပဲ ၊ ခုခေတ်မှာ ရှားသွားပြီ ဒါလင်”

အမယ်လေး. ပြောတတ်ပါပေ့ မယ်မင်းကြီးမရယ်။

ထို့ပြင် အမေ့ကို ဘာတစ်ခုမှ အထွန့်မတက်ရဲသော ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ကျွန်တော့်ဇနီးက ဈေးဆစ်တတ်သေးသည်။

“အမေကလည်း သိပ်သူစိမ်းဆန်တာပဲ။ ဓာတ်ပုံတို့ စာအုပ်တို့ပေးရင် ကိုမင်းသစ်နဲ့ မရှယ်လီအတွက်တဲ့။ နွေးနွေးထွေးထွေး မရှိလိုက်တာ”

အမေက ရယ်သည်။

“ကဲ. ကဲ သမီးက ဘယ်လိုရေးစေချင်လို့လဲ”

“ဟို. သမီးလေးရှယ်လီတို့၊ ဘာတို့ပေါ့ အမေရဲ့”

“အေးပါကွယ်၊ အေးပါကွယ်”

အမေ့ခမျာ သူ့အလိုလိုက်ပြီး ရေးပေးရရှာသည်။

သမီးလေးရှယ်လီနဲ့ ကိုမင်းသစ်သို့ တဲ့။

“ဒီလိုမှပေါ့ အမေရဲ့”

ကျွန်တော့်မှာတော့ ပြုံးရအခက်၊ မဲ့ရအခက်။

မနာလိုစိတ်လည်း ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ သားလေးမင်းသစ်လို့

ခေါ်မသွား ပါလား အမေရယ်။

အမေတွေ့ကြုံခဲ့စားခဲ့ရသော လောကဝံတရားများကို အားလုံးအသိပင်။ သို့သော် ကျွန်တော် တို့နှင့် ချစ်ခင်ရင်းနှီးခဲ့ရသော အမေ့ဘဝ၏ နေဝင်ချိန်တွင် အမေ့မျက်ရည်ကျသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မမြင်ဖူးပါ။ ညည်းညူသည်ကိုပင် မကြားဖူးပါ။

ထို့ကြောင့် မိမိဒုက္ခရောက်တိုင်း အမေ့ကိုကြည့်ပြီး အားယူရသည်။ စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာရသည်။ အမေ့လောက် ပူပင်သောကဒုက္ခတွေ့ကြုံရလျှင် ကျွန်တော်တော့ ခံနိုင်မည်မထင်။

ဤစာကိုရေးနေရင်း ကျွန်တော်တို့ကို အမေလက်ဆောင်ပေးခဲ့သော စာအုပ်လေးထဲတွင် အမှတ်တရ ရေးပေးထားသည့်အမေလက်ရေးလေးများကို ကျွန်တော်ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်တော့်စာရေးစားပွဲပေါ်ရှိ ကိုကျော်သီဟ(ကိုမင်းရာ)ထံမှ ငှားထားသော အမေလက်ဆောင်စာအုပ်ထဲမှာလည်း အမေလက်ရေးလေးတွေ။

သည်တော့မှ သတိပြုမိသည်။ ၁၆-၇-၂၀၀၆ မှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ရေးပေးသော အမေလက်ရေးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် ၂၀-၁၀-၂၀၀၇ တွင် ကိုကျော်သီဟအတွက် ရေးပေးသော အမေလက်ရေးများသည် နောက်ဆုံး အချိန်နီးလာလေ၊ ပျက်ယွင်းလာလေဖြစ်လာသော အမေကျန်းမာရေးကို သနားစဖွယ်ပြောပြနေကြသည့်နယ်ပင်။

၂၀၀၇ နှစ်ဆုံးပိုင်းတွင်မူ သူချစ်သော ပြင်ဦးလွင်ကသားဟု တဖွဖွပြောလေ့ရှိသော ကိုကျော်သီဟအတွက်မို့သာ မနည်းအားတင်းပြီးရေးခဲ့ဟန် တူသည်။

လက်ရေးလေးတွေက သနားစရာ။

ကျွန်တော်တို့အတွက် စာရတနာများစွာကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သော ထိုလက်ရေးလေးများကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်လွမ်းသည်။

အမေအော်တို(auto)စာအုပ်လေးထဲက ဆရာမင်းသုဝဏ်ရေးပေးခဲ့တဲ့အမှတ်တရစာလေး ကိုလည်း လွမ်းမိပါရဲ့။

အမာသည် အပျော့မဟုတ်

အဖြူသည် အမည်းမဟုတ်

အဖြောင့်သည် အကောက်မဟုတ်

အမာကို မပျော့စေနှင့်

အဖြူကို မမည်းစေနှင့်

အဖြောင့်ကို မကောက်စေနှင့် ။

မောင်ဝန်

၉-၃-၁၉၃၆

ဆရာမင်းသုဝဏ်ဖြစ်စေလိုသော ဆန္ဒများအားလုံး ပြည့်ဝသွားခဲ့ပါသည်ဟု ကျွန်တော် ရဲရဲကြီး ဆိုဝံ့ပါသည်။

အမေသည် ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး မပျော့ညံ့ခဲ့ပါ။ မမည်း
ညစ်ခဲ့ပါ။ မကောက်ကွေ့ခဲ့ပါ။

အမေရေ.

လာမယ့်နှိုင်းဘာ ၂၉ ရက်နေ့ဆိုရင် အမေ့ရဲ့ ၉၃ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့
ရောက်ပြီလေ။ ဒီနှစ်တော့ အမေ့မွေးနေ့ပွဲလေးကို ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဦးလွင်က
စာသမား၊ ကဗျာသမားတစ်စု အမေ မပါဘဲ ကျင်းပကြရဦးမှာပေါ့ အမေရယ်။
အမေ့အတွက် ရည်စူးပြီး ဆွမ်းကျွေးအမျှဝေကြဦးမှာပါ။

အမေ သာဓုခေါ်လိုက်ပါနော်။

မင်းသစ်

(အမေနှင့် ပတ်သက်သမျှသော စာအုပ်စာတမ်းပေါင်းမြောက်များစွာကို
ငှားရမ်းဖတ်ရှုခွင့်ပေးခဲ့သည့်အပြင် အမေ့ပြောစကားများကိုပါ မျှဝေပေးခဲ့သော
ဆရာကျော်သီဟ (ကိုမင်းနုရာ)ကို ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်)

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၁၀)
ပြဿနာ မောင်သိန်းတန်

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် လူထူးလူဆန်းအချို့ကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် တော်ရုံတန်ရုံအထူးအဆန်းများကို ထူးဆန်းသည်ဟု မထင်တတ်ပါ။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် လူတချို့က ကျွန်တော့်ကိုလည်း လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ချင်ကြသေးသည်။ အမှန်မှာ “အထူးအဆန်း”မဟုတ်သော “အရူးအနှမ်းပေါက်တတ်ကရများ”ကိုသာ ကျွန်တော်လုပ်တတ်လေ့ရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မူးကြောင် ရူးကြောင်ဖြင့် ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ နေ့ချင်းပြန်လေယာဉ်ဖြင့် မြီးရှည်သွားစားခြင်း၊ အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်တွင် ဝိစကီနှင့် ကော့ညက်သောက်ပြီး အပြန်၊ အိမ်အနီးကျွေးကျော်ရပ်ကွက်ထဲမှ အရက်ပုန်းဆိုင်ကိုနှိုးပြီး တောအရက် ထပ်သောက်လိုက်ရမှ ကျေနပ်ခြင်း စသော ငယ်စဉ်ဘဝက စတန်းများ၊ ရူးကြောင်ကြောင်လုပ်ရပ်များကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လူထူးလူဆန်းတစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ကြဟန်တူပေသည်။ သူတို့ရေးခဲ့ကြသည်လည်း များလှပါပြီ။

တကယ်တော့ “အထူးအဆန်း”မဟုတ်၊ “အရူးအနှမ်း”များကိုသာ ကျွန်တော် စတန်ထင်၍ လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ရှက်စရာ။

တကယ့် လူထူးလူဆန်းအစစ်တစ်ယောက်အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြချင်ပါသည်။ ရယ်စရာ၊ မောစရာ၊ ရင်ခုန်ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ၊ ပင့်သက် မ၊ အံ့ဩဖွယ်ရာလွမ်းလောက်သည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အကြောင်းကို ကျွန်တော်မကြာခဏလွမ်း၊ တ နေမိတတ်ပါသည်။

သို့သော် လူတစ်ယောက်၏ ဘဝကို အချိန်ကာလအားဖြင့် ပိုင်း၍ ကြည့်လျှင် လူငယ်ဘဝနှင့် လူကြီးဘဝဟူ၍ နှစ်ပိုင်းတွေ့ရပေမည်။ ကျွန်တော်လည်း သူနှင့် ကြီးမှပေါင်းရသော ကြီးပေါင်း သူငယ်ချင်းတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ငယ်ဘဝကိုကား သူ့မိဘအုပ်ထိန်းသူများထက်ပင် ရင်းနှီးနားလည်နိုင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ ဆရာမြသန်းတင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ(သို့မဟုတ်)၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်များတွင် မြန်မာစာနယ် ဇင်းလောကနှင့် စာရေးဆရာများ၊ စာဖတ်သူများအကြား အပြန်အလှန် ဝေဖန် သံများ ပွက်ဟိန်းညံ့ခဲ့သော ပြဿနာ မောင်သိန်းတန်ခေါ် ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင် နှင့် ဂျာနယ်ကျော်မမလေးတို့၏ သားကြီးဩရသအကြောင်းကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရေးပြနိုင်စွမ်းရှိမည် မဟုတ်ပါ။

ဆရာမြထံမှ ခွင့်ပြုချက်သာရနိုင်မည်ဆိုလျှင် ဤစာစု၏ ရေးသူနေရာ၌ “ဆရာမြသန်းတင့် နှင့် မင်းသစ်”ဟု ရေးလိုက်ချင်လှပါသည်။

ခုတော့

ကိုသိန်းတန် ၏ ငယ်ဘဝကို ဆရာမြသန်းတင့် ဤသို့ ထုဆစ်ပုံဖော်သွား ခဲ့၏။

“သူသည် ရေခဲသေတ္တာ၊ ဆိုဖာထိုင်ခုံ စသည်တို့ဖြင့် ဆင်ယင်အပ်သော အိမ်မှ ထွက်ပြေး ကာ ရွှံ့၊ ကြက်ချေးနံ့၊ ဘဲချေးနံ့တို့ဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးနံ့စော်လှသော အလုပ်သမားရပ်ကွက်ထဲတွင် လှည့်လည်ကျက်စား၏။ သူသည် ရှယ်လီ၏ ကဗျာများနှင့် ရှိတ်စပီးယား၏ လင်္ကာတိုကလေးများ ကို သင်အံ့လေ့ကျက်ရသော ကျောင်းစာသင်သားများဖြင့် ရှုပ်ပွေနေသော သင်္ဘောဆိပ်၌ သွား၍အိပ်၏။ သူသည် အထက်တန်းလွှာမှ သားသမီးများသာနေနိုင်၍ ခရစ်ယာန်ဓမ္မသီချင်းသံတို့လည်း တညညံ့ရှိသော ဒါဂျီလင်သာသနာပြုကျောင်းတွင် နေခဲ့ပြီးနောက် ကြေးစည်သံနှင့် ဗုဒ္ဓ၏ တရားဓမ္မကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သံကို တစ်ရံမလပ် ကြားရတတ်သည့်

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်လည်း ကပ္ပိယလုပ်ခဲ့ဖူး၏။ သူသည် သူ၏အစ်ကို စစ်ဗိုလ်၏ အိမ်ကြမ်းပြင်ထက်မှဆင်း၍ အချုပ်ခန်းထဲသို့လည်း သွားရောက်အိပ်စက်နား နေခဲ့ဖူး၏။ သူသည် လှပချောမွေ့၍ ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်နှင့်လည်းတွေ့ခဲ့ဖူး၏။ သူသည် အင်္ဂလိပ်စကားများကို ပါးစပ်မှ တတ်တတ်တတ် ရွတ်ဆိုတတ်သော်လည်း မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားများက နိုင်ငံခေါင်း ဆောင်ကြီးများ နှင့်တကွ မြန်မာလူမျိုး တစ်ရပ်လုံးကို ဖော်ကားသောအခါတွင် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ရန်ဖြစ်မိသဖြင့် လမ်းပေါ်တွင်တစ်ညလုံး ဒဏ်ရာများနှင့် လဲကျနေခဲ့ဖူး၏။”

(မောင်သိန်းတန် ၏ “သည်အရွယ်ဝတ္ထုတိုများ” မြသန်းတင့် ၏ အမှာ)

ထိုသို့ စာတွေ့ဖြင့်သာ သိခဲ့ရသော ကိုသိန်းတန်ကို ကိုယ်တွေ့ဖြစ်အောင် သယ်ဆောင် လာသူကား “မဟူရာခင်စိုး”။

မျက်လုံးဖြင့် သရုပ်ဆောင်နိုင်သောအဆင့်သို့ရောက်နေသည့် နာမည် ကျော်ကျူရှင်ဆရာကြီး မဟူရာခင်စိုး၏ စကားများကို ကျွန်တော်တို့ အမြဲတမ်း မယုံကြည်ကြပါ။ သို့သော် မိမိတို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြသော ဒဏ္ဍာရီထဲက သူရဲကောင်း တစ်ယောက်အကြောင်းမို့ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ နားစွင့်ကြရ သည်။

“အဲဒီနေ့က ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း ကားကိုမောင်းလာကြတာဗျ။ ဒရိုင်ဘာကလည်း သူ့စိတ်ကြိုက် ဇိမ်ခံစီးနိုင်အောင်လို့ ဖြည်းဖြည်းလေးပဲ မောင်းလာ တာ။ ဆူးလေမီးပွိုင့်ရောက်တော့ သူ့လက်က စိန်လက်စွပ်ကိုချွတ်ပြီး တစ်မိမ့်မိမ့် ကြည့်နေတာဗျ။ အဲ ဆုထူးပန်နဲ့ သွင်ရုံရှေ့လည်းရောက်ရော ဘာမပြော ညာမပြော နဲ့ လက်စွပ်ကြီးကို လူအုပ်ထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ရော.”

“ဟာ. . .”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ အာမေဇိတ်သံကြီး ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ကတုန်ကယင်ကြီးကို ဖြစ်လို့၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ကိုသိန်းတန် လို့ မေးလိုက်တော့.”

သူ ရှေ့ဆက်မည့်စကားကို အသက်အောင့်ပြီး နားထောင်နေမိကြသည်။

“သူက ဘာပြန်ပြောလဲ သိလား.”

ကိုခင်စိုး က စကားကိုနားလိုက်ပြီး သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချသည်။

“သူက ပြောတယ်ဗျ။ ဒီမှာ ကိုခင်စိုးရဲ့ ဒီလက်စွပ်ဟာ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်း စားတစ်ရပ်လုံးကို မကယ်တင်နိုင်ပေမယ့် မိသားစုတစ်စုလောက်ကိုတော့ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ပျော်သွားစေနိုင်လောက်ပါတယ်ဗျာ. . . တဲ့။ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ကိုပြောရော”

ထိုစကားများကို ကြားရသည့်နေ့မှစ၍ ကိုသိန်းတန်ကို ကျွန်တော် အမှတ် ၂၀၀ အပြည့် ပေးလိုက်သည်။ အရမ်းလည်းကြည်ညိုသွားမိသည်။ သို့ဖြင့်

“ကိုသိန်းတန် နဲ့ ကျွန်တော့ကို အမြန်ဆုံးပေးစမ်းပါ ကိုခင်စိုးရော”

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ရဲကောင်းဝါဒ (Heroism)ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်နေသူတစ်ယောက်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို တွေ့ချင်သည်။ သိချင်သည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးချင်သည်။

သူကတော့ သူ့ရဲကောင်းအစစ်ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ယနေ့ အထိ စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို လွင့်မပစ်ရဲသေးပါ။

သူက ဒါဂျီလင်ကျောင်းထွက် သူဌေးသားမို့ ကိုခင်စိုးနှင့် သူ့ကို အင်းလျား လိတ်ဟိုတယ်တွင် ကျွန်တော်ဧည့်ခံပါသည်။ သူ၏ အမူအရာ အပြောအဆိုနှင့် table manners (စားသောက်ပိုင်း ယဉ်ကျေးမှု)ကိုလည်း အကဲခတ်နေမိပါသည်။

ပထမ ဝိုင်အနီတစ်ခွက်နှင့်အတူ Mixed-grilled without beef (အမဲသားမပါ အသားစုံကင်) တစ်ပွဲမှာ၍ စားပါသည်။ (၁ မှတ်)

ဒုတိယ ဝိုင်အဖြူတစ်ခွက်နှင့်အတူ Lobster-mayonnaise (ပုစွန်တုတ် ပြုတ်နှင့် မလိုင်ချဉ်ဆမ်း)တစ်ပွဲကို မှာ၍စားရင်း Jack Daniel (American Whisky)ကို တစ်ကြိမ်သောက်လျှင် One Single (ပင်ဝက်)ချင်း မှာသောက်ပါ သည်။ (နောက် ၁ မှတ်)

စုစုပေါင်း ဝီစကီ ၃ ပင်မျှသောက်ပြီးနောက် စားပွဲထိုးကိုခေါ်ကာ.

"Coffee and Cognac, please"

ဤတွင် ကျွန်တော်က ဝင်လျှာရှည်သည်။

“ကျောညက်ဆိုရင် ဘာသောက်မလဲ။ Hennessy လား”

“ကျွန်တော်က ကျောညက်ဆိုရင် Remy Martin တစ်မျိုးတည်းပဲ သောက်လေ့ရှိတယ်ဗျ”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ အမှတ်ပေးဇယားကို ကျွန်တော် သတိ မရတော့ပါ။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ ကျွန်တော့်စာသင်ခန်း သို့ ညသင်တန်းပြီးချိန်ခန့်တွင် သူရောက်လာသည်။

“ဒီနေ့တော့ ဘဝတွေထဲ ဆင်းကြရအောင်ဗျာ၊ ဝတ္တလစ်ကို မောင်းခိုင်း ဗျာ”

ဝတ္တလစ်ဈေးရှေ့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်ကားကို ပြန်လွှတ်ခိုင်းသည်။ လမ်းဘေးအရက်ဆိုင်တန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝင်သွား ကြသောအခါ လူတိုင်းလိုလိုက သူ့ကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်အံ့ဩသွားရသည်။ မကြာခဏ သူ လာဖူးနေကျဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိလိုက်ရသည်။

မကြာမီ ဘေးဝိုင်းမှ လူသုံးယောက် ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းသို့ လာရောက် ပူးပေါင်းသည်။ သူက အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“သူက ရန်ကင်းက ဆိုက်ကားဆရာ ကို. ။ သူကတော့ တာမွေက ဝပ်ရှော့ဆရာဦး. တဲ့။ သူကတော့ ဒီနားက ဆံပင်ညှပ်ဆရာ ကို. ။ ကဲ ခင်ဗျားတို့လည်း မှတ်ထားကြဦး။ ကျွန်တော့်ညွှန်သည်နာမည်က ကိုမင်းသစ်တဲ့။ မြို့ထဲက ကျောင်းဆရာ။ ဟား. . . ဒီနေ့ည ကိုယ့်ဘေးမှာ ဆရာတွေချည်းပါလား ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ”

ပြောပြောဆိုဆို သူရယ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ကြောင်စိစိကလေးသာ ပြုံးနေနိုင်ပါသည်။ ဟိုလူတွေကလည်း ပြုံးစေ့စေ့။

ဝိုင်းအရှိန်ရသည်နှင့်အမျှ ကိုသိန်းတန် နှင့် သူ၏ရဲဘော်များ ပို၍ တက်ကြွလာကြသည်။ သက်ကြီးတတ္ကသိုလ်ထွက်ဟု သိရသော ဆိုက်ကားဆရာက မှာခံဝါဒ၏ ရေသောက်မြစ်သုံးသွယ် ကို အလေးထား ဆွေးနွေးသည်။ အလင်းဝင် ဗကပဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သော ဝပ်ရှော့ဆရာကြီးက လျှို့ဝှက်ချီ၏ How to be a good communist ကျမ်းကို ဆဲရေးသည်။ “ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျား တို့လို အင်္ဂလိပ်စာ အားမကောင်းဘူးဗျ” ဟုဆိုသော ဆံပင်ညှပ်ဆရာကမူ “International” သီချင်း၏ အစပိုဒ်ကို ထပ်တလဲလဲ ဆိုနေတတ်သည်။

မောင်သိန်းတန်ရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေပဲလေ။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့.။

ထိုညက အရက်ဖြူ ၄ ပုလင်းကုန်သည်ကို မှတ်မိသည်။ အမြည်းတွေကိုတော့ လက်ဖက်သုပ်၊ တညင်းသီးပြုတ်နှင့် အာပြခြောက်ကြော်တို့ကိုသာ မှတ်မိတော့ သည်။ သူ့မှာစားသော အခြားထွေလီကာလီ အမြည်းပွဲလေးများကိုကား မှတ်မထားနိုင်တော့။ သေချာသည်ကတော့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပိုက်ဆံအလုံအလောက် ပါကြပါလျက်နှင့် အစာပိတ်အဖြစ် ကော့ညက် (Cognac) တစ်ခွက်စီ မသောက်ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းပင်.။

သို့သော် အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်မှာ သောက်ရသည်ထက် နှစ်ယောက်စလုံးလိပ်ပြာပိုသန့်ပြီး ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ဝိုင်းသိမ်းသောအခါ သူတစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသော ကျွန်တော်၏ ကမာရွတ်ခြံထဲသို့ သူလိုက်အိပ်သည်။

So, this is Thein Tan!

နံနက်မိုးလင်းအိပ်ရာထသောအခါ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် သိုးဆောင်းဘာသာစကားဖြင့် စကားလက်ဆုံကျနေကြသော ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နောင်အခါတွင် ကျွန်တော့်ဇနီးက ပြန်ပြောပြသည်။ မြန်မာ့အသံအင်္ဂလိပ်ဝိုင်းအစီအစဉ် ၌ Radio Plays များ၊ Scenic Burma စသော အသံလွှင့်ဇာတ်လမ်းပမာများတွင် သူနှင့်တွဲဖက်ပြီး အသံသရုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးသော အင်္ဂလိပ်စကားတတ် နိုင်ငံကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသားများထက် ကိုသိန်းတန်၏ လေယူလေသိမ်းနှင့် အသံထွက်က ပိုကောင်းသည် ဆို၏။ ကျွန်တော် အကဲဖြတ်နိုင်သော အကြောင်းအရာ မဟုတ်ပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုယ့်မိတ်ဆွေကို ကိုယ့်ဇနီးက ကြည်ညိုလေးစားနေသည်ကို တွေ့လိုက် ရသဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

ကိုသိန်းတန်ကား ကျွန်တော်၏ အိမ်နှင့်ခြံကို သဘောကျ၍မဆုံး.။

“မရှယ်လီတို့ခြံက သီးသန့် ရွာလေးတစ်ရွာလိုပဲနော်။ ဒါကြောင့်လည်း စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေ လာ၊ လာနားကြတာနဲ့တူပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း

မွန်းကျပ်တဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့ဆီ လာနားမယ်နော်”

ကျွန်တော် မဖြေနိုင်မိ ကျွန်တော့်ဇနီးက ဘိုလိုဖြေချေ၏။

"Anytime, my dear"

တစ်စုံတစ်ခုကို လုပ်ချင်မိပြီဆိုလျှင် အကြွေးမထားတတ်သော ကိုသိန်းတန်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာပင် လေးဘီးကားတစ်စီးဖြင့် ကျွန်တော့် ခြံထဲသို့ ပြောင်းလာခဲ့တော့၏။

“ခင်ဗျားကားရော ကိုသိန်းတန်”

“ရောင်းပစ်ခဲ့တယ်၊ ကားရှိနေရင် လမ်းထွက်မိမှာစိုးလို့”

ဤသည်ပင် ကိုသိန်းတန် အစစ် ဖြစ်တော့၏။

မှတ်မှတ်ရရ ၊ ၁၉၈၄၊

ရောက် ရောက်ချင်းနေ့မှာပင် ခြံထဲတွင် ဒန်းတစ်ခုဆင်၏။ ကျွန်တော့် ကလေးများကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး ဒန်းလွဲခိုင်း၏။ ကြံရည်ဝယ်ခိုင်း၏။ “နေလဇာတ် သဘော”ဟုဆိုကာ ဒန်းစီးရင်းကြံရည်သောက်၏။ သူ့မိခင်ကြီး၏ ဆေးပညာကို သူ လုံးဝလက်ခံယုံကြည်သည်ဆို၏။ ကျွန်တော့်ဉာဏ်နှင့် လိုက်မမီပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မုန့်ဖိုးလည်းရ၊ ကြံရည်လည်းသောက်ရ၊ သူ နားချိန်တွင် ဒန်းလည်းစီးရသော ကျွန်တော့်သားသမီးများအတွက်မူ ဦးသိန်းတန် မှ . . . ဦးသိန်းတန်။

ညပိုင်းရောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်မှမထွက်ဖြစ်ကြ။ အိမ်မှာပင် ဝိုင်းဖွဲ့ကြသဖြင့် ကျွန်တော့်ဇနီးကလည်း သဘောကျ။ နည်းနည်း ရီဝေလာပြီဆိုလျှင် သူ၏စွန့်စားခန်းများကို နားထောင်ရင်း၊ ရင်မောကြရ၊ ရယ်မောကြရ။

လွမ်းတယ် ကိုသိန်းတန်ရေ

လသာသာ ညတစ်ည၌ သူပြောခဲ့သော ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ကို နားဆင်ကြည့်ပါဦး။

“၁၉၈၀ ခုလောက်လို့ ထင်တာပဲဗျာ။ ဒီနိုင်ဘာတစ်ယောက်၊ ကားတစ်စီးနဲ့ ကျွန်တော်ခြေ ဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေတုန်းကပေါ့။ ပုဂံ-ညောင်ဦးကို ည ၁၁ နာရီလောက် ရောက်သွားတယ်ဗျ။ ဘုရားမှာ တံခါးပိတ်တော့မယ်လုပ်နေတဲ့ ညစောင့်ကို တောင်းပန်ပြီး ကျွန်တော် ဘုရားဝတ်ပြုရတယ်”

“အမယ် ကျားသားမိုးကြီးပါလား”

“တစ်ခါတလေ Peace of mind အတွက် လိုအပ်ပါတယ်ဗျ။ အဲ ဘုရားလည်းဝတ်ပြုပြီးရော၊ ကျွန်တော်လှူချင်စိတ်တွေအရမ်းပေါက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ကျွန်တော်လှူတဲ့ငွေကများလို့ ညစောင့်က လက်မခံရဲဘူးတဲ့ဗျာ။ တော်တော်ရိုးသားတဲ့ လူပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ စိတ်ညစ်ရော။ သူ့အဖော် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး ဂေါပကလူကြီးတွေကို လိုက်နူးခိုင်းတယ်ဗျ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်လှူလို့တုန်း”

“တစ်သောင်းပါဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ၁၉၈၀ ဝန်းကျင်က ငွေတစ်သောင်း၏ တန်ဖိုးကိုစိတ်ထဲမှ တွက်ကြည့် နေမိသည်။

“ဂေါပကတွေရောက်လာတော့ရော”

“ပိုရှုပ်ကုန်တယ်ဗျ။ သူတို့က ဖြတ်ပိုင်းကြီးတွေထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်နာမည် ကိုမေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်နာမည်တို့၊ မိဘနာမည်တို့ပြောဖို့ အင်မတန် ဝန်လေးတဲ့ကောင်။ အလှူငွေ ရပြီးပြီပဲဗျာ၊ နာမည်လိုသေးလို့လားလို့မေးတော့ ဘုရားကြီးတန်ခိုးကြောင့် လူကြီးမင်းလိုပုဂ္ဂိုလ်ထူး ရောက်လာတာပါတဲ့”

ရယ်ရလွန်း၍ ကျွန်တော်အရက်တွေ သီးကုန်သည်။

“ခင်ဗျားက ရယ်နေ။ ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်တွေကိုညစ်လို့၊ ပြောမရတဲ့အဆုံး စိတ်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာတဲ့နာမည်တစ်ခုကို ပြောပစ်လိုက်တယ်။ သူတို့က လိုက်မရေးကြဘူးဗျ။ ကျွန်တော်က စိတ်တိုတိုနဲ့ မြန်မြန်ရေးကြလေဗျာလို့ ပြောလိုက်မှ ကြောင်စိစိနဲ့ လိုက်ရေးကြတယ်”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုရေးခိုင်းလို့တုန်း၊ ရဲဘော်ကြီးရဲ့”

“ရာဇကုမာရ ကောင်းမှု”

ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး အမူးတော်တော်ပြေ
သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သိန်းတန်ဟု ခေါ်သည်လေ။

သူ၏ ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုနောက်တစ်ပုဒ်ကတော့ လှပခမ်းနားလှပါပေသည်။

၁၉၈၀ မတ်လ ၂ရက်နေ့တွင် ထိုစဉ်က နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီး ဖိတ်ခေါ်
ချက်အရ နိပေါဘုရင်မင်းမြတ် ဘီရင်ဒရာဂီရိကရပ်ရွားဒေဝ်နှင့် မိဖုရားကြီး
အစ်ရှဝါးရဲလက်ရှမ်း ဒေဝီရွားတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ချစ်ကြည်ရေး အလည်အပတ်
ခရီးရောက်ရှိတော်မူခဲ့ကြပါသည်။

ထိုဘုရင်မင်းမြတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုသိန်းတန်၏ ဒါဂျီလင်တွင် ကျောင်းနေ
ဖက်သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေရကား...။

ဤတွင် ကျွန်တော်က ဝင်၍ စပ်စုမိသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ရုပ်ရှင်မင်းသား ကိုညွန့်ဝင်းတို့နဲ့လည်း သူငယ်ချင်းတွေပေါ့
နော်”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါဂျီလင်မှာ ကိုညွန့်ဝင်းက ဘီရင်ဒရာနဲ့ ကျွန်တော်
တို့ထက် အတန်းကြီး တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်ရင် ကျွန်တော်တို့
မြန်မာပြည်ကိုပြန်တယ်။ ရက်တိုပိတ်တဲ့အခါမျိုးကျတော့ ဘီရင်ဒရာနဲ့အတူ
ခတ္တမန်ဦးကိုလိုက်သွားပြီး နိပေါနန်းတော်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကလေးတစ်စု ဆော့ကြ၊
သောင်းကျန်းကြတာပေါ့ဗျာ”

“ဆက်စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ဘုရင်ရောက်လာတော့”

နိပေါဘုရင်က သူ၏ သူငယ်ချင်းကိုသိန်းတန်ကို တွေ့လိုသည်ဆို၍
သက်ဆိုင်ရာတို့ အလုပ်များကြရတော့၏။ ရန်ကုန်အိမ်တွင် ရှာမတွေ့သောအခါ
တစ်ပြည်လုံးအနှံ့ ထောက်လှမ်းရှာဖွေကြရတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပြည်မြို့ တစ်ဖက်ကမ်း သောင်ပြင်ပေါ်က တံငါတဲတစ်လုံး

တွင် အိပ်နေသောသူ့ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ သက်ဆိုင်ရာတို့က ရေမိုးချိုးပေး၊ လက်သည်းခြေသည်းကအစ လှီးဖြတ်ပေးပြီး ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဆင်ယင်ပေး လျက် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြရသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အချိန်မီရုံလေး တွေ့ဆုံနိုင်ခဲ့ကြသည်။ မင်္ဂလာဒုံ လေဆိပ်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်ပိုင် တော်ဝင်လေယာဉ်ကြီး၏ လှေကားရင်း၌ နှစ်ယောက်သား အပြေးအလွှား နှုတ်ဆက်ကြရသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကတော့ လေယာဉ်ပေါ်မတက်မီ သူ့သူငယ်ချင်းအတွက် အမှန်ဆုံး မှတ်ချက်ကို ပေးသွား တော်မူခဲ့သည်။

“သိန်းတန် မင်းဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး”

ယခုတော့ သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံးမရှိကြတော့။ ကိုသိန်းတန်က အရင်စော၍ ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် သူ့ သူငယ်ချင်းဘုရင်မင်းမြတ်၏ နတ်ရွာစံတော် မူပုံကို မသိနိုင်တော့။ သိလျှင် သူ့ကြေကွဲဝမ်းနည်းရပေဦးမည်။

ဒါလည်း မသေချာပါ။ ကျွန်တော်မပြောရဲပါ။

ကိုသိန်းတန်သည် အိတ်ဇစ်စတင်ရှယ်လစ် အစစ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သေခြင်းတရားအပေါ် သူမည်သို့ သဘောထားမည်ကို ကျွန်တော် မခန့်မှန်း တတ်ပါ။

သူ့ဘဝအတွေ့အကြုံများထဲတွင် ရယ်လည်းရယ်ရာ စိတ်လည်းညစ်ရ သည်မှာ သူ့ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဇာတ်ကားအမည်မှာ “**နမလက်လျှောနေလေတော့**” ဖြစ်၍ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရထက် နောက်ကျပြီး တွံတေးသိန်းတန်ထက်တော့ စောသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဝတ္ထု၊ ဇာတ်ညွှန်းနှင့် ဒါရိုက်တာမှာ ဝိသုကာ၊ ပန်းချီဆရာ ခင်မောင်ရင် ဖြစ်ပြီး လူထူးလူ ဆန်းနှစ်ယောက်၏ ပူးပေါင်းစွန့်စားခန်းဟု ဩဘာပေးကြသည်။ အပြောထက် အပြုကို ဦးစားပေးသည်။ “အဲဒီက ပဲပြုတ်”ဟု ဆွဲဆွဲငင်ငင် အော်ရင်း လမ်းလျှောက်နေသည့် ပဲပြုတ်သည်ကို ၅ မိနစ်ကျော်အောင် ရိုက်ပြသည်။ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် ငရုတ်သီးထောင်းနေသည်ကိုလည်း အကြာကြီး ရိုက်ပြသည်ဆို၏။ “သရုပ်ဆောင်အားလုံးကို စကားမပြောရလို့ ဒါရိုက်တာက အမိန့်ထုတ်ထားလေ သလား”ဟု ဝေဖန်ရေးဆရာများက ငေါ့ကြ၏။

စာရင်းချုပ်လိုက်သော် ရုံပေါ်တွင် တစ်ပတ်ပင်မခံ ဆင်းပြေးရသည်။ ရုံးဖုံးကျေရန်ပင် ဝေးစွာ ပရိသတ်များ ရိုက်ချိုးသွားသော ခုံဖိုးများကို လျော်လိုက်ကြ ရသေးသည်။ ကိုသိန်းတန်တို့ကတော့ တစ်ပြားသားမှ မလျော့။ သူက ဤသို့ဆိုသည်။

“ပရိသတ်က စိတ်မရှည်ဘူး။ ဒီ ပဲပြုတ်သည်ဟာ ဘဝရုန်းကန်မှုကြောင့် တို့ ဘာတို့ကို မတွေးဘူး။ ရိုက်ချက်လေး ပန်းချီဆန်တာကို မတွေးဘူး။ မကြည့်ဘူး။ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကြာနေတာကို စိတ်မရှည်ဘူး။”

ထိုခေတ် ရုပ်ရှင်ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က ခေတ်ရှေ့ကပြေးနေသော ဇာတ် ကားတစ်ကားဟု မှတ်ချက်ပြုကြရှာပါသေးသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဆရာခင်မောင်ရင်က ခေတ်ရှေ့ကပြေးတာ နှစ်ပေါင်း ၅၀ လောက်စောနေ တယ်ဗျ”

ကျွန်တော့်မှတ်ချက်စကားကို ကြားသောအခါ သူပြုံးသည်။

ရင်တုန်ဖွယ်၊ ရင်မောဖွယ် ကောင်းလှရုံမက ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွား နိုင်လောက်သည့် ကိုသိန်းတန် ၏ စွန့်စားခန်းပေါင်းများစွာ ကျန်ပါသေးသည်။

သို့သော် လူတစ်ယောက်၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကာယကံရှင်မဟုတ်သူ တစ်ဦးက ဘယ်အတိုင်း အတာထိ ရေးခွင့်ရှိပါသလဲ။ အထူးသဖြင့် ကွယ်လွန်သူတို့ အကြောင်းခြင်းရာများကို ရေးသားရာ၌ လိုက်နာရမည့် စည်းနှင့်ကျင့်ဝတ်များကို လည်း သတိထားရပေဦးမည်။

ဤနေရာတွင် လူထုဒေါ်အမာကို စံနမူနာ ယူကြရပေမည်။ ဒေါ်ဒေါ် သည် မြို့မငြိမ်း၏ မူးယစ်ရိဝေခြင်းများကိုစာမဖွဲ့။ လေဘာတီမမြရင်၏ အိမ် ထောင်ဘက်များခြင်းကို ဇာမချဲ့။ ရင်သပ်ရွှေမောအံ့ဩဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်းတွေမို့ စာဖတ်သူတို့နှစ်သက်လှမည်မှာ သေချာလှသော်လည်း ကျွန်တော်ရေးမပြ ချင်တော့ပါ။ အသိဉာဏ်နုနယ်သေးသော လူငယ်များအတွက် အတုယူများသွား နိုင်ပါသည်။

ပြဿနာမောင်သိန်းတန်သည် ဖြူစင်၏။ ရိုးသား၏။ ပွင့်လင်း၏။ အကူအညီလိုနေသူများအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကူညီရန် အမြဲအဆင်သင့်ရှိနေသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင်၊ သူသည် လေ၏။ လွင့်၏။ ထင်ရာစိုင်း၏။

သို့သော် သူ့ကြောင့် ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ထိခိုက်နစ်နာမှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိခဲ့ပါ။
 မိမိကိုယ်မိမိသာ ပြုန်းတီးအောင် ဖြုန်းတီးသွားခဲ့သော လူတစ်ယောက်သာ
 ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။
 ဘဝတူတွေပါပဲလေ...။

သဘောတူရဲ့လား ရဲဘော်ကြီး။

မင်းသစ်

(ကျေးဇူးစကား - မိမိ၏ လက်ဒဏ်ရာရနေခဲ့ိတ်တွင် လက်ရေးဖြင့်
 ကူညီအားပေး ကြသော ကိုသော်တာထွေး(လ. ဝ. က)၊ ကိုမျိုးမျိုး(စစ်ကိုင်း)နှင့်
 သမီးရွှေစင်တို့အား ကျေးဇူး တင်မဆုံးပါ)

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၁၁)
အောင်ပြည့်

ကျေးဇူးတင်စကား

လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်နီးပါး ရေးသားခဲ့သော ဆရာမင်းသစ်၏ “လွမ်းရတဲ့သူတွေ” အား လစဉ်စောင့်မျှော် ဖတ်ရှုခဲ့ကြသော စာဖတ်ပရိသတ်များ “လွမ်းရတဲ့သူတွေ” ကို လုံးချင်းစာအုပ် အဖြစ် ထုတ်ဝေပေးခဲ့သော စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်နှင့် တကွ ဆိုင်တိုင်းတွင် စာအုပ်ပြတ်လတ်သွားသည်အထိ ဝယ်ယူအားပေးခဲ့ကြသော စာဖတ်ပရိသတ် များအား မဟေသီမဂ္ဂဇင်းက ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ကျေးဇူးစကားဆိုပါသည်။ မဟေသီ စာဖတ်ပရိသတ်များ၏ တဖွဖွ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် “လွမ်းရတဲ့သူတွေ ၁၁” ကို ယခုလ၌ ဖော်ပြပေးလိုက်ပြီး ဆက်လက်ရေးသား ပေးသော ဆရာမင်းသစ်အား အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

တာဝန်ခံစာတည်း

မဟေသီမဂ္ဂဇင်း

ကိုအောင်ပြည့်ကို ၁၉၆၂ ဝန်းကျင်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ကြသော ကဗျာ စာအုပ်ကလေးများ၏ မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် ပန်းချီဆရာ “ခင်မောင်မြင့် (ပြန်တန်ဆာ)” အဖြစ် စတင်သတိပြုခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥပမာ - “ရင်ပြင်နီကဗျာများ” ၊

“တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်တဗျာများ” စသည်။

ဪ... ရင်ထဲမှာ ဆိုပြီး လွမ်းလိုက်တာ...။

၁၉၆၇ တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်၏ နောက်ဆုံးနှစ်သိပ္ပံ (စနစ်
ဟောင်း) စာမေးပွဲကို ကျွန်တော် ကျွန်းပြီးနောက်၊ နောက်ဆက်တွဲ စာမေးပွဲဖြေဆိုရန်
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းလာသောအခါမှ လူ့အရှင်လတ်လတ်ကို တွေ့လိုက်
ရပါသည်။ သူ၏ “ဦးဆောက်ပန်းစာပေ” အမည်ရှိ လှည်းတန်းမှ စာအုပ်ဆိုင်
ကလေးမှာ။

သို့သော် မရင်းနှီးဖြစ်ခဲ့ကြပါ။ ပြန်တွေးကြည့်လျှင် ရယ်စရာ။

သူက တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွင်း နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများတွင် (၁၉၆၂-
အထိ) သခင်စိုး၏ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီနောက်ခံ တပ်ဦးသစ်ကျောင်းသား။
ကျွန်တော်တို့အများစုက သခင်သန်းထွန်း၏ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီကို နောက်ခံ
ပြုသည့် တပ်ဦးဟောင်း ကျောင်းသားများ။ တစောင်းစေးနဲ့ မျက်ခွေး၊ ဦးချစ်ဆိုင်မှာ
လက်ဖက်ရည်သောက်လျှင်ပင် တစ်စားပွဲစီထိုင်ကြရင်း၊ မျက်စောင်းတွေ တခဲခဲ
ဖြင့်...။

ယနေ့ သခင်စိုးလည်းမရှိတော့။ သခင်သန်းထွန်းလည်းမရှိတော့။
ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ ပါတီအသီးသီးလည်းမရှိတော့။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံကြီးလည်း
မရှိတော့။

အခု ပြန်တွေးမိတော့ ရယ်စရာ၊ ရှက်စရာကြီး။

လူချင်းရင်းနှီးသွားကြခြင်းကမူ “ဂုဏ်ထူးဦးသိန်းနိုင်” ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
၁၉၇၀ နှစ်ဆန်းပိုင်းတွင် မန္တလေးမှ မြန်မာစာဆရာ ဂုဏ်ထူးဦးသိန်းနိုင်သည်
ဆရာတင်မိုး၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ကျွန်တော့်ကျောင်းခန်းသို့ ရောက်လာပါသည်။
ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း...။

“ဟေ့ကောင် မြတ်သူ။ ငါ ရန်ကုန်မှာ မြန်မာစာကျူရှင်ဖွင့်ချင်တယ်ကွာ။
အခန်းလေး ခုံလေးတွေ ရှာပေးဦး”

“ဘာ၊ မြန်မာစာကျူရှင် ဖွင့်မလို့”

“အေးလေ...။”

“ဟာ... မြန်မာစာကို ဘယ်သူက ကျူရှင်ယူမှာလဲဗျ။ အချိန်ကုန်

လူပန်းဖြစ်နေပါဦး မယ် ဆရာရယ်”

“ဒါ မင့်အပူမပါပါဘူးကွ။ နည်းနည်းစုံစမ်းကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် နှုတ်ကသာ “ဟုတ်ကဲ့” လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ရယ်ချင်ပက်ကျိ။

သို့သော် မကြာမီ သတင်းစကားများကြားရသည်။ သင်္ချာအောင်သောင်း နှင့် သန်းအောင်လင်း(စေတနာ)တို့ အကူအညီဖြင့် အခန်းနှင့်ခုံများ ရကြပြီဆို၏။ ထို့ပြင် ဂုဏ်ထူးဦးသိန်းနိုင် နှင့် အောင်ပြည့် တို့ တွဲဖက်သင်ကြားကြမည်ဆို၏။

ဗုဒ္ဓေါ၊ ဗကပနဲ့ အလံနီတို့ တွဲကြပြီတဲ့လား...။

ဟား... ဟား... ဟား။

ထိုရယ်စရာသတင်း၏နောက်တွင် အံ့ဩစရာသတင်းကြောင့် ပိုရယ်ချင် မိသည်။ သူတို့နှစ် ယောက် အချိန်ပိုင်းဖြင့်ငှားပြီး၊ စာသင်ကြမည့် စာသင်ခန်းကမူ ကျွန်တော့်ဇနီး အင်္ဂလိပ်စကားပြော သင်ကြားပို့ချနေသည့် ဝိလ်အောင်ကျော်လမ်းမှ စာသင်ခန်းလေးဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

မကြာမီ ကျွန်တော်ဝင်္ဂလည်ပါတော့သည်။ ၁၀ တန်းစာမေးပွဲ အမှတ် ပေါင်းဖြင့် တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်များကို ရွေးချယ်သော ပညာရေးစနစ်သစ် ပေါ်လာ သောအခါ၊ မြန်မာစာဆရာတို့ ခေါင်း မော့ ရင်ကျော့ကြကုန်၏။ ဂုဏ်ထူးဦးသိန်းနိုင် နှင့် ဆရာကြီးအောင်ပြည့်တို့၏ မြန်မာစာကျွမ်းရှင်မှာ ကြက်ပျံမကျ။ ဆရာဦးသိန်းနိုင် ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လျှင်၊ ပြုံးစေ။ ကဲ... ဘယ့်နှယ့်ရှိစဆိုသည့် အလား။

သို့သော် အစုစပ်လုပ်ငန်းတို့၏ ထိုးစံအတိုင်း မကြာမီ သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲလိုက်ကြရသည်။

ကဲ... ကျွန်တော် မပြောဘူးလား။ ဗကပနဲ့ အလံနီဆိုတာ၊ ရေရှည်မှာ ဘယ်တွဲလို့ ရပါမလဲဗျ။ ဟဲ... ဟဲ။

နောင် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာတော့ လူချင်းပိုရင်းနှီးသွားကြရတော့သည်။

အကြောင်းမူ သူသည် “စာရေးဆရာအောင်ပြည့်”ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

သူ၏ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းပါ ဝတ္ထုတိုလေးများ “ပြိုမှာလေလားမိုးရဲ့” ၊ “နေရစ်တော့ မြသီလာ” စသော ဝတ္ထု၊ ကဗျာစာအုပ်များနှင့် “သတင်းဂျာနယ်”တွင် စွမ်းရည်ပြသခဲ့သော သူ၏ အယ်ဒီတာ အရည်အသွေးများကြောင့်၊ စာချင်းခင်ရာမှ လူချင်းပို၍ မင်လာခဲ့ကြရသည်။ သူကလည်း စာရေးပျင်းသောကျွန်တော့်ကို တဖွဖွတိုက်တွန်းသည်။ ကြိမ်းမောင်းသည်။ ဆူပူသည်။

သတင်းဂျာနယ်၌ သူ အယ်ဒီတာလုပ်နေစဉ်၊ ထိုကာလစာနယ်ဇင်းများတွင် ဟိုးဟိုး ကျော်ခဲ့ သော ကျွန်တော့်ယောက်ဖတစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးအမှုကို၊ ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံနှင့် တရားရုံးများအထိ၊ သူကိုယ်တိုင် ထောက်လှမ်းလေ့လာရင်း ကျွန်တော်နှင့် ပိုတွဲဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

နောင်တွင် ထိုဇာတ်လမ်းကိုခြေခံပြီး “တိုတိုနီတာရဲ့နှင့် ညီမလေးခရမ်းပြာ”လုံးချင်းဝတ္ထုကို သူရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦးတို့၏ ခွာပြခဲ့ကြသော ဇာတ်လမ်းကိုလည်း စလေဦးပုည၏ လေဖြင့် “ငွေမြင်လျှင် လင်လုပ်မည်”ဟု ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးဦးမည်ဟု ဆို၏။ ကြော်ငြာများလည်းထည့်ခဲ့သေး၏။ သို့သော် မထုတ်ဖြစ်ခဲ့ဟု ထင်ပါသည်။ (ဘုရား၊ ဘုရား၊ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ)။

သတင်းဂျာနယ်ရပ်သွားသောအခါတွင်မူ သူသည် ကျွဲရှင်လောကထဲသို့ လုံးလုံးလျားလျား ဝင်ရောက်လာခဲ့တော့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပိုတွဲဖြစ်ကာ “ညနေ... ညနေ... စည်တယ်လေ၊ စည်တယ်လေ” ဖြစ်လာကြတော့သည်။

၃၈-လမ်းရှိ (Eat စားသောက်ဆိုင်)နှင့် ၄၂-လမ်းရှိ ဂေါ်ရင်ကျီ ကုလားမကြီးတို့၏ ဆိုင်များ တွင် သောက်ကြ၊ ချစ်ကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြနှင့်၊ နောက်တစ်နေ့တွင်မူ မနေ့ညက ရန်ပွဲများကို ဘယ်သူမှ သတိမရကြတော့ဘဲ သောက်၊ ချစ်၊ ရန်ဖြစ်။ ပြီးလျှင် အလဲလဲ အပြိုပြိုဖြင့် အိမ်ပြန်ကြ။

ဪ... လွမ်းရင်း၊ မူးလာချင်သလိုလို။

ကိုအောင်ပြည့်သည် သူ၏သူငယ်ချင်း(နောင်တွင် သူ၏ ယောက်ဖ ဖြစ်လာမည့်သူ) မောင်ဝဏ္ဏနှင့် တစ်နွယ်ငင်တစ်စင်ပါလျက်၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ပိုးလည်း ဝင်သွားသေး၏။ “ပန်းတွေနဲ့ဝေ”နှင့် “ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှာ” ဇာတ်ကားများမှာ သူ၏ထင်ရှားသော မှတ်တိုင်များဟု အများက သတ်မှတ်ကြသည်။

“ပန်းတွေနဲ့ဝေ”ဇာတ်ကားနှင့်အတူ သူ့ကို အကယ်ဒမီရလိမ့်မည်ဟု အများက တစ်ပေးကြသည်။ ဤတွင် သူနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်တို့ဝိုင်းတွင် ဟာသတစ်ခု “တွင်”သွားသည်။

တစ်နေ့ ၃၈-လမ်း Eat ဆိုင်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့နေကြစဉ် . . . ။

ထိုနေ့က ဝိုင်းတွင် ကျွန်တော်မပါပါ။ ထို့ကြောင့် ယာဉ်ထိန်းရငှာနမူ ကိုကျော်ဝင်းလား။ ဓာတ်ပုံညောင်ဦးဖိုးချိုလား ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့ပါ။ ထိုတစ်ယောက်က ပြောသည် . . . တဲ့။

“ပန်းတွေနဲ့ဝေ ဇာတ်ကားမှာ အအောင်မြင်ဆုံးသရုပ်ဆောင်က ကျုပ်တို့ ကိုအောင်ပြည့် ဝဲဗျ။ အများကလည်း သူ့ကို အကယ်ဒမီတစ်ပေးနေကြတာပဲလေ။ အခုဆို သူ့ဇာတိမြို့ကတောင် သူ့ကို ဂုဏ်ပြုမလို့တဲ့”

တစ်ဝိုင်းလုံး ငြိမ်သွားသည်ဆို၏။ ထိုသူက စကားဆက်သည်။

“ဒီလိုလေဗျာ။ သူ့ဇာတ်ပြန်တန်ဆာမြို့က သူ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ သူ့နာမည်ကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး “ပြန်”ဆိုတဲ့စကားလုံးနေရာမှာ “ပြည့်”လို့ပြောင်းပြီး နာမည်မှည့်မလို့တဲ့ဗျ”

တစ်ဝိုင်းလုံး အုံးအုံးထထ အော်ရယ်ကြစဉ် ကိုအောင်ပြည့်မှာ ရယ်ရခက်၊ ငိုရခက်နှင့်။ “ငါ”နှင့် ကိုင်တုတ်သည်ဆို၏။

တစ်ဆင့်ကြားဖြင့် ဟားကြရသော ကျွန်တော်တို့မှာလည်း သူ့အပေါ် နိုင်ကွက်တစ်ကွက် ရသွားပါတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကြီးသည် အကယ်ဒမီစင်မြင့်ပေါ်သို့ မရောက်လိုက်ရဘဲ ၁၂၄(က) ဖြင့် အင်းစိန်တောရသို့ ရောက်သွားတော့၏။

အပြင်သို့ သူပြန်ထွက်လာသောအခါ ကျူရှင်လုပ်ငန်းကို ပြန်လုပ်၏။ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလည်း တစ်ဖက်ကလုပ်၏။ “ချယ်ရီ”မဂ္ဂဇင်းတွင် တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာလုပ်သောအခါ . . . ။

“ဘဲသစ်၊ ဒါ ကိုယ်လုပ်တဲ့မဂ္ဂဇင်း။ မရေးရင်တော့ အသိပဲ”
 ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ၁၉၈၆ တွင် “ခံစားသူကြီး”ဆိုသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်
 ရေးပေးလိုက်ရပါသည်။ မကြာမီ သူ့ဆီက ဖုန်းလာသည်။

“ဟေ့လူ၊ ကြိုက်တယ်ဗျ။ ခင်ဗျားဝတ္ထုကို ပန်းချီတောင်အပ်လိုက်ပြီ”
 “ဘယ်သူ့ကိုလဲဗျ”
 “ကိုညိုဝင်းကို”
 “ဗျာ”

ကျွန်တော် လန့်သွားပါသည်။ ပန်းချီဆရာကြီး အစ်ကိုမောင်ညိုဝင်း သည်
 စာမူတစ်ပုဒ်ကို သူမကြိုက်လျှင် ငွေဘယ်လောက်ပေးပေး သရုပ်ဖော်ပုံရေးမပေးပါ။
 အဲ... ကြိုက်ပြန်လျှင်လည်း ထိုစာမူကိုခံစားနေလိုက်သည်မှာ၊ တစ်ခါတရံ နှစ်ချီ၍
 ကြာတတ်သည်ဟု ကြားဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်တစ်ခုပဲ ပြန်ပြောနိုင် ပါတော့သည်။
 “ရက်စက်လိုက်တာ ၊ ဘဲပြည့်ရာ ”

သို့သော် ယနေ့အထိ ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူကြားဝါနေဆဲဖြစ်ပါသည်။
 ကိုအောင်ပြည့်ထံမှ ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။

“ဟေ့ . . . ဘဲသစ်၊ ဒီနေ့ ထိထိုးစမ်း”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်တော့မှာပဲဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က အပ်လိုက်
 တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ဝတ္ထုတို သရုပ်ဖော်ပုံလေ”

ကြောက်ကြောက်နှင့် ကျွန်တော် “အင်း”လိုက်မိသည်။

“အဲ . . . အခုပဲ ကိုညိုဝင်း ဆွဲပြီးလို့ လာပေးသွားပြီဗျ။ ကျုပ်တစ်သက်
 တော့ အံ့ဩ ကုန်နိုင်ဖွယ်ပါပဲဗျာ”

ကျွန်တော် ပျော်လိုက်တာ. . . ။

“ကဲ . . ညနေဝိုင်းကို ကျုပ်ဒကာခံမယ်။ ခင်ဗျား Eat ကို ချီတက်ခဲ့ပေါ့”

“ကျုပ်တို့မလိုသေးဘူး။ ကိုညိုဝင်းက မှာသွားတယ်။ အဲ့ဒီမင်းသစ်ကို
 တွေ့ချင်တယ်။ သူ့ဆီ လိုက်ပို့ပေးတဲ့။ အဲဒါ အခု ချယ်ရီကိုလာခဲ။ ပန်းချီကိုဇော်မင်း
 ရှိတယ်။ သူပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ အခုလာခဲ”

“စိတ်ချ ၊ ကျောင်းချိန်ဖျက်ပြီး လာခဲ့မယ်”

ထိုတစ်ညလုံး၊ မြို့လုံးပတ်လည် ဆိုင်းပေါင်းစုံကူးပြီး ကျွန်တော်နှင့် အစ်ကို မောင်ညိုဝင်းတို့ သောက်ကြ၏။ သည်နေ့မှစပြီး မြင်ဖူးသော်လည်း အနုပညာ သမားတို့၏စရိုက်၊ အရက်ချစ်သူများ၏ထုံးစံအတိုင်း ချစ်လိုက်ကြသည်မှာလည်း “အစ်ကိုကြီးရေ ညီလေးရေ” တွေ စိစိညံ့လျက်။

သို့သော် ည တစ်နာရီခွဲခန့်တွင် ၁၉-လမ်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဆိုင်ရှင်နှင့် ရန်ဖြစ်ပြီး “မူးဆူ-ပုဒ်မ”ဖြင့် ရဲကဖမ်းသွားပါသည်။

လသာရဲစခန်းတွင် တစ်ညအိပ်လိုက်ကြရပြီး၊ နောက်နေ့နံနက် ပန်းချီ ကိုဇော်မင်း အာမခံဖြင့်လာထုတ်မှ ထွက်ခဲ့ကြရပါသည်။

ထိုအကြောင်းကို ပြန်သတိရမိတိုင်း ၁-တရားခံ ကိုအောင်ပြည့် ၏ မျက်နှာကြီးကို ပြန်ပြန် မြင်ယောင်နေမိပါတော့သည်။

ထိုခေတ်က ကျူရှင်ဆရာများသည် တစ်ဘာသာလျှင် ကိုယ်ပိုင် ကျောင်းတစ်ကျောင်းစီဖွင့်ကြပါသည်။ ကိုအောင်ပြည့်ကတော့ သင်္ချာအောင်သောင်း ကျောင်းတွင် အချိန်ပိုင်းယူ၍ မြန်မာစာသင်နေပါသည်။

တစ်နေ့တွင် စာတစ်တန်ပေတစ်တန်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား အစည်း အဝေးရှိသည်ဟု ဆိုကာ ဓာတု-ဇီဝ ဦးတင်စိုး၏ ခန်းမသို့ ဖိတ်ကြားလိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲဟ”ဟူသော ကြောင်စိစိအတွေးကိုယ်စီဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရောက်သွားကြပါသည်။ လူအားလုံးစုံသောအခါ ကိုအောင်ပြည့်က ချောင်း တစ်ချက်ဟန်ဖြင့် မိန့်ခွန်းစခြေပါသည်။

“အဟမ်း၊ တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပဲပြောမယ်။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျောင်းပိုင် ကိုယ်စီ၊ ကားပိုင် ကိုယ်စီနဲ့၊ ကျုပ်မှာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲဟ”ဟု တွေးမိကြရင်း၊ ဆက်နားထောင်နေကြရသည်။ သူ စကားဆက်သည်။

“ဒီတော့ ကျုပ် ၅ လပြတ် ဘာသူ့စုံကျောင်းတစ်ကျောင်း ထောင်မယ်။ ကျုပ်က မြန်မာစာ သင်မယ်၊ ကိုအောင်သောင်း က သင်္ချာသင်၊ ကိုရဲစိုးက physics သင်၊ ကိုတင်စိုး က chemistry သင်၊ ကိုမင်းသစ်က bio : သင်. . . ”

ဪ. . . ဘာများပါလိမ့်လို့၊ အခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်ကြတော့သည်။ သို့သော် . . .

“နေဦး၊ မပြီးသေးဘူး။ ကိုတင်စိုးက စာသင်ခန်းအလကားပေးရမယ်။ ခင်ဗျားတို့အားလုံးကိုလည်း စာသင်ခ တစ်ပြားမှမပေးနိုင်ဘူး။ ကျောင်းအောင်မြင်လို့ အမြတ်ရရင် ကျုပ် ကားတစ်စင်း ဝယ်စီးမယ်။ ဒါပဲ။ ကဲ . . . အစည်းအဝေးပြီးပြီ။ ကျောင်းဖွင့်ပွဲအနေနဲ့ ရွှေညာ့ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်စီတိုက်မယ်။ မုန့်တော့မပါဘူးနော်”

စစ်ကိုင်းဦးဖိုးသင်း၏ လေသံဖြင့် ပြောရလျှင် ထိုအချိန်က “သဘာသည် ၊ ဆိတ်နေ၏”။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား . . . ။

သူ၏ Hot Spot ကျောင်းကြီးကား ဝက်ဝက်ကွဲအောင်မြင်ပါပေ၏။ ထိပ်တန်းဆရာများနှင့် ချိုသာသော ကျောင်းလခဖြင့် သင်ရသောကြောင့်၊ တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း တိုးချဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ဆရာတစ်စုမှာလည်း သူ့ကျောင်းတွင် ကျောင်းမပျက်ရဲပါ။ “ခင်ဗျားတို့က ပိုက်ဆံမရလို့ မလေးမစား လုပ်တာလားဗျ”ဟု သူက စကားနာထိုး ဦးမည်။

မကြာမီ သူကားတစ်စင်းဝယ်စီးသည်။

မည်သူက အချဉ်ဖောက်ထည့်လိုက်သည်မသိ။ ကားက ဝက်နှင့်လိပ် စပ်ကျထားသည့်ပုံ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဒေါမနဿဖြစ်ကြရသည်။ သူလုပ် ချင်တာ သူလုပ်ပြီး၊ သူပျော်နေရင်ပြီးရော ဟုသာ သဘောထားလိုက်ကြရတော့သည်။ လိုကားဝယ်သည့်နေ့က သူ့ထံမှ ဖုန်းလာသည်။

“ဘဲသစ်၊ ညနေအတန်းပြီးရင် Eat ကိုလာခဲ့။ နင့်ကား၊ ပြန်လွတ်လိုက်။ အပြန် ကိုယ့်ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ကျွန်တော်မဲ့ပြုံးပြုံးမိခဲ့ပါသည်။

“အခုတော့လည်း နင်ကိုယ်တိုင်မောင်းတဲ့ အဲဒီကားကြီးကို ပြန်စီး ချင်လိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်”

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၁၂)
ခံစားသူကြီး(ကျော်တင့်အောင်)

ဇာတ်လမ်း - ၁/၁၉၆၃

ဆိုင်းမဆင့်ခုံမဆင့် ရွာချလိုက်သော အညာမိုးမဆန်သည့် ထိုမိုးအညာကို မကျေမနပ်မော့ ကြည့်လိုက်မိရင်း ရာဇာတ်ခန်းမအောက်သို့ ကျွန်တော် ပြေးဝင် လိုက်ရသည်။

ရွာတွင် ချစ်စရာကောင်းသောမိုးကို မြို့တွင် ကျွန်တော်မုန်းသည်။ အလုပ် လည်းပျက်၊ ရုပ်လည်းပျက်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာချလိုက်သည့်မိုးကြောင့် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကို တွေ့ခဲ့ရ သည်။

ကျွန်တော်မိုးခိုနေရာ ရာဇာတ်ခန်းမတွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်ပြတိုက် ရှိသည်။ တက္ကသိုလ်မှာ အနေကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ပြတိုက်ဆိုသည်မှာပစ္စည်း အဟောင်းအမြင်းများ စုဝေးရာအမှိုက်ပုံဟု ခံယူထားသော ကျွန်တော့်လို သိပ္ပံ ကျောင်းသားတစ်ဦးအဖို့ ဤပြတိုက်သို့ တစ်ခါဖူးမျှ မရောက်ဖူးသေး။

သို့သော် ရွာမိလျှင် တော်ရုံဖြင့် မစဲတတ်သောအညာမိုးကြောင့် မိုးခိုရင်း အပျင်းပြေ ငေးမောရန် ပြတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်သွားမိသည်။

ဤတွင် ဤသို့ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မောင်ကျော်တင့်

အကြောင်းမှာ မင်းတို့ခေတ်သည် လူပေါ်စခေတ်ဦးမျှ မဟုတ်ပြီ။

အလွန်နီးစပ်လွယ်ကူလျင်မြန်သော ခေတ်ဖြစ်ရကား အောက်ပါ
လင်္ကာနှင့်အညီ ကျင့်ဆောင်အားထုတ်ပါလေ။

ရန်ခအောင်ကြောင်းတရား ၄ ပါး

သစ္စာ ၊ ဓမ္မ

ဝီရိယ နှင့်

စာဂဟူသည်

ရန်သူအောင်မှု

ကြောင်းလေးခုတည်း။ ။

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း

၂၄-၉-၅၆

မှန်ပေါင်သွင်းထားသော ထိုစာနှင့်အတူတွဲလျက် ထိုစာကို ပြတိုက်သို့
လှူဒါန်းသော အလှူရှင်နှင့် ထိုစာ၏ အတိတ်ဇာတ်လမ်းကိုပါ ဖော်ပြထားသည်ကို
တွေ့ရ၏။

၁၉၅၆ ခုနှစ်က မန္တလေးမြို့မှ မောင်ကျော်တင့်ဆိုသော ၆ တန်းကျောင်း
သားလေးတစ်ဦးသည် ရန်ကုန်မြို့မှ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းထံသို့ မိတ်ဆက်
စာရေးခဲ့၏။ သူတကာ သူငယ်လူငယ်အများက မင်းသား၊ မင်းသမီးနှင့် အဆိုတော်
များထံသို့ မိတ်ဆက်စာရေးလေ့ရှိကြသည့်အရွယ်တွင် ထိုသူငယ် မောင်ကျော်တင့်
က သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းထံသို့ မိတ်ဆက်စာရေး၏။

အသက် ၈၀ ကျော် ထိုမျိုးချစ်ကြီးကလည်း ၆ တန်းကျောင်းသား
ထိုသူငယ်ထံသို့ တလေးတစား စာပြန်၏။ သူငယ်အဖို့ အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း
ဆုံးမစာလေးပင် ရေးပေးလိုက်ပေသေး၏။

ကျွန်တော်အဖို့မူ စာရေးသူ မောင်ကျော်တင့် ကို အံ့ဩလေးစားမိသလို
စာပြန်သူကိုလည်း အံ့ဩကြည်ညို၍မဆုံး။

ဤသို့ပင် မောင်ကျော်တင့်(ခေါ်)သူ့ကို မန္တလေးတက္ကသိုလ်ပြတိုက်၌
တွေ့ခဲ့ရပါလေ၏။

သို့သော် မသိသေး။ မြင်ပင် မမြင်ဖူးသေး။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် အခါမဲ့ မိုးကြီးသည်းစွာရွာ၍ စိန်ပန်းနီနီတို့ပင် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည့် ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်ရင်မှာနွေးနေခဲ့သည်။

ပီတိငွေသည် ရင်မှာ လှိုင်းခတ်လျက်။

ဤမျှ လေးလေးနက်နက်ခံစားတတ်သော သူ့ကိုလည်း မြင်လိုသလိုသည်။ ထိုစာကို လျှို့ဝှက် က ဥပစာသိပ္ပံအပိုင်း(ခ)ဟု ဖော်ပြထားသဖြင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင်ပင် ရှိနေဦးမည်ဟု ထင်မိသည်။

သို့သော် လူနည်း၍ ပရဂုဏ်ကျဉ်းသော အညာတက္ကသိုလ်တွင် သူ့ကို မတွေ့ခဲ့ရ။

ဆိတ်ကွယ်ရာတွင် ခံစားနေဟန်တူ၏။

ဇာတ်လမ်း - ၂ / ၁၉၆၈

မိုးတစ်မိမိမိမိအောက်တွင် မောင်ထော်လေးလမ်း(ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း)သည် ငြိမ်သက်နေ၏။

ပီတိတသိမ့်သိမ့်အောက်တွင်ကား ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

“အဲဒါ ခင်ဗျား၊ ဟုတ်လား ကိုကျော်တင့်အောင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆရာကြီးဆီက ပြန်စာရစက ငါလည်း ယုံတောင် မယုံဘူး”

ဤသို့ဖြင့် မောင်ထော်လေးလမ်းရှိ အညာသားဒုက္ခသည်များစုဝေးရာ ဆရာဦးခင်မောင်ဦး၏ အခန်းသို့ရောက်မှ သူနှင့် လူချင်းတွေ့ရတော့၏။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ကျော်တင့်ကနေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျော်တင့်အောင် ဖြစ်သွားတာတုန်း”

“တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ပြောင်းလိုက်တာကွ။ ငါက ဗန်းမော်တင်အောင်ကို အသည်းစွဲလေ။ ဒါကြောင့် ကျော်တင့်နောက်မှာ အောင်တစ်လုံးထပ်တိုးပြီး ကျော်တင့်အောင်လို့ ပြောင်းလိုက်တာ”

“ဗန်းမော်တင်အောင်ဆီရော စာမရေးဘူးလားဗျ”

“ရေးမလို့ပါပဲကွာ။ ရေးမယ်ကြံတိုင်း သူ့ဘယ်ဆီရောက်နေမှန်း မသိရင်းနဲ့ မရေးဖြစ်တော့ပါ ဘူး”

“တစ်နေ့နေ့တော့ ဆုံဦးမှာပေါ့ဗျာ”

“သူနဲ့ လူချင်းတွေ့ခွင့်ရရင် ငါ့ဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်ပါပြီကွာ။ ဆရာကြီးသခင် ကိုယ်တော်မှိုင်းကိုလည်း မတွေ့ဖူးလိုက်ဘူးကွာ။ ငါ့အတွက် ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခုပဲ မင်းသစ်ရေ”

ဪ... ခံစားနိုင်လွန်းသူကြီးပါတကားဟူ၍သာ ကျွန်တော်ဩချ လေးစားရပါလေ၏။

ဇာတ်လမ်း - ၃ / ၁၉၇၀

“ကျော်တင့်အောင်တော့ ပေါက်သွားပြီ မင်းသစ်ရေ ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာဦး”

“သူ့ဌာနက ကနေဒါကို ပညာတော်သင်လွှတ်တယ်လေ။ သူ့လို အရာရှိ တွေအများကြီးထဲက သူနဲ့တခြားနှစ်ယောက်ပဲ လွှတ်တာ။ အဲဒါ မောင်မင်း ကြီးသားက ငြင်းသတဲ့”

“ဘုရားရေ၊ ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“သူ့သိပ်ချစ်တဲ့ မြန်မာပြည်မှာ နေရတာ မဝသေးလို့တဲ့လေ”

“ဟာ . . . ဒီလူ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဒါတင်မကသေးဘူး မောင်ရေ၊ အခုလို အထက်ကပေးတဲ့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် မထမ်းဆောင်နိုင်တာဟာ သူ့အပြစ်ပါဆိုပြီး အလုပ်ကပါ နှုတ်ထွက်လိုက်သတဲ့”

“ဒါကတော့ ရိုးသားမှုပဲ ဆရာဦး”

“အရေးထဲ မင်းကပါ ဩဘာပေးနေပြန်ပြီ။ သူ့ရုံးကလူတွေကတော့ သူ့ကို နည်းနည်း ကြောင်သွားပြီလို့ သတ်မှတ်နေကြတယ်”

“အခု သူရော”

“မန္တလေးပြန်သွားပြီလေ။ ရုံးက သူ့ရစရာကျန်တဲ့ ခရီးစရိတ်တွေကိုလည်း သူ့လက်အောက်က အမှုထမ်းတွေဝေယူကြပါဆိုပြီး လှူသွားသေးသတဲ့။ တော်တော် ပေါက်တဲ့ ကောင်ကွာ”

ဆရာဦးခင်မောင်ဦး ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ကျွန်တော်မကန့်ကွက်မိပါ။

ဪ... ခံစားသူကြီး။ ခံစားသူကြီး။

ဇာတ်လမ်း ၄/၁၉၇၉

ကဗျာဆရာသည် ထိုးမုန့်ပန်းကန်ကို ကျွန်တော်ဘက်သို့ ကမ်းလိုက်ရင်း ပဟေဠိဆန်စွာ ပြုံးနေ၏။

“ဘာပြုံးနေတာလဲ ဆရာလွမ်းရဲ့”

“ဪ... ထိုးမုန့်စားရင်း ကိုကျော်တင့်အောင်ကို သတိရမိလို့ပါကွာ”

“ကိုကျော်တင့်အောင် ဟုတ်လား။ သူ့အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေပြီလေ၊ ဝါသနာပါလို့ပါတဲ့။ တစ်နေ့ ၅ ကျပ် ၈၅ ပြားနဲ့ သတင်းစာတိုက်မှာ လုပ်အားဝင်ပေးနေလေရဲ့”

“ဒါနဲ့ ဆရာနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့တာတုန်း”

“အိမ်လာတာလေ၊ ဒီထိုးမုန့်က သူ့ယူလာတာပေါ့၊ တမာချဉ်လည်း ပါသေးတယ်ဗျာ”

“ဆရာတော့ ပွတာပဲ၊ ရန်ကုန်မှာ အညာတမာချဉ် ရှားကရှားနဲ့”

“အဲဒီ တမာချဉ်နဲ့ ထိုးမုန့်ပေးရင်း ပြောသွားသေးတယ်ကွ။ အညာက ကဗျာဆရာတွေ မြို့ပြယဉ်ကျေးမှုကြားမှာ အညာအငွေ့အသက်တွေ ပျောက်သွား မှာစိုးလို့ လာပို့ရတာပါတဲ့”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ”

“အေး၊ ရှာရှာကြံကြံလည်း ပြောသွားလိုက်သေးတယ်။ ဒါဟာ သာမန် ထိုးမုန့် တမာချဉ် မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဘဝမမေ့ဆေးတဲ့”

“ဟား... ဟား... ဆရာတော့ ခံလိုက်ရပြီ”

“ရယ်မနေနဲ့၊ မင်းလည်း အညာသားပဲ၊ ကျော်တင့်အောင်ရဲ့ ဆေးလေးစားလိုက်ပါဦး၊ ဟဲ... ဟဲ”

ထိုးမုန့်စားရင်း ကျွန်တော်ရှက်ပြီး ပြုံးမိသည်။

လူချင်းတွေ့လျှင် ခံစားသူကြီးထံမှ တမာချဉ်ဖြစ်စေ၊ ထိုးမုန့်ဖြစ်စေ တောင်းရဦးမည်။

ဇာတ်လမ်း - ၅ / ၁၉၈၀

မတွေ့ရသည်မှာ အတန်ကြာသွားပြီဖြစ်သော ကဗျာဆရာကို ဘီအိုစီ ကောလိပ်ရှေ့တွင် တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကဗျာဆရာပြုံးမနေ။

နိုးနေ၊ နွမ်းနေဟန်ရှိသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် မေးမိသည်။
“ဆရာဂျမ်း၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“တလောက ဖျားတယ်ကွာ။ အခုထိ လူက သိပ်ပြီး မဟန်ချင်သေးဘူး”

“အသက်ကြီးလာပြီလေ ဆရာရဲ့။ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးနော်”

“မင်းကလည်း ကိုကျော်တင့်အောင်ရဲ့ လေအတိုင်းပါပဲလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာရဲ့”

“တလောက သူ့ငါ့အိမ်လာတယ်လေ။ မောင်ဝက်အိမ်လည်း ရောက်ခဲ့သေးသတဲ့။ ရောက်ရောက်ချင်း ဆေးတက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်းမှာ ငါရေးခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကဗျာကို အလွတ်ရွတ်ပြတယ်။ ကြိုက်လွန်းလို့တဲ့။ ဟင်း . . . ဟင်း”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲဆရာ။ သူ့ကြိုက်တာကို သူ့ရိုးရိုးသားသားခံစားမှုနဲ့ လုပ်တာပဲဟာ”

“ကြိုက်ရုံတင်တော့ ငါလည်း ကြိုက်တာပေါ့ဟ။ အခုဟာက ငါ့ကဗျာတွေရွတ်ပြပြီး ငါ့ကို ဘာပြောသွားတယ်မှတ်လဲ”

“ဆိုစမ်းပါဦး ဆရာ”

“ဆရာ . . . တဲ့ ၊ ဗန်းမော်တင်အောင်လည်း သေပြီတဲ့၊ ဆရာတို့ ဆရာဝက်တို့လည်း ဒီလို ကဗျာကောင်းတွေဆက်ရေးနိုင်ဖို့ အသက်ရှည်အောင် ကြိုးစားကြပါတဲ့။ လူတော်တွေဟာ ငယ်ငယ်နဲ့သေတတ်ကြလို့ပါ . . . တဲ့။ ဆရာတို့ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ကြပါ . . . တဲ့”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“အင်း . . . မင်းကတော့ ရယ်နိုင်တာပေါ့ကွာ၊ သူ့စကားလည်းကြားရရော ဟိုကဗျာဆရာ မောင်ဝက်တော့ ဘယ်နှယ်နေလဲမသိဘူး၊ ငါတော့ တန်းဖျားတာပဲ”

“ဟား . . . ဟား ၊ လန့်ဖျားဖျားတယ်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးပေါ့ဆရာရဲ့”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မိုးလည်းမိထားလို့ပါ”

“ဟဲ . . . ဟဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ဆရာတို့ ကျန်းမာရေးတော့ ဂရုစိုက်လာပြီမဟုတ်လား။ အဲဒါ သူ့ကျေးဇူးပေါ့ဆရာရဲ့၊ ဟဲ ဟဲ ”

“အေး ၊ ဟုတ်သဟ၊ ဟင်း ဟင်း”

ရယ်ရင်း မောရင်းပင် လူချင်းခွဲခဲ့ကြသည်။

လူချင်းမတွေ့ဖြစ်ကြသေးသည်က ကျွန်တော်နှင့် ခံစားသူကြီး ။

ဇာတ်လမ်း - ၆ / ၁၉၈၁

“ငါလည်း မင်းကိုတွေ့ချင်နေတာကြာပြီ မင်းသစ်၊ အဲ တွေ့ချင်တာထက် ဝေဖန်ချင်တာက ပိုတယ်ကွ”

“အလို ဘုရားရေ”

“ဟေ့ကောင်၊ တန်ရာ တန်ရာလုပ်ပါ။ အရက်သောက်ရင်း ဘုရားတ မနေနဲ့၊ မင်းကိုတော့ ဒီည အပြတ်ဝေဖန်ရမယ်”

“စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ လုပ်ပါတော့ဗျာ”

“ဒီမှာ မင်းက ကောက်ရိုးမီးပဲကွ၊ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုလေး ၂ ပုဒ် ၃ ပုဒ် လောက် ရေးလိုက်၊ ၃နှစ်လောက် ပျောက်နေလိုက်နဲ့၊ ဘာလုပ်တာလဲကွ၊ မင်းမှာ ယုံကြည်ချက်ဆိုတာရော ရှိသေးရဲ့လား”

“အလုပ်မအားလို့ပါဗျာ”

“ဟ ၊ ဝတ္ထုတိုရေးတာလည်း အလုပ်ပဲကွ”

“ဟို . . . ငွေရတဲ့ တခြားအလုပ်တွေ များနေလို့ပါဗျာ”

“ဘာလဲ၊ မင်းတို့က ငွေရမှ အလုပ်လို့ထင်သလား။ ဝတ္ထုတိုရေးတာဟာ အလုပ်ကွ၊ တာဝန်ကွ၊ ဒီလောက်ပြောနေရင် မင်းနားလည်ဖို့ ကောင်းပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ နောက် ရေးပါမယ်”

သည်လိုဖြင့် ခံစားသူကြီး၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုကိုခံရင်း စိန်ဥယျာဉ်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဆောင်းညမို့ နှင်းတွေမှုန်နေ၏။ သို့သော် လပြည့်ဝန်းကား ကုံကော်တော ဘက်ဆီမှ တရိပ်ရိပ် တက်လာနေပြီ။

လရောင်ဖွေးဖွေးအောက်မှ နှင်းထွေးထွေး။

“ဟာ . . . ကြည့်စမ်း မင်းသစ်။ လှလိုက်တဲ့ည၊ လှလိုက်တဲ့လ၊ လှလိုက်တဲ့ နှင်း။ အညာကို မင်းသတိမရဘူးလား ဟင်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ လှလိုက်တာနော်”

“နေဦးကွာ၊ အိမ်မပြန်နဲ့ဦး၊ တို့ခံစားကြရအောင်”

“ဟာ . . . ချမ်းလှပြီဗျ”

“အရက်သောက်ထားပဲကွာ”

“မူးတာ မူးတာ တခြား၊ ချမ်းတာ ချမ်းတာတခြားဗျ”

“အတော်ည့်တဲ့ကောင်ကွာ၊ ခဏတော့ နေစမ်းပါဦး”

“အိပ်လည်း အိပ်ချင်ပြီ ကိုကျော်တင့်အောင်ရဲ့”

‘နောက်ညတွေ အိပ်ပေါ့ကွာ။ ဒီလောက်လှတဲ့ လနဲ့ညကိုတော့ မင်းအားနာ
စမ်းပါဦးကွာ”

“အင်း. . . ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ”

“လုပ်မနေနဲ့ ဟော့ကောင်၊ သွားမယ်”

“အရေးထဲ ဘယ်သွားဦးမလဲဗျာ”

“စကားတိုးတိုးပြောကွာ။ ညအလှပျက်တယ်၊ လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့”။

ဤသို့ဖြင့် နာနတ်တောသင်္ချိုင်းအတွင်း ဂူတစ်လုံးစီပေါ်တွင် ပက်လက်
လှန်၍ လမင်းကို မော့ကြည့်ရင်း ကဗျာရွတ်ပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

“မင်းသစ်ရေ”

“ဗျာ”

“ဒီလို လနဲ့ ဒီလိုညမျိုးမှာ မင်းတို့ငါတို့ရွတ်ဖို့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရှိတယ်ကွ”

“ဘယ်သူ့ကဗျာလဲဗျာ”

“Shelly ရဲ့ Love Philosophy လေ”

“ခင်ဗျားက အလွတ်ရလို့လား”

“အေး၊ မင်းတို့ အဲ့ဒါတွေခက်တာပေါ့။ နှလုံးသားက တကယ်ခံစားရရင်
ဦးနှောက်ထိ ရောက်တယ်ကွ၊ ကဲ နားထောင်-”

"The mountains mingle with the rivers,

And the rivers with the ocean,

.....

.....

And the sunlight clasps the earth,

And moonbeams kiss the sea.

What are all these kissing worth,

If thou kiss not me?

“နေရောင်က မိခင်မြေကြီးကို ပွေ့ဖက်ထွေးပိုက်ပြီး၊ လရောင်ခြည်တွေ
ကလည်း ပင်လယ်ပြင်ကို ထိနမ်းနေကြတယ်။ တကယ်လို့များ မင်းကကိုယ့်ကို မနမ်း
ဘူးဆိုရင်လေ အဲဒီအနမ်းတွေအားလုံး ဘယ်မှာတန်ဖိုးရှိပါတော့မလဲ အချစ်ရယ်”
မူရင်းအင်္ဂလိပ်လိုတစ်ပိုဒ်၊ မြန်မာလိုတစ်ပိုဒ်ရွတ်နေသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း

ကျွန်တော် စာနာမိသည်။ ကျွန်တော်လည်း အနည်းအကျဉ်းတော့ ခံစားတတ်သည်ကိုး။

“ဟေ့ကောင်၊ ငါဘာသာပြန်တာ ဘယ်နှယ့်တုန်း”

“မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် (အချစ်ရယ်)ဆိုတာတစ်လုံးတော့ ပိုသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဟ၊ အဲဒါ ခံစားမှုကွဲမင်းသစ်ရ။ ရွယ်လီရဲ့ကဗျာကို ရွတ်ရင်း ကျော်တင့်အောင်ရဲ့ ခံစားမှုကိုပါ ရောထည့်ပေးလိုက်တာကွ”

“အင်း၊ ကောင်းပါပေဗျာ”

“နောက်တစ်ပုဒ်ရွတ်မယ်ကွာ၊ မင်းကြိုက်တာပြော”

ယခုမှ ဥရောပကဗျာပေါင်းချုပ်နှင့် လာတွေ့ရနေပြီ။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကဗျာစာဖတ်ဝင်နေပြီ။

“Wordsworth ရဲ့ကဗျာတွေလုပ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ Rainbow က စမယ်၊ ဒါမှ ငါတို့လည်း ငယ်မှုပြန်သွားအောင်”

“အဟမ်း My heart leaps up when I behold.

A rainbow in the sky;

.....

.....

ဤသို့ဖြင့် ထိုည နံနက် ၃ နာရီထိုးမှ အိမ်ပြန်ရောက်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော်ဖျားသည်။

အလွမ်းဖျားလား၊ အချမ်းဖျားလား မသိ။

ခံစားသူကြီးက လူမမာ လာမေးပါသည်။

ဇာတ်လမ်း - ၇/၁၉၈၂

ဖျားအပြီး တစ်နှစ်ခန့်ကြာမှ ခံစားသူကြီးနှင့် ထပ်၍ ဆုံဖြစ်တော့သည်။ ပြုံးလဲ့လဲ့မျက်နှာဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာကို ကမ်းပေးရင်း သူကဆိုသည်။

“ငါ့မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဆရာလျမ်းရယ်၊ ဆရာဝန်ရယ်၊ မင်းရယ်ကိုတော့ မပျက်မကွက် တွေ့ချင်တယ်ကွာ။ လက်ဖွဲ့တော့ လုံးဝလက်မခံဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ဟ၊ မင်္ဂလာဆောင်ရင်းတန်းလန်း. . . စရိတ်စကနဲ့ အစွဲအမြတ် တွက်နေရရင် ခံစားမှုပျက်တယ်။ အချစ်တန်ဖိုးလျော့တယ်ကွ”

“အင်း. . . လုပ်လိုက်လေ၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာက ကရပိတ်မှာ. . . ၊ လက်ဖွဲ့လည်း လက်မခံဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျား တော်တော်ကုန်မယ်နော်”

“ကုန်ပေစေကွာ၊ ဒီလိုခံစားချင်လို့ကို ၁၅ နှစ်လောက် စုရင်းဆောင်းရင်း စောင့်လာတာ ကွ”

“ကောင်းဗျား၊ အမျိုးသမီးကရော ဟိုအမျိုးသမီးပဲလား”

“ကျော်တင့်အောင်မှာ ဘယ်အမျိုးသမီးရှိသေးလို့လဲကွ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က သေချာချင်လို့ပါ”

“ဒီမှာ မင်းသစ်။ ဒီအမျိုးသမီးကလွဲပြီး ဘယ်သူ့မှ ငါမချစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူ့မှ ငါလက်မထပ် နိုင်ဘူး။ ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ အဲ. . . . စွဲစွဲမြဲမြဲဖတ်တော့ ဝန်းမော်တင်အောင် ရဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ကဲ. . . . ငါက သူ့မယူလို့ ဘယ်သူ့ယူရဦးမှာလဲ”

“ယူပါဗျာ၊ ယူပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကန့်ကွက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြည်နူးလို့ မေးနေ ပြောနေတာပါ”

“လက်ဖွဲ့မယူခဲ့ရဘူးနော်၊ လာဖြစ်အောင်တော့ လာခဲ့။ အဲ. . . ဆရာတင်မိုး ဆီကတော့ လက်ဖွဲ့တောင်းထားတယ်ကွ”

“ဟင်. . . အဲဒါကျတော့ ဘာ သဘောလဲဗျ”

“ငွေမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့ဆီက ကဗျာတစ်ပုဒ်လက်ဖွဲ့ဖို့ တောင်းထား တာပါ”

“အင်း. . . ကောင်းဗျာ”

သို့သော် ခြေမှာ ငွေပါသော ကျွန်တော်တစ်ယောက်ခရီးဝေး သို့ရောက်နေ သဖြင့် သူ့မင်္ဂလာဆောင်သို့ မရောက်လိုက်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မင်္ဂလာဆောင်တွင် ခံစားနေမည့် သူ့မျက်နှာ တရေး ရေးကိုမူ အဝေးကပင် မြင်ယောင်နေမိသည်။

ဇာတ်လမ်း - ၈ / ၁၉၈၄

မိုးရေအောက်တွင် စိမ်းနေသော ရန်ကုန်သည် ကျွန်တော့်အတွက်လည်း

စိမ်းနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ခရီးဝေးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်ခါစဖြစ်၍ အစစနေသား
မကျသေး။ ကြည့်၊ မနှစ်က ကားမှတ်တိုင်နေရာမှာ ဘတ်စ်ကားတွေမရပ်ပြန်တော့။
မှတ်တိုင်နေရာ ပြောင်းသွားပြန်ပြီတဲ့။

မှတ်တိုင်သစ်သို့အလာတွင် မိတ်ဆွေဟောင်းကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့၊ ကိုကျော်တင့်အောင်၊ ဘယ်လဲဗျ”

“မင်းရော ဘယ်ပျောက်နေတာလဲကွ”

“ဟိုရောက် ဒီရောက်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရော ဘယ်မှာလဲ၊ အခု ဘာလုပ်
နေလဲ”

“ငါသတင်းစာတိုက်က ထွက်လိုက်တယ်ကွ၊ အခုတော့ အရောင်းအဝယ်
ပဲလုပ်နေတယ်”

“အဲဒီအရောင်းအဝယ်မှာရော ခံစားနေသလား၊ ဟဲ. . . ဟဲ ”

“ဟေ့ကောင် ရီမနေနဲ့၊ ငါ့သားမယားအတွက်ကလွဲလို့ ဘာကိုမှ
မခံစားအားဘူးကွ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ ၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ခံ
စားမှုလေး ကျင်း ပကြပါဦးစို့”

“လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ အချိန်မရှိသေးဘူးကွ၊ မန္တလေးကို ကုန်ပို့ဖို့
ဦးဘရင်ကားဂိတ် ကို သွားရဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခံစားသူကြီး ၄၈ ကားပေါ် ပါသွားသည်။

စိတ်နှလုံးပူပန်မှုတို့နှင့်အတူ ကမာရွတ်ဈေးရွှေရှိ မိဘမဲ့ကလေးများ
ကျောင်းပေါက်တွင် ကျွန်တော်ရပ်နေမိသည်။

“ဘာတွေ ငေါင်နေတာလဲကွ”

“ဪ. . . . ကိုကျော်တင့်အောင်”

“ဦင်တိုင်တိုင်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာတုန်း၊ ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာတုန်း”

“သမီးလေးပါဗျာ၊ သူ့အမေက ဆီ ၁၅ ကျပ်သားဝယ်ခိုင်းလိုက်တာ၊
ကြာနေလို့ နောက်ကလိုက်လာတာ။ ကလေးက ငေးတိငေးမောနဲ့ ဆီပုလင်းကျ
ကွဲနေရင် တစ်အိမ်လုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာဗျ”

“ဒီကပဲစောင့်နေလေကွာ၊ ဈေးပေါက်က ထွက်လာရင် မင်းမြင်ရမှာပါ။

သောက်ဖွယ်လက်ဆောင်အပြည့်အစုံအလင်ဖြင့် ကျွန်တော့်မိသားစုထံမပျက်
မကွက်ရောက်လာသောသူ့ကိုလည်း လွမ်းတမိကြသည်။ သူ့မှာ သွေးတိုးရှိကြောင်းကို
ရှေးဦးမဆွကပင် သိကြသော်လည်း ဤမျှမြန်ဆန်စွာ သူ့ခွဲခွာသွားလိမ့်မည်ဟု
မထင်မိခဲ့ကြပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ချစ်သူဇနီးကိုပင် “ရဲဘော်”ဟုခေါ်သော ကျွန်တော်၏ ခံစားသူကြီး။
အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတို့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလှသော ခံစားသူကြီး။
စာမရေးသော်လည်း စာဖတ်အား ကောင်းလှပြီး၊ စာသမားတို့ကို သံယောဇဉ်
ကြီးလှသော ခံစားသူကြီး။ ကူညီထောက်ပံ့လေ့ရှိသော ခံစားသူကြီး။

တမလွန်တွင် သူချစ်သော၊ သူ့ရှေ့ကသွားနှင့်ကြသော စာပေသမား
အနုပညာရှင်များနှင့်အတူ ခံစားနေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ယုံသည်။

သွားနှင့်တော့ ကိုကျော်တင့်အောင်။

လွမ်းရပါတယ် ရဲဘော်ကြီး။

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၁၃)
တင်မိုး

၁၉၆၁ ခုနှစ်။

တစ်ခုသော မန်းသင်္ကြန်မှာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ် (၉တန်း)ကျောင်းသား။

ကျွန်တော့်ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးလှမောင်(ယခု ပုလဲမြို့နယ်ပညာရေးမှူး၊ အငြိမ်းစား)က ကျွန်တော့်အား မန္တလေးသင်္ကြန်ကို လိုက်ပြရင်း လမ်း ၈၀ နှင့် ၃၆ လမ်းထိပ် လက်သမားတန်းသို့ ရောက်နေချိန်။

“ဟေ့ကောင် အဘိုးကြီး၊ အဘိုးကြီး”

ရေပက်ခံကားတစ်စီးပေါ်မှ လူရွယ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဦးလေးအား အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်၊ ဘလွမ်း”

သူ့စကားမဆုံးမီမှာပင် သူတို့ကားက အဝေးရောက်သွားပြီ။

“အဲဒါ မင်းကြိုက်တဲ့ ကဗျာဆရာတင်မိုးပေါ့ကွ”

ကျွန်တော့်ရင် တစ်ချက်ခုန်သွားသည်။ ၉ တန်းကျောင်းသား ဖြစ်သော်လည်း တက္ကသိုလ်ကို ကြိုတင်ရင်ခုန်နေသောကျွန်တော်သည် သူ၏ကဗျာများ ဖြစ်ကြသော . . . ။

“နဲ့သာမွေးမြူ ပန်းတစ်ခက်လို

အညာကျေးက မန်းတက္ကသိုလ်” သို့လည်း ရောက်ဖူးချင်လှပါပြီ။
ထိုအချိန်တွင် သူ၏ “ဖန်မီးအိမ်” ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို ကျွန်တော် အလွတ်ရ
နေပြီ။

“နေခြည်အစောင်း၊ လေပြည်လောင်းတော့

ဆွေမဒီအပေါင်းက လမ်းလျှောက်လာ

ရေနီမြောင်းက လွမ်းလောက်စရာလေ့” ဟု

သူဖွဲ့ခဲ့သော၊ မန်းတက္ကသိုလ်မှ ဆွေမဒီအပေါင်းတို့ကိုလည်း အိပ်မက်
မက်နေတတ်ပါပြီ။

ထို့ကြောင့် . . .

“လေးလေးလှမောင်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလေဗျာ”

“အေးပါကွ”

သို့သော် သူနှင့် ဆုံခွင့်မရခဲ့ပါ။ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြုံခွင့်ရခဲ့ခြင်းမျှသာ
ဖြစ်ပါသည်။ အဝေး မှ မှန်းဆရုံမျှသာ။

သို့ဖြင့် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း(မက်ထရစ်)သို့ ရောက်သောအခါ သူ့ရေးသမျှ
ကဗျာသာမက စကားပြေနှင့် စာစီစာကုံးများပါမကျန် နှုတ်တက်ရွှရွ ကျွန်တော်
အလွတ်ရနေပါပြီ။

ထို့ကြောင့် ၁၉၆၂ ခုနှစ် ပညာတံခွန်နေ့စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲတွင် မေမြို့
(ယခုပြင်ဦးလွင်) အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းကို ကိုယ်စားပြုလျှက် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်
ခဲ့ရာ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးတွင် ပထမရခဲ့ပါသည်။

ကြားတာမဟုတ်ပါခင်ဗျား။ ကျွန်တော်အပေါ် ဆရာတင်မိုး၏ လွမ်းမိုး
မှုနှင့် ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထုတ်ဖော်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးသည့်အချိန်မှာလည်း
သူ့ကိုဆုံခွင့်၊ သိကျွမ်းခွင့်မရသေးပါ။ တက္ကသိုလ်ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ကျောင်း
ဆရာလုပ်နေသည်ဟု သတင်းရပါသည်။

၁၉၆၅ ခုတွင် ကျွန်တော်၏ပထမဆုံး ကဗျာလုံးချင်းဖြစ်သော “အညာ
ပလွေကဗျာများ” ကို ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်သောအခါ အတန်းဖော်သူငယ်ချင်း နိုင်သူ

(မန်းတက္ကသိုလ်)နှင့် တိုင်ပင်နှီးနှောရာမှ သူ့ထံသို့ ရောက်ရတော့၏။ နိုင်သူကား ဆရာတင်မိုး၏ လက်ကတုံးတောင်ဝှေး။

ထိုစဉ်က ဆရာနေထိုင်ရာ ရသာတန်းရပ်နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာဇနီး မမစန်း နှင့် သမီးဦးလေး မိုးစံတို့နှင့်ပါ ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့သည်။ မိုးစံက ၁နှစ် သမီး၊ တောက်တက်ပြေးစ ပြုချိန်။

ကျွန်တော်က လေးလေးဖြစ်သူ ဦးလှမောင်အကြောင်း ပြောပြသောအခါ တွင်မူ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းဖြစ်သွားရတော့၏။

အကြောင်းမူ ဦးလေးလှမောင်နှင့်သူတို့သည် ညီရင်းအစ်ကိုမက ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသော ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

“ငါ့အပေါ်မှာ မင့်ဦးလေးရဲ့ ကျေးဇူးရှိတယ်ကွ။ သူက ငါ့အရင် တက္ကသိုလ် ရောက်တာ။ ငါ့ရောက်လာတော့ ရွှေပြည်အေးဆောင်က သူ့အခန်းမှာ ငါ့ကိုခေါ်ထားတာ။ မင့်ဦးလေးက တုံ့နှေး တုံ့နှေး၊ လှုပ်စိလှုပ်စိမို့ ငါတို့က သူ့ကို အဘိုးကြီးလို့ ခေါ်တာ”

သည်တော့မှ ဇာတ်ရည်လည်တော့၏။

တကယ်တမ်း သားအဖရင်းချာတမျှ ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြရသည်မှာကတော့ ၁၉၆၇ ခုနှစ်။

ထိုနှစ်တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်၌ သိပ္ပံအပိုင်း(ခ)Final Year B.Sc(Bio:) စနစ်ဟောင်း စာမေးပွဲတွင် ကျွန်တော်ကျရှုံးသောအခါ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာစစ်ဌာနသို့ ပြောင်း၍ ဖြေဆိုရန် ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့၏။ ဖဆပလ ဝန်ကြီးချုပ် ဟောင်းဦးဗဆွေနှင့် ဆရာတင်မိုးတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့်သာ ကျွန်တော်ဘွဲ့တစ်ခု ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဘာကြီး ဦးဗဆွေက နေစရာ၊ စားစရာပေး၏။ အထူးသဖြင့် ဆရာတင်မိုးကြောင့် ထိုစာမေးပွဲကို ကျွန်တော်ဖြေဆိုဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်ကာလမှာ ကျွန်တော်က “ကျားဖမ်းမယ်၊ ဆင်ဖမ်းမယ်”ဟု ကြုံးဝါးနေချိန်။

ဆရာက တစ်ခွန်းပဲပြောသည်။

“မင်းလိုကောင်မျိုးကတော့၊ ဗဟိုမပြောနဲ့ ရွှေကျင်၊ မဒေါက်မှာတင် အသတ်ခံရမယ့်ကောင်။ စာမေးပွဲပြီးအောင်ဖြေ၊ ဘွဲ့ရအောင်ယူ၊ ပြီးမှ မင်းလုပ်ချင်တာလုပ်”

လေနောက်မှာ လက်ပါပါသည်။ မနက်မိုးလင်းလျှင် ဦးဗဆွေအိမ်မှ သူ့အိမ်ရှိရာ ပုဂံလမ်းသို့ သွားရပါသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ဆရာမင်းသုဝဏ် လှမ်းခေါ်သဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ဘာသာပြန် နှင့်စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာနတွင် စာပြုအရာရှိဖြစ်နေပါပြီ။

နေ့စဉ်သူ့အိမ်ရောက်လျှင် နံနက်စာကျွေးပါသည်။ သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်ကျောင်းနှင့် ရုံးသို့သွားကြသောအခါ (ထိုစဉ်က မမစန်းက အမေ့ကျောင်းဆိုသော မူကြိုကျောင်းလေးထောင်ပြီးပါပြီ။) အမှတ် ၅၅၅၊ ကုန်သည် လမ်းရှိ ဆရာပေါ်ဦးသက်၏ ပန်းချီစတူဒီယိုသို့ သွားခိုင်းပါသည်။ ဆရာပေါ် ကျွေးတာစားပြီး စာကျက်စာရေးလုပ်ရပါသည်။ (ကျေးဇူးပဲ၊ ဆရာပေါ်ရေ)

ညနေစောင်းလျှင် သူ့ဆီသွားပြီး “ရှိပါတယ်ခင်ဗျ” လုပ်ရပါသည်။ ညနေစာ ကျွေးမွေးပြီးမှ ဦးဗဆွေအိမ်သို့ပြန်ရပါသည်။

စာမေးပွဲနီးလာသောအခါ သုခလမ်းရှိ စာရေးဆရာမိုးဝေ၏ အိမ်သို့ ညအိပ်ညနေစာကျက်ရန်လွှတ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဆရာမိုးဝေ၏သမက်ဖြစ်သူ Samuel Tha Myint မှာလည်း ပထမအကြိမ်ကျ၍ ကျွန်တော်လိုပင် နောက် ဆက်တွဲစာမေးပွဲဖြေဆိုရမည့်သူဖြစ်ပါသည်။ စကားစပ်၍ ပြောရလျှင် Samuel ၏ဖခင်မှာ ထိုစဉ်က သတ္တဗေဒပါမောက္ခကြီး ဒေါက်တာသာမြင့် ဖြစ်ပါသည်။ Samuel သည် ထိုသတ္တဗေဒဘာသာရပ်တွင် ကျွန်းခြင်းကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ စာမေးပွဲထပ်ဖြေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဪ... လေးစားမိပါရဲ့၊ ဟိုတုန်းက တက္ကသိုလ်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်ဘွဲ့ရခဲ့ပါ၏။

သို့ဖြစ်ပင် ကျွန်တော်သည် တင်မိုး၏ကိတ္တိမသား မင်းသစ်ဖြစ်ခဲ့ရ ပါလေ၏။ လွမ်းတယ်၊ ကျမ်းရယ်...။

“လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၂)၊ မြတ်လေး ကိုရေးတုန်းက ကျွန်တော်ဒီလို ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ ငယ်ဘဝမှာ အားကျကြည်ညိုကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ၁၂ ယောက်ရှိပါတယ်။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊ စလေဦးပုည၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ ပိုပါဆွန်း၊ လီနင်၊ တဂိုး၊ မောင်ထင်၊ မင်းသုဝဏ်၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊

မြသန်းတင့်နဲ့ မြတ်လေး... "

အထက်ကနာမည်တွေကို ရေတွက်ကြည့်ရင် ၁၁ ယောက်ပဲရှိတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ "တင်မိုး" ကျန်ခဲ့တာပါ။

ကဲ... အခု ၁၂ ယောက်မြောက်ဖြစ်တဲ့ သူ့အကြောင်းကိုလွမ်း တော့မယ်ဗျာ။

ဆရာတင်မိုးကား ဘိုလိုပြောရလျှင် ကျွန်တော်၏ GODFATHER (ခေါင်းကိုင်ဖခင်) တစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်၏သမီး ရည်းစားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ကအစ ကျွန်တော်က တိုင်ပင်၏။ ပူဆာ၏။ ဂျီကျ၏။

၁၉၆၇-၆၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်၊ အလုံ အ. ထ. က(၄)တွင် ကျွန်တော် ဓာတုဗေဒဆရာဝင်လုပ်သောအခါ ရောဂါတစ်ခုစွဲကပ်ငြိပါ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့် ချစ်သူမှာ တက်သစ်စရုပ်ရှင်မင်းသမီးလေးဖြစ်သော ယနေ့အကယ်ဒမီဆုရ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး။

ကျွန်တော်က ဖျပ်ဖျပ်လူး လိုချင်လှပါပြီဖြစ်သောအခါ ဆရာက အေးအေး ဆေးဆေးပဲ ဖျောင်းဖျော့ပါသည်။

"မင်းလည်း မပြည့်စုံသေးဘူး၊ သူလည်း မအောင်မြင်သေးဘူး။ ရုပ်ရှင်နယ် ဝင်မှာဆိုတော့ ဘာမှကြိုတွက်ထားလို့မရသေးဘူး။ စောင့်ကြည့်ပါဦးကွာ"

မှန်၏။ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ ကျွန်တော့်ရွှေမင်းသမီးသည် မကြာမီ ကျွန်တော်နှင့် လမ်းခွဲ၏။ မကြာမီ ရုပ်ရှင်အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် နီးစပ်သူတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျ၏။ မကြာမီ အကယ်ဒမီ ရ၏။

ဆရာက "ငါပြောတယ်မဟုတ်လား" ဟူသော အပြုံးလေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြ၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်မှာ အောင့်သက်သက်။
ခုတော့လည်း ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်။

ကျွန်တော့်ရည်စားမှန်သမျှ သူတွေဖူးသည်ချည်း။
ကြာတော့ သူသာမက၊ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် လက်ထပ်သောအခါတွင်ကား
မမစန်းကလည်း မုဒိတာစကားဆို၏။
"အခုမှပဲ၊ မင်း ခြေငြိမ်တော့မှာ"

ဆရာတင်မိုးကတော့ တစ်ခွန်းဝင်ပြောသည်။

“ဒီကောင်နဲ့မတန်ပါဘူးကွာ။ ဘာကြောင့်များ မင်းသစ်လိကောင်မိုးများ ယူရသလဲ ရှယ်လီ ရာ”

ထိုစကားမိုးပြောသူ နောက်တစ်ယောက်မှာ ကိုမြတ်(ဆရာမြတ်လေး) ဖြစ်ပါချေ၏။

အခုတော့ ထိုအစ်ကိုဆရာနှစ်ယောက်စလုံးမရှိကြတော့။

ဪ... လွမ်းရတဲ့သူတွေပါခင်ဗျာ။

ဆရာဂျမ်းနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် လွမ်းစရာတွေသာမက ရယ်စရာပျော်စရာတွေကလည်းအများသား။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လျှင် စကားတပြောပြောဖြင့် စားပွဲပေါ်ရှိသမျှ မီးခြစ်တွေကို သူတိုက်ပုံအင်္ကျီကြီး၏မြောက်မြားလှစွာသော အိတ်များထဲသို့ ကောက်ထည့်၏။ ညနေအိမ်ပြန်ရောက်ပြီး အင်္ကျီကိုရှင်းလင်းရေးလုပ်တော့မှ မီးခြစ်ပေါင်းများစွာ ထွက်လာ၏။ ဘယ်သူမီးခြစ်မှန်းလဲ သူမမှတ်မိ။ ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း မီးခြစ်ပျောက်တိုင်း ဆရာဂျမ်းဆီပါသွားတာနေမှာဟု ထင်တတ်ကြ၏။ ထိုစဉ်က သည်အဖြစ်မှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဟာသတစ်ခု။

ဆရာက ခပ်တည်တည်နှင့် ဟာသလည်းထုတ်တတ်သည်။

“စောစောက ငါ့ရုံးကို ရှယ်လီလာသွားတယ်။ အရေးကြီးလို့ အိမ်စောစောပြန်ခဲ့ပါတဲ့”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘာမှမဟုတ်။ သူ့ကို ပြန်ပြောတော့-

“မင်း အပြင်မှာ မူးရူးသောက်စားပြီး အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာစိုးလို့ကွ”ဟု ပြောရင်းမျက်လုံး ပိတ်မတတ်ရယ်သည်။

ထိုဟာသဓာတ်ခံရှိသောကြောင့်လည်း လောကဓံကိုခံနိုင်လျှင် လောကကြီးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည်ဟုထင်သည်။

တစ်ခါက ဘားလမ်းအချုပ်မှတစ်ဆင့် သူ့ကိုရုံးထုတ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့လင်မယား သွားတွေကြသည်။

သူကား ဆေးလိပ်ကို အလွန်နှစ်ခြိုက်စွာ စွဲလမ်းလွန်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။ သူ၏နာမည်ကျော်ကဗျာထဲမှာပင် ဆေးလိပ်က ဇာတ်ကောင်

ဖြစ်နေသေးသည်။

ဧည့်သည်ကြီး
ဆေးလိပ်လည်းတို
နေလည်းညိုဖြို
ငါ့ကို ပြန်ပို့ကြပါလေ။ ။

ထို့ကြောင့် ရုံးအထုတ် သွားတွေ့ရာတွင် သူ့အကြိုက်တွေ့စေရန် အစီ
ခံမပါသော Lucky Strike စီးကရက်ဘူးများယူသွား၏။

“ဘာစားချင်သလဲဆရာ”
“ဟို အင်္ဂလိပ်မုန့်လက်ဆောင်း စားချင်တယ်ကွာ”
“ဘာလဲ ဆရာရဲ့”
“ဟိုတစ်ခါတုန်းက အင်းလျားလိတ်မှာ မင်းနဲ့ငါသွားစားတာလေ”
စိတ်မကောင်းနေရသည့်အထဲ ရယ်ချင်လာမိသည်။
“ဟာ... ဒို့မိနိုက်ပလာပါ ဆရာရဲ့”

“အေး... အေး၊ အဲဒါပြောတာကွ ဟဲ့... ဟဲ့”
ဒုက္ခနွံထဲမှာပင် ရယ်နိုင်သော ကျွန်တော့်ဆရာပါတကား။

သို့သော် တစ်သက်မှာတစ်ခါဆိုသလို ဆရာဒေါသကြီးသောအခါတွင်မူ
ကျွန်တော်တို့အားလုံး နေစရာမရှိအောင်ကြောက်ကြရ၏။

ဒေါသမကြီးတတ်သူမို့ ပိုလန့်ကြရသည်။
အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်သည့် အိမ်ထောင်ရေးတာဝန်
မကျေမှု၊ မူးယစ်သောက်စားသုံးဖြုန်းမှုသတင်းမျှ ကို ကြားရသောအခါတွင်မူ
“ခွေးမသား” ချင်း မိုးမွန်အောင်ဆဲ၏။

ကျွန်တော်ကလည်း ပန်းနှင့်ပေါက်သလောက်သာ ထင်ပါသည်။

ဆရာသည် ငွေကြေးကိုလည်း ခုံမင်တွယ်တာတတ်သူ မဟုတ်။
ဤသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် ကျွန်တော်နှိပ်စက်သမျှကို ဆရာနှင့်
မမစန်းတို့ ခံကြရ ၏။ မျက်နှာမပျက် ခွင့်လွှတ်ကြစမြဲ။

ဆရာကဗျာပေါင်းများစွာကို ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်ထည့်ပြီး ကျွန်တော်သီချင်းများရေးဖူး၏။ အများစုမှာ ရုပ်ရှင်သီချင်းများဖြစ်ကြပြီး ရုပ်ရှင်ပြပြီးလျှင် ပျောက်သွားကြသဖြင့် ကျွန်တော်နှမြော၍ မဆုံး။

ဆရာ၏ “လှေတစ်စင်းနှင့်သီချင်းသည်” ကဗျာစာအုပ်ထဲမှ “တစ်သက်မှာသည်တစ်ပွင့်” ကဗျာကို ကျွန်တော်သံစဉ်ထည့်ခဲ့ရာ၊ ဓာတ်ပြားရသီချင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် မြန်မာအသံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ချစ်စပယ်ဆို၏။

သို့သော် ထိုကဗျာများနှင့်ပတ်သက်၍ သီချင်းရေးခကို ကျွန်တော်သုံးသည်။ ထို့အတွက် ကဗျာစာမူခဟူ၍ ဆရာကို တစ်ခါမှ မပေးဖူးပါ။ ဆရာကလည်း စကားစပ်၍ပင် မပြောဖူးပါ။

ကျွန်တော့်အောင်မြင်မှုကိုသာ ကျေနပ်နေရှာပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်အဖေအမွေ ကိုယ်သုံးသည်ဟုသာ သဘောထားပါသည်။

ထို့အတူ ဆရာတွင် စိတ်ပျက်စရာ၊ စိတ်ညစ်စရာအကျင့်လေးတွေလည်း ရှိသည်။ ကဗျာအကြောင်း၊ စာအကြောင်း၊ မြန်မာအကြောင်း၊ ကမ္ဘာအကြောင်းတို့ကို ပိုင်းထဲရှိကျန်လူများက အားတက်သရော ဆွေးနွေးနေကြချိန်တွင် သူ့ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ပျော်နေပြီ။

ထုံးစံအတိုင်း စည်းချက်မှန်မှန် ဟောက်သံပေးလျက်။

တစ်ခါတရံ သူ့အနုပညာချာန်ဝင်သွားလျှင်ကား အတူပါလာသူမှာ မသက်သာတော့။

ကြုံရဖူးသည်ကို လွမ်းပြပါဦးမည်။

ထိုနေ့က သူနှင့်ကျွန်တော်နှစ်ယောက်သား အင်းလျားကန်ဘောင်တွင် လမ်းလျှောက်ကြပါ သည်။ လူအများနှင့်ဝေးရာ ရေစပ်နှင့်အနီးဆုံးစားပွဲမှာထိုင်လျက် အကြော်စားကြပါသည်။ ရေနွေးကြမ်းသောက် အာရှင်းလျက် သီချင်းဆိုကြပါသည်။

မန္တလေးအလွမ်းပြေ သီချင်းများဆိုကြသည်။ ထိုနေ့က မြို့မငြိမ်း၏ “ချိုအိ” သီချင်းကို ကျွန်တော့်အား သင်ပေးပါသည်။

မှောင်စပျိုးလာသဖြင့် ကျွန်တော်က ပြန်ကြရန်ပြောသောအခါ-

“နေစမ်းပါဦးကွ၊ ခုမှ ပျိုးရုံရှိသေးတာ”

ငယ်ဆရာ ငယ်ကြောက်မို့၊ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဆက်ထိုင်ရင်း၊ မိုးချုပ်သွားသဖြင့် ဆိုင်လည်းပိတ်ချေပြီ။

သည်တွင် သူ၏စိတ်ပျက်လက်ပျက်စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်ရသည်။

“မန္တလေးမှာတုန်းကပေါ့ကွာ။ မင်းလည်းသိသားပဲ။ ငါက မြို့မငြိမ်းခရေ ဇီဆိုတော့ စန္ဒရား ကိုသိန်းမောင်က တစ်ဆင့် ဓားတန်း ဦးသန့်ကို သွားတွေတာကွ။ ဆရာငြိမ်းအကြောင်း ပိုသိချင်လို့လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဦးသန့်က မြို့မငြိမ်းရဲ့ဆရာလို့ ကြားဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်သွားတွေ့တာပေါ့။ အဲဒီမှာ ပက်လက်လန် တော့တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးသန့်ကပြောတယ်ကွ။ ဪ... မောင်ငြိမ်း၊ မောင်ငြိမ်း၊ ဘာမှ မလုပ်ရသေးခင် သေသွားရှာတယ်... တဲ့”

“ခွီး”

မအောင့်နိုင်သောကြောင့် ကျွန်တော် ပါးစပ်ပိတ်ရယ်မိ၏။

“ခွေးမသား၊ မင်းကရယ်နေ။ ငါ့မှာဖြင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ကပျာကယာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ပြေးခဲ့ရတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

ကျွန်တော် ဟားတိုက်ရယ်သောအခါ “ခွေးမသား” ချင်းမိုးမွန်အောင် ဆဲပြန်၏။

သူနေထိုင်ရာ ပုဂံလမ်းအိမ်သို့ရောက်တော့လည်း အိမ်ထဲမဝင်သေး။ ခြံဝအုတ်ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး သီချင်းဆိုခိုင်းပြန်ပါသည်။

ခေတ်ဟောင်း၊ ကာလပေါ်၊ စတီရီယိုမိုးစုံအောင်ဆိုပြပြီးမှ ပြန်ခွင့်ပြုတော့၏။

အိမ်ပြန်နောက်ကျသောကျွန်တော့်အား “ဆရာလွမ်းနဲ့ စကားကောင်းသွားလို့ပါကွာ” ဟူသော စကားတစ်ခွန်းဖြင့်ပင် ကျွန်တော့်ဇနီးက ခွင့်လွှတ်၏။

ထို ဆရာတင်မိုး(ခေါ်)ဆရာဂျမ်းသည် ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် တွေ့သော အခါမှပင် သူ့နဖူးကိုသူ လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ရပါချေ၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့လူစုတွင် “သောကြာဝိုင်း” ဟုခေါ်သော စကားဝိုင်း လေးတစ်ခုရှိ၏။ ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)၏နောက် ဘီအိုစီကောလိပ်ဘေးရှိ ဝေါကြည်၏ ဆိုင်တွင် သောကြာနေ့တိုင်း စခန်းချ ကြ၏။

မပျက်မကွက်လာကြသူများမှာ ဆရာမောင်သာခိုး၊ ဆရာတင်မိုး၊ ဆရာ ဦးဟုန်ဝမ်း၊ ဆရာ ဝင်းဖေ၊ ကိုကျော်ကျော်(ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်ရဲထွဋ်၏သား)၊ ဆရာမောင်စံဖော်၊ ကိုသိန်းထိုက် (ပြည်သူ့ရဲဘော်ဗိုလ်ညိုမြိုင်း၏သား)၊ ကိုအာသာမြင့်(ဦးသိန်းဖေမြင့် သား)နှင့် ကျွန်တော်တို့ဖြစ်ကြပါ၏။

ထိုနေ့ကတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးပါ ပါလာ၏။ သူကတော့ အစားအသောက် ကိုသာ ဦးစားပေးသူဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့၏ စာရေးပေးရေး၊ တိုင်းရေးပြည်ရေးနှင့် ကမ္ဘာ့အရေးတို့တွင် ပါဝင်ဆွေးနွေးခြင်းမရှိပါ။ ထိုစဉ် ဆရာတင်မိုးက မှတ်ချက်တစ်ခု ပေး၏။

“ဆရာမောင်သော်က ရဲ့ ဝတ္ထုတွေက သိပ်ထက်တာဗျ”

သည်တွင် မပြောစဖူး ကျွန်တော့်ဇနီးက တစ်ခွန်း ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မလည်း သူ့ရဲ့အရိုင်းဆို သိပ်ကြိုက်တာ”

တစ်ဝိုင်းလုံး ကြောင်ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပြီးမှ ဝါးလုံးကွဲရယ်ကြတော့၏။

ဆရာတင်မိုး ကတော့ သူ့နဖူးကိုလက်ဝါးလေးဖြင့် ရိုက်ကာ... ရိုက်ကာဖြင့်၊

“သွားပါပြီ ရှယ်လီရယ်။ နင်လုပ်လိုက်မှ သွားပါပြီ”

ထိုသတင်းသည် သူ၏ မောင်းထုမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့အသိုင်းအဝိုင်း ကြားတွင်ပျံ့လေတော့၏။ ကျွန်တော့်ဇနီးကား စာရေးဆရာမောင်သော်ကနှင့် ကာတွန်းဆရာ(ကို)သော်ကတို့ကိုပင် မခွဲခြားတတ်သူပါတကား။

ကြားရသူတိုင်း ရယ်၍မဆုံး။

သူ့ဇနီးမမစန်းဆုံးသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်ရန်ကုန်မှာ မရှိပါ။ သွားပေဦးတော့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရေ။

သို့သော် သတင်းတစ်ခုကြားရ၍ လူတိုင်းအံ့ဩ၍မဆုံးကြ။ ကျွန်တော် ကတော့ လုံးဝမအံ့ ဩမိပါ။ ကျွန်တော့်ဆရာအကြောင်း ကျွန်တော်အသိဆုံး။

အသုဘကိုမြေမချခင် မမစန်း၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ဆရာက ထိုင်ကန်တော့
သည်ဆို၏။ သူက တစ်ခွန်းပဲပြောသည်။

“ကျေးဇူးတရားကို ကန်တော့တာပါဗျာ”တဲ့။
ဤသည်ပင် “တင်မိုးအစစ်” ဖြစ်တော့၏။

၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ဆရာကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။
“လှေတစ်စင်းနှင့် သီချင်းသည်”ကား ခရီးဆက်သွားပြန်လေပြီ။
“ဧည့်သည်ကြီး”အိမ်ပြန်စောလှသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။
ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ကန်တော့ခွင့်မရလိုက်ပါ။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ. . .

ကန္တာရနှစ်များကို ဖြတ်ကျော်အပြီး၊ နှင်းဆီပွင့်ပေါ် အိပ်ပျော်ရင်း၊ စိမ်းလန်း
သောအိပ်မက်များကို မက်နေနိုင်ပါစေဟု ကျွန်တော်ဆုတောင်းနေပါသည်။

“ဪ. . . ဆေးလိပ်မတို
နေမည့်ဘဲ
သူ့ကို ပြန်ပို့ရပြီကော”

ဆရာ့ရဲ့ သားဆိုး - ညီမိုက်
မင်းသစ်

စိမ်းလန်းသော အိပ်မက်များ -	၁၉၆၉
နှင်းဆီပွင့်ပေါ် အိပ်ပျော်ခြင်း -	၁၉၇၃
ကန္တာရနှစ်များ -	၁၉၉၈

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၁၄)
မေမြို့မိုးကြည်

နေရောင်က ဖျော့စပြုနေပြီ။ သို့သော် လသာလမ်း၊ အိုက်ခွန်ဟိုတယ်၏ ပေါ်တီကိုအထက်ရှိ လသာဆောင်ပေါ်တွင်ကား၊ ကျွန်တော်တို့အညာသား တစ်စု၏ ဝိုင်းက အရှိန်ကောင်းဆဲ။ ၁၉၆၈။

ထိုနေ့က ရုပ်ရှင်သီချင်းရေးခလေး မြိုးမြိုးမြက်မြက်ရလာခဲ့သဖြင့် အညာ သားဆရာသမားတစ်စုကို ကျွန်တော်ပြုစုနေပါသည်။ ဆရာနတ်နွယ်၊ မေမြို့ မိုးကြည်၊ ဆရာတင်မိုးနှင့်ဆရာမောင်သာနိုးတို့ကို ကျွန်တော် ဂါရဝပြုဧည့်ခံ နေခြင်းဖြစ် ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အညာသားများထုံးစံအရ မိမိထက်ကြီးသူများကို “ဘို” တပ်၍ ခေါ်လေ့ရှိရာ ဆရာတင်မိုး(ဦးဘဂျမ်း)ကို “ဘိုဂျမ်း”၊ ဆရာမောင် သာနိုးကို “ဘိုနိုး”၊ ဆရာပေါ်ဦးသက်ကို “ဘိုပေါ်” တစ်ခါတရံ “ဆရာပေါ်”၊ ဆရာ မောင်မိုးသူကို “ဘိုမိုး” ဟုခေါ်ခဲ့ကြရာ ဆရာမေမြို့မိုးကြည်ကိုမူ ဆရာမောင်မိုးသူနှင့် “မိုး”ချင်း ထပ်ကုန်သောကြောင့် “ကိုမိုးကြည်” “ဆရာမိုး”ဟုသာ ခေါ်ဖြစ်ကြပါ တော့သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်၏ “ဘို”များကို ဧည့်ခံရာသို့ ကိုမိုးကြည်၏ ဧည့်သည် အဖြစ် ဆရာတက္ကသိုလ်... ပါ ပါလာခဲ့သည်။ သို့သော် အားလုံးရင်းနှီးပြီး သူများဖြစ်၍ လွတ်လပ် ပေါ့ပါးကြပါသည်။

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလွန်းသဖြင့် လွတ်မြောက်ထွက်ကုန်ကြပါသည်။ ရေချိန် လွန်၍ အိုက်ခွန် အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာကြသော ကျွန်တော်တို့တစ်သိုက်မှာ လသာ လမ်းကို လမ်းလုံးပြည့်သိုင်းကွက်နင်းကြပါသည်။ အညာသင်္ကြန်သီချင်းတွေကို အလွမ်းပြေသံပြိုင်ဆိုကြပါသည်။

သည်အထိတော့ အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်းပါပဲ။

သို့သော် ဆရာတစ်ယောက်က လသာလမ်းနှင့်မဟာဗန္ဓုလလမ်းထောင့်ရှိ တရုတ်ဘုံကျောင်းရှေ့တွင် ထိုင်လျက် အေးအေးလူလူ လေညှင်းခံနေကြသော တရုတ်သက်ကြီးရွယ်အို တစ်စုထံသို့ သွားကာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏ မုတ်ဆိတ် မွေးကို သွားဆွဲပြီးကျီစယ်ပါသည်။

ကန့်နီတွေရော၊ စည်ပိုင်းတွေရော၊ လန်ကျောက်တွေရော မိုးမွန်အောင် ထွက်လာပါသည်။ တရားခံဆရာသမားက သုတ်ခနဲပျောက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသာ ပေါက်ဖော်ကြီးများကို လက်အုပ်လေးချီလျက်သားလေး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ သည်နေရာမျိုးတွင် မှင်သေသော ကိုမိုးကြည်က အားကိုး ရသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က မဟုတ်ပါဘူး၊ ထောင်ကဲတို့ရဲ့။ ဟိုအင်္ကျီ အဖြူနဲ့လူ လုပ်သွားတာပါ”

သည်လိုနှင့် ပွဲပြီးသွားပါသည်။

ပွဲပြီးသွားပြီဟု ထင်ပါသလား။

အခုမှ ပွဲစကြပါတော့မည်။

ကိုယ့်လူတွေကို ကိုယ်ပြန်စုကြည့်မိသည်။ ဆရာမောင်သာခိုးနှင့် ဆရာ တင်မိုးတို့က မရှိကြတော့။ ဘယ်အချိန်က ခြေကုန်သုတ်သွားကြသည်မသိ။ ပိန်ပိန် လှုပ်လှုပ်ကလေး ဆရာနတ်နွယ်လည်း ဘယ်ပျောက်သွားသည်မသိ။

ကျွန်တော်၊ တက္ကသိုလ် နှင့် ကိုမိုးကြည်တို့သာ ကျန်ရစ်ပါ တော့သည်။ ထိုစဉ် တစ်ယောက်က စကားခေါ်သည်။

“ကွမ်းယာစားကြရရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပန်းဆိုးတန်းကွမ်းယာမှ စားချင်တယ်ဗျ”

“သုံးဘီးငှားလေ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ပန်းဆိုးတန်းသို့ ချီတက်သွားဖြစ်ခဲ့ကြသည်။
ပန်းဆိုးတန်းတွင် ကွမ်းယာစားပြီးသောအခါ ဆရာတက္ကသိုလ်. . . က
ပူဆာပြန်သည်။

“ပုဇွန်တောင်ဆိုင်သွားသောက်ရအောင်ဗျာ”

ကျွန်တော် နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။ စောစောက သောက်ထားတဲ့ဝီစကီမှ
အားမနာဗျာ။ သို့သော် ကိုမိုးကြည်က ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငယ်ချစ်မိဖြူလေးနဲ့ ပိတ်လိုက်ရမှ အာသာပြေတာဗျ၊
ကိုမြတ်သူရဲ့။”

ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းဆောင်တင်လိုက်သောကြောင့် အငယ်ပီသစွာ
ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ သို့ဖြင့် သုံးဘီးတစ်စီးထပ်ငှားပြီး ပုဇွန်တောင်သို့ ခရီးဆက်
ခဲ့ရပြန်သည်။

သုံးဘီးပေါ်တွင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်က သီချင်းတကြော်ကြော်
ဖြင့်. . . ။

“လူသား လကမ္ဘာရောက်တာလည်း၊ -----မှ မယ့်ဘူး”

သီချင်းကို ဆဲ၊ ဆဲပြီးဆိုကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့သီချင်းကို သူတို့ဘာသာ
သဘောကျလျက် တဟားဟားဖြင့်။ ကျွန်တော်ကတော့ နောက်ကျောမလုံတော့ပါ။

ထိုစဉ်က အမေရိကန်တို့ လကမ္ဘာသို့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ရောက်ပြီး
ချိန်။ မောင်ကျော်ဟိန်း ၏ သီချင်းကလည်း အလွန်နာမည်ကြီးနေချိန်။ သီချင်းက
သည်လိုပါ။

“လူသား xxx လကမ္ဘာရောက်တာလည်း xxx တစ်ခေါက်မက
တော့ဘူး”

ဒါကို သည်လူကြီးနှစ်ယောက်က ဆဲ၊ဆဲပြီး သီချင်းဖျက်ဆိုကြသည်။
လမ်းမီးများ ထိန်ထိန်လင်းနေပြီမို့ ဟိုလူက ပြုံးစေ့စေ့၊ ဒီလူက ဘုကြည့်ကြည့်ဖြင့် ၊
ကျွန်တော်တင်မက သုံးဘီးဆရာပါ။ လန့်လာဟန်တူသည်။ သို့ဖြင့် ရေကျော်
မောင်အေးကဖီး ရှေ့ရောက်သောအခါ တက္ကသိုလ်ဟွတ်ချောင်း ဆိုးသံပေးပြီး သုံးဘီး
ရပ်သွားသည်။

ကားဆရာက ညောင်နာနာလေသံလေးဖြင့် ဆိုရှာသည်။

“ကားဖောက်သွားပြီဆရာ။ ဆရာတို့ဆင်းပါတော့၊ ပြင်တာက ကြာဦးမှာ။
ကားခလည်း မပေးကြပါနဲ့တော့ဗျာ”

“ဟေး”ဟု ဝမ်းသာအားရအော်လျက် ဆရာသမားနှစ်ယောက်ဆင်းလာကြသည်။

“လာလေဗျာ၊ ကိုမြတ်သူ(ဆရာမေမြို့မိုးကြည်သည် တစ်သက်လုံး ကျွန်တော့်ငယ်နာမည်ကိုသာ ခေါ်သွားသူဖြစ်ပါသည်။) နီးပါပြီဗျာ၊ လမ်းပဲလျှောက်ကြတာပေါ့”

“ Walking is a good exercise ”

နှစ်ပေါင်းများစွာ အင်္ဂလိပ်စာဆရာလုပ်လာခဲ့သော ဆရာတက္ကသိုလ်-- --က ဘိုလို ဝင်ပြော၏။

သို့ဖြင့် ပုဇွန်တောင်ဆိုင်သို့ ဖြတ်လမ်းဖြစ်သော ရေကျော်လမ်းမကြီးထဲသို့ သုံးယောက်သား ချိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။

သည်တော့မှ အန္တရာယ်ကြီးနှင့် တိုးကြရတော့သည်။

စောစောက သီချင်းကို သူတို့က ဆက်ဆိုကြပြီ။

သို့သော် အရှိန်တက်လာသည်ထင်၊ ဆဲ၍ သီချင်းဆိုရသည်ကို အားရကြတော့ဟန်မတူ။ ပထမ လုံချည်ကွင်းသိုင်းလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့မှ ဟန်နှင့် ပန်နှင့် တေးသရုပ်ဖော်ကြတော့သည်။

“လူသားလကမ္ဘာရောက်တာလည်း -----မှ မယုံဘူး”

ခွေးတွေထွက်ဟောင်သည်။ အမျိုးသမီးများ အိမ်ထဲဝင်ပြေးကြသည်။

မကြာမီ တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်အစုံအလင်နှင့် လူအုပ်ကြားတွင် ကျွန်တော်တို့ရောက်နေကြတော့သည်။

“ချကွာ၊ ရပ်ကွက်ကိုစော်ကားတဲ့ကောင်တွေ”

ထိုစဉ် ငါးဦးကော်မီဝင်လူကြီးများရောက်လာပြီး ထိန်းသိမ်းကြပါသည်။ ထိုကြားမှပင် ဘယ်သူ့လက်ချက်လည်းမသိ။

“ဖျောင်း”ခနဲ ကျွန်တော့်ဇက်ပိုးကို အရှိန်ခံလိုက်ရပါသည်။ ဆွမ်းကြီးလောင်းပွဲနဲ့တော့ တွေ့ပြီဟုသာ စိတ်တုံးတုံးချလိုက်ချိန်တွင် . . .

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . မလုပ်နဲ့၊ အဲဒီကလေးက မပါဘူးကွ၊ သူက လိုက်ထိန်းနေရှာတာ။ တရားခံက ဟိုသေခါနီးနှစ်ယောက်ကွ”

ငါးဦးကော်မတီဝင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးတစ်ယောက်ကြောင့် ကျွန်တော်

သက်သာရာရသွားပါ သည်။

“ကဲ၊ ဟိုနှစ်ယောက်ကို ပုဇွန်တောင်စခန်းခေါ်သွားကြ။ လမ်းမှာလည်း ဘာမှ ခြေလွန် လက်လွန် မဖြစ်စေနဲ့”

ရပ်ကွက်လူကြီး၏ စကားအဆုံးဝယ် ဆိုက်ကား ၄ စီးနှင့်အတူ ကိုယ်ရံ တော်များခြံရံလျက် ကျွန်တော့်ဆရာနှစ်ယောက်ပါသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ရဲဘော်ကြီးတွေအထဲကိုရောက်နေမှတော့ အပြင်က ကျွန်တော်ပဲ လှုပ်ရှား ရပေတော့မည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းသတိရသွားသည်။ ဆရာတက္ကသိုလ် . . . ၏အိမ်မှာ ဤရပ်ကွက်နှင့် မနီးမဝေးမှာရှိပါသည်။

ပြီးတော့ ဆရာ၏အမျိုးသမီးမှာ ထိုစဉ် ၁၉၆၈ ခန့်က ပြည်ထဲရေးဌာန တွင် ရှားရှားပါးပါး အမျိုးသမီးအရာရှိကြီးတစ်ဦး။

သို့ဖြင့် ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားကာ ဆရာကတော်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ကုပ်ကုပ်ကလေး ရောက်သွားရပါသည်။ အားနာမျက်နှာပူစွာဖြင့် ရှင်းပြခဲ့သော ကျွန်တော်၏ စကားအဆုံးဝယ်-

“ကဲ . . . လာ၊ သွားမယ်။ ရှင်လည်းလိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်တဲ့ အစ်မ”

သည်လိုနှင့် ပုဇွန်တောင်ရဲစခန်းသို့ ရောက်ဖူးခဲ့ရပါသည်။

“အားလုံး သတိ”

“အလေးပြု”

ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းလာသော အစ်မကြီးကိုမြင် လိုက်လျှင် ကင်းမှ စပြီး ရုံးခန်းအတွင်းရောက်သည့်တိုင်အောင် အလေးပြုလိုက်ကြ သည်မှာ တခွပ်ခွပ်ဖြင့်။

အစ်မကြီးကား ရှက်ဒေါသကြောင့် မျက်နှာများနီရဲကာ အသံတုန်ယင် စွာဖြင့် -

“စောစောက ဆွဲသွားတဲ့ မူးဆူတွေ”

စကားမဆုံးမီမှာပင် စခန်းမှူးက

“ဪ . . . ဆရာမကြီးရဲ့ အသိတွေလား”

“ဟုတ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟေ့၊ စောစောက ဆရာနှစ်ယောက်ကို ထုတ်ခဲ့ပါဟေ့”

မကြာမီ ကျွန်တော့်ဆရာနှစ်ယောက် ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်လာကြ၏။ ဇနီး
ဖြစ်သူကိုမြင်လျှင် ဆရာတက္ကသိုလ်... က -

“အချစ်ရေ မင်းတို့ပုလိပ်တွေက မောင့်ကိုနှိပ်စက်နေလိုက်ကြတာ၊
ကြည့်ပါဦးကွာ”

စခန်းမှူးက ကပျာကယာဝင်၍ ဖြေရှင်းရှာ၏။

“ဆရာမကြီး၊ ဆရာမကြီးခင်ဗျ၊ လူကြီးလူကောင်းတွေမှန်းသိလို့
လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ရပါဘူးခင်ဗျား”

စခန်းမှူး၏စကားမဆုံးမီမှာပင် အစ်မကြီးက ကားပေါ်သို့တက်ပြီး
“ဦး”ခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

စခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက် ကိုမိုးကြည်ကပြော၏။

“ပစ်မှတ်ကို မရောက်သေးဘူးလေ၊ ချီတက်ကြစို့”

ခြေကျင်မဟုတ်တော့ပါ။ စခန်းမှူးစီစဉ်ပေးသော ဆိုက်ကားနှစ်စင်းဖြင့်
ကျွန်တော်တို့ အခန့်သား ချီတက်ခဲ့ကြရပါ၏။

သို့ဖြင့် ည ၁၁ နာရီထိုးမှ လူစုခွဲကြရ၏။

ဆရာတက္ကသိုလ်-----ကို ဆိုက်ကားတစ်စင်းဖြင့် ပြန်လွှတ်လိုက်ရပြီး
သုံးဘီးတစ်စီးဖြင့် ကိုမိုးကြည်ကိုလိုက်ပို့ရ၏။ ထိုစဉ်က ရွှေဂုံတိုင်အဝိုင်းအနီးရှိ
ဆောက်လုပ်ဆဲ သာသနာ့ဗိမာန်အနီးတွင် သူနေသည်။

နောက်တော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နွမ်းလျအိမ်အပြန်။

နောက်နေ့ မြို့ထဲရောက်တော့မှ သတင်းစုံသိရတော့သည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်... မှာ ညကအိမ်မပြန်ရဲဟု သိရသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာကိုမိုးကြည်ကိုတော့ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်မှာ
ကျွန်တော့်မျက်မြင်။

သို့သော် ယောက္ခမနှင့်ဇနီးက လက်မခံသောကြောင့် ဆောက်လုပ်ဆဲဓမ္မာ
ရုံရှေ့က သဲပုံကြီးပေါ် သွားအိပ်ရသည်ဟုဆို၏။ အိပ်တော့လည်း ခြင်ကိုက်သည့်
ဒဏ်ကိုခံနိုင်စေရန် တစ်ကိုယ်လုံးကို သဲတွေဖုံးပြီး ခေါင်းကလေးသာဖော်ပြီး

အိပ်သည်ဆို၏။

သို့ဖြင့် ဂီတာတီးရင်း ကင်းလှည့်လာကြသော လူငယ်များကတွေ့သော အခါ-

“ခေါင်းပြတ်ကြီး၊ ခေါင်းပြတ်ကြီး”

ဟုအော်ကာ ခြေဦးတည့်ရာပြေးကြကုန်သည်ဟူ၏။

တစ်ရပ်ကွက်လုံးနိုးလာပြီး အဖြစ်မှန်ကိုသိရမှ၊ ငိုအားထက် ရယ်အား သန်ကြရကာ သူ့ကို အိမ်လိုက်ပို့ကြရ၏။

ဆရာမေမြို့မိုးကြည်လည်း ရပ်ကွက်လူကြီးများခြံရံလျက် ရင်ကော့ကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ထိုနေ့က ထိုသတင်းမှာ ရွှေ့ကြည်အေး၊ ပွင့်ဦးစသော ၃၃ လမ်းတစ်ဝိုက်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များမှသည် သူ့စတည်းချရာ ဇွဲစာအုပ်တိုက်နှင့် ၄၂ လမ်းဆိုင်များ အထိ ဟားတိုက်ရယ်ခဲ့ကြရသော သတင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေတော့၏။

သို့ဆိုလျှင် ဆရာမေမြို့မိုးကြည်သည် လူဆိုးကြီးလား၊ မဟုတ်ပါ။ အလွန် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော၊ စကားပြောညင်သာယာဉ်ကျေးလှသော လူကောင်းကြီးတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါ၏။

“မြန်မာစာပေတိုက်ပွဲ”ဟူသော သမိုင်းဝင်စာအုပ်ကြီးကို ရေးသားခဲ့ သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ မည်သူနှင့်မှ စကားအခြေအတင်ပင် မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။

ဆရာတင်မိုးကြောင့် သူနှင့်သိက္ခမ်းခဲ့ရသော်လည်း သူ့ကြောင့် စာပေ လောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးငယ် များနှင့် ကျွန်တော်ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ အားလုံးက သူ့ကိုချစ်ကြသည်ချည်းသာ။

ဤနေရာတွင် စကားစပ်၍ တစ်ခုပြောချင်သည်။

ကျွန်တော်၏ “လွမ်းရတဲ့သူတွေ”မှာ အရက်သောက်ခန်းတွေများနေ သဖြင့် ဖတ်ရင်းမူးလာကြသည်ဆို၏။

ဟုတ်ကဲ့၊ သောက်တဲ့ဆရာတွေအကြောင်းရေးတော့လည်း အရက်ပါ တာပေါ့ခင်ဗျာ။ သို့သော် ဆရာဦးပေါ်သက်၊ ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်နှင့် လူထုဒေါ်အမာတို့ကို ကျွန်တော်လွမ်းတစဉ်ကမူ အရက်ကို ကျွန်တော်သတိမရ ခဲ့ပါခင်ဗျား။

ဆရာကိုမိုးကြည်နှင့်ရင်းနှီးပြီးမကြာခင်မှာပင် သူ့ကိုကျမ်းဂန်တတ် ရဟန်းလူထွက်တစ်ဦး မှန်း သိလိုက်ရသည်။ ပါဠိကျမ်းဂန်များကို ကျွမ်းကျင်ရုံမျှမက ဗိုလ်မှူးဘသောင်း(မောင်သုတ)၏ အန္တေဝါသိက တပည့်ရင်းကြီးဖြစ်သည့် အလျောက် ကျောက်စာ၊ ပေစာ၊ ပုရပိုက်စာနှင့် ရှေးဟောင်းသုတေသနလုပ်ငန်းများ တွင်လည်း ကျင်လည်နှံ့စပ်လှ၏။

ထိုပညာရပ်များနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူ့ကို ကျွန်တော်ဆရာတင်ရ၏။ ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ သူပြန်ဖြေနိုင်သည်သာ။

ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာမိုးရယ်။

ဆရာမေမြို့မိုးကြည်ပြုစုသွားသော စာများ၊ တည်းဖြတ်သွားသော ကျမ်းကြီးကျမ်းငယ်များကလည်း များပြားလှစွာ၏။

သူ၏ ခေတ်ကိုးခေတ် မြန်မာကဗျာများအဖွင့်၊ စာပေသမိုင်းသစ်နှင့် မြန်မာ့စစ်ပညာတို့သည် နှောင်းစာပေသုတေသီများအကိုးအထောက်ပြုရသော ရတနာများဖြစ်ကြသည်။ စာပေဗိမာန်ထုတ် လွတ်လပ်ရေးနှင့်တေးဂီတနှင့် ဇာတိမာန်တေး စသည်တို့ကား ဂီတသုတေသီတို့အတွက် တန်ဖိုး မမြတ်နိုင်သော သမိုင်းဝင်အထောက်အထားများပင်။ မြန်မာစာပေတိုက်ပွဲများဖြင့် ၁၉၆၄ ခု၊ အနုပညာ စာပေဆုကို ရခဲ့၏။

ဆရာမောင်သုတ(ဗိုလ်မှူးဘသောင်း)၏ အန္တေဝါသိက တပည့်ကြီးပီသစွာ သုတေသနကို ပိုအားသန်၏။ သို့ဖြင့် စာပေသုတေသနဆောင်းပါးပေါင်း ၃၀၀ ကျော်နှင့် အခြားလုံးချင်းပေါင်း ၃၅ အုပ်ကို အားထုတ်ရေးသားသွား၏။

၁၉၆၀-၆၁ ဝန်းကျင်က မန္တလေးသျှန်တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာနှင့် ပါဠိဘာသာပြဆရာအဖြစ် လုပ်ခဲ့သည်မှအပ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာဘဝများ တွင်သာ ကျင်လည်ခဲ့သူဖြစ်ပါ၏။

လူပုံက ချောရသည့်အထဲတွင် စာသမားဖြစ်သောကြောင့် သိမ်မွေ့လှ၏။ စကားကျယ်ကျယ်ပင် ပြောခဲ့၏။ သို့သော်

အထက်တွင် ကျွန်တော်ဆိုခဲ့သလို အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ဆရာမိုးကြည်သည် တစ်ခါတရံ ကြက်သီးထစရာကောင်းလောက်အောင် ဂျီကျ တတ်သေး၏။

တစ်ညတွင် ကျွန်တော်နှင့်သူသည် ဆရာအောင်ပြည့်နှင့်ကားကြုံ လိုက်ခဲ့ ပါသည်။ မမူးတမူးဖြင့် မောင်းနေသော ကိုအောင်ပြည့်၏ ကားပေါ်တွင် မူးနေ သောကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မကြောက်မရွံ့လိုက်လာကြပါသည်။ ကိုအောင်ပြည့် က အင်းစိန်ပြန်မည်။ ကျွန်တော်က သုခလမ်းမှာ ဆင်းမည်။ ဆရာကိုမိုးကြည်က အင်းစိန်မှတစ်ဆင့် ထိုစဉ်က သူနေထိုင်ရာ ဇော်ဘွားကြီးကုန်းသို့ ခရီးဆက်မည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် လှည်းတန်းအရောက်တွင် ပြဿနာစပါတော့သည်။

“ကိုအောင်ပြည့် ရပ်... ရပ်၊ ကျုပ် သေးပေါက်ချင်တယ်”

“ရှေ့နားမှာရပ်ပေးပါမယ်၊ ကိုမိုးကြည်ရယ်”

“မရဘူး ကိုအောင်ပြည့်။ ဒီနားပဲ ပေါက်ချင်တယ်”

မြတ်စွာဘုရား၊ ကြည့်လိုက်တော့ ကမာရွတ်ရဲစခန်းရှေ့တည့်တည့် မှာပါလား။

ကျွန်တော်နှင့်ကိုအောင်ပြည့်တို့ အမျိုးမျိုးချော့မော့ဖျောင်းဖျံကြ၏။ မရ။ ကားတံခါးကို အတင်းဆွဲဖွင့်နေ၏။ သုံးယောက်စလုံး ရဲစခန်းမှာအိပ်ကြရတော့ မည့် ပုံ။ စခန်းကလည်း ထွက်ကြည့်နေပြီ။ ကျွန်တော်တစ်ခုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး.. .

“ကိုအောင်ပြည့် မောင်း... မောင်း”

သုခလမ်းထိပ်တွင် ကျွန်တော်ဆင်းသောအခါ

“ငကြောက်၊ ကိုမြတ်သူ ငကြောက်။ စစ်ကိုင်းသားလုပ်နေပြီ၊ ငကြောက်”

အော်ဟစ်ဆဲဆိုရင်း ကိုအောင်ပြည့်ကားပေါ်တွင် သူဆက်ပါသွား သည်။

အပေါ့သွားရန်လည်း သတိရတော့ဟန်မတူ။

ထိုညက ကျွန်တော်အိပ်မပျော်ပါ။ သူ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုမူမိခဲ့ခြင်း အတွက် ကျွန်တော် နောင် တရနေပါသည်။ ကျွန်တော်မမှားခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော် အပြုအမူမှာ လွဲခဲ့ပြီဟု ခံစားနေရပါသည်။

သို့နှင့် နောက်နေ့မနက်တွင် ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို သူတည်းဖြတ်နေ သော ၃၇ လမ်းမှ “ပြည်ဦးဘေ”ပုံနှိပ်တိုက်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားပါသည်။

အတန်ကြာစောင့်နေရပြီးမှ သူ့ရောက် လာပါသည်။

“ဟ. . . စောစောစီးစီး၊ ဘာကိစ္စတွေပေါ်လာလို့လဲဗျ”

ကျွန်တော်ဘာပြောရမည်မသိ။ ညကကိစ္စကို ဘာတစ်ခုမှ သူ့သတိရ ဟန်မတူ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ သူ့စားပွဲရှေ့တွင် ပုဆစ်ဒူးတုပ်လျက် ကျွန်တော် ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်ပါသည်။

“ဟာ၊ ဟာ၊ ဘာလုပ်တာလဲဗျ”

အကျိုးအကြောင်းကို ကျွန်တော်ပြောပြသောအခါ အားရပါးရအော် ရယ်၏။

“ခင်ဗျားကိုတောင် ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်ရမှာဗျ။ ခင်ဗျားသာမထိန်းရင် ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံး ညတုန်းက ငမယ်တေ၊ တေ ခံရမှာဗျ။ ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ဤသည်ပင် မေမြို့မိုးကြည် ဖြစ်တော့၏။

သူနှင့်ကျွန်တော်တို့ကား မရှိပျော်ပျော်၊ ရှိပျော်ပျော် လူစားများဖြစ်ကြ သောကြောင့် အတွဲကြီးတွဲမိကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်ရောက် အညာသားများ ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အညာသားဆရာသမားများ စိတ်ညစ်၊ စိတ်ပူကြရ၏။

ဆရာတင်မိုးကတော့

“မင်းတို့နှစ်ယောက် တွဲလည်းတွဲမိကြပါကွာ”ဟု ချီးမွမ်းထောမနာပြု၏။

သို့သော် သူ့ကို အမိမလိုက်နိုင်ပါ။ ဆရာမောင်သော်က နှင့် သူတို့၏ “တင်လဲဖြူဝိုင်း” သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားဖူးသည်။ လည်ချောင်းတွေကွဲကုန်၍ နောက်နေ့မှာ စာမသင်နိုင်။ မကြာမီ ဆရာမောင်သော်ကလည်း စာမျက်နှာများပေါ် တွင် ရင်ဖွင့်လျက် ထိုတင်လဲဖြူကို လက်နက်ချသွား၏။ သူကတော့-

“တင်လဲက သောက်တတ်ရင် ကောင်းပါတယ်ဗျ”ဟု ဆိုမြဲပင်။

သူ့မှာမရှိလျှင် မတတ်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင်ပြော သည်။

“ဒီနေ့ ခင်ဗျားတိုက်ဗျာ ကိုမြတ်သူ”

သူ့တွင် ပြည့်ဖြိုးနေလျှင်လည်း. . .

“လာဗျာ၊ ဒီနေ့ ကျုပ်ပြည့်ဖြိုးနေတယ်။ ကိုကျော့မှတို့ပါ ခေါ်ဗျာ။ နန်းသီတာသွားကြရ အောင်” ဟု တစ်မျိုး။

“ဟေ့လူ၊ ဒီနေ့ မန္တလေးက နတ်မောက်ထွန်းရှိန်ကြီး ရောက်နေတယ်ဗျ။ လာ... ဘိုးရီးယင့် သွားရအောင်”

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ဟိုတစ်ခါလည်း ဆရာနတ်မောက်ထွန်းရှိန်ပို့ပေးတဲ့ စက္ကူဖိုးတွေ ခင်ဗျား အရည်ဖျော်ပစ်ပြီးပြီ။ သူ့စာအုပ်လည်း ခုထိ မပြီးသေးဘူး။ မျက်နှာပူတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့လည်း တစ်ခါပဲဆုံဖူးတာပါ။ ရင်းလည်းမရင်းနီး သေးပါဘူး။”

မှန်၏။ ဆရာနတ်မောက်ထွန်းရှိန်ကား သူ့ဒဏ်ကို အတော်ခံရသူဖြစ်ပေ ၏။ သို့သော် ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဘာမဆိုသည်းခံရှာ၏။ အဲဒီလို သူငယ်ချင်းမျိုး လိုချင်လိုက်တာကွယ်။

သူ့သမီးလေး ၉ တန်း၊ ၁၀ တန်း ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်ကျောင်းသို့ အပ်နှံ၏။ အဖေချော၊ အမေချောမို့ သမီးချောလေးပင်။ ကလေးက လိမ္မာ၏။ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်၏။

“ခင်ဗျားနဲ့များကွာပါဗျာ” ဟု ကျွန်တော်ပြောသောအခါ ပိတ်ပြုံးနှင့် ကြည်နူးနေ၏။

သူကား လိမ့်လိမ့်လူးလူးဖြင့်ပင် စာပေခရီးကို ဖြတ်သန်းနေဆဲ။ သူ၏ “မြန်မာစာပေတိုက်ပွဲများ” ကြိမ်ဖန်များစွာရိုက်ရသည်။ “လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲ ဝင်တေးများ” နှင့် “မြန်မာ့စစ်ပညာ” စာအုပ်တို့ကို ရေးသားထုတ်ဝေသည်။ စာပေ ဝိမာန်ဆုများရသည်။ သို့သော် သူတစ်ပါး၏ စာအုပ်များကို စေတနာ့ဝန်ထမ်း သုတ်သင်တည်းဖြတ်ပေးနေရသော ပုတ်ပြတ်စား စာပြင်ဆရာကြီးဘဝ၊ အချိန်ပိုင်း အယ်ဒီတာဘဝမှ မလွတ်မြောက်သေး။

သို့သော် သူကား ကျွန်တော်တို့ပေလောအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော၊ ကျွန်တော်တို့ မသိမမိလိုက်သော စာပေအမွေအနှစ်တို့ကို လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့၏။ အချို့ကျမ်းများကို သူ့နာမည်မခံ သော်လည်း တည်းဖြတ်သုတ်သင်ပြီး အမှန်ရောက် အောင်တည့်ပေးခဲ့၏။

မည်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်စေဘဲ သူ့သောက်စားပျော်ပါးခြင်းကို စာဖွဲ့ပြီး စာဖျဲ့

နေရန်မလိုဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

သူ့ဘဝ၏ နောက်ပိုင်းကာလများတွင် သူနှစ်သက်လှသော အရက်ကို လည်း ဖြတ်လိုက်သည်ဟု သတင်းရသည်။ အဝေးမှနေ၍ ကျွန်တော်ဝမ်းသာ၍ မဆုံး။

“မြန်မာစာပေတိုက်ပွဲ”ကို အသစ်ဖြည့်စွက်သော တိုက်ပွဲအသစ်၊ စာမူအသစ်များနှင့်အတူ ထုတ်ဝေဦးမည်ဟု သိရသည်။ ကျွန်တော်အားတက်၍ မဆုံး။

သို့သော် သူ၏ ကလောင်အမည်တွင် “မေမြို့”ပါသောကြောင့် ထိုစာအုပ် ထုတ်ဝေရန် နှောင့်နှေးနေသည်ဟု ဆရာနတ်မောက်ထွန်းရှိန်ထံမှ သိရသောအခါ တွင်မူ ကျွန်တော် နှမြောတသ ကြေကွဲ၍ မဆုံး။

မေမြို့ကို ပြင်ဦးလွင်ဟု အမည်ပြောင်းပြီးသော်လည်း ကွယ်လွန်သွားကြ ပြီဖြစ်သော စစ်ကြိုခေတ်က စာရေးဆရာကြီး “မေမြို့မောင်”နှင့် “မေမြို့မိုးကြည်” တို့ကို မည်ကဲ့သို့ ပြောင်းပစ်၍ ရနိုင်မည်နည်း။

သဘောပေါက်နားလည်သူတို့က ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ကြစေလိုပါသည်။

သို့ဖြင့် သူကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

“မြန်မာစာပေတိုက်ပွဲများ” အခွန်ရှည်ပါစေသတည်း။

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၁၅) ဇောင်းထက်

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး မြန်မာစာပေလောက၏ ဒုတိယမျိုးဆက်ထဲတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ပထမမျိုးဆက်များကို လေးစားကြည်ညိုစွာ ခင်မင်ခွင့်ရခဲ့သကဲ့သို့ တတိယမျိုးဆက် လူငယ်များနှင့်လည်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းခဲ့ဖြစ်ပါသည်။

အဖော်ခင်၍ အပျော်မင်တတ်သော ကျွန်တော်သည် ထိုတတိယ မျိုးဆက်များနှင့်ပို၍ လုံးထွေးမိခဲ့ပါသည်။ ယခုပြန်တွေးကြည့်မိလျှင်ပင်၊ ပျော်တုန်း လွမ်းတုန်းပင်။

တတိယမျိုးဆက်ထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် အတွဲမိဆုံးလူငယ်အုပ်စုမှာ မြင့်ဦးဦးမြင့်၊ ယမုံ၊ ဇောင်းထက်၊ မောင်သာချို၊ နောင်ကျော်၊ မြမြင့်ပိုရီ၊ နေစိပုံ၊ ဇော်နတ်ဇော်၊ သစ်ငြိမ်း၊ မောင်တောက်၊ မင်းသိုက်မွန် အစရှိသော လူငယ်ကဗျာ ဆရာများပင်ဖြစ်ပါ၏။

အထူးသဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ လူငယ်ကဗျာဆရာများကား ကျွန်တော် အိမ်နှင့် ပိုနီးသဖြင့် ပိုတွဲဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ထို ဆိုးသွမ်း၊ ရမ်းကား၊ ကဗျာဆရာလေး များနှင့်ရင်းနှီးခွင့်၏ မြစ်ဖျားကား ယမုံဖြစ်ပါ၏။

၁၉၈၂

ဆောင်းနှောင်းညနေခင်း။

“မဟူရာ” ယမကာနှင့် စားသောက်ခန်းမ

ကမ်းနားလမ်း။ ရန်ကုန်။

မြို့လုံးပတ်လည် စားသောက်ဆိုင်များတွင် ကျက်စားနေသော ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့လယ်နှင့်မဝေးလှသော ဤစားသောက်ဆိုင်ကိုမူ ခံစားသူကြီး (ကိုကျော်တင့်အောင်)ခေါ်လာမှ ရောက်ခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သည်လိုဆိုင်မျိုးကို ရှာရှာဖွေဖွေတွေ့တတ်သော ခံစားသူကြီးကို ချီးကျူးစကားဆိုရင်၊ ဝိုင်းစ ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ မျက်မှန်လေးနှင့် စားပွဲထိုးဖြူဖြူချောချောလေးတစ်ယောက်က ရမ်တစ်ပိုင်း၊ ရေနှင့်ဖန်ခွက်များ လာချပေးသွားပါသည်။

မဟူရာဆိုင်၏ အပြင်ဘက်သို့ကြည့်လိုက်သောအခါ ရန်ကုန်မြစ်ပြင်ပေါ်မှ မဟူရာညထဲတွင် လှေ၊ သင်္ဘော၊ သမ္ဗန်တို့မှ အလင်းစက်များကို ဝိုးတဝါးပြီးပြောက်မြင်ရသည်။

“အစိမ်းကြော် အလွတ်တစ်ပွဲလောက်ရမလား”

ကိုကျော်တင့်အောင်၏ အမေးကို ကောင်တာမှ ဆိုင်တာဝန်ခံ ဖြစ်ဟန်တူသော ညိုညိုသွယ်သွယ် မြင့်မြင့်လူငယ်က ခေါင်းညိတ်ပြုရင်း နောက်ဘက်သို့ လှမ်းအော်သည်။

“ဟေ့ နံပါတ် ၃ ကို အစိမ်းကြော်အလွတ်တစ်ပွဲ”

ပြောပြီးတော့ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဝင်လာကတည်းက ထိုလူငယ်သည် စာအုပ်နှင့်မျက်နှာမပြတ်သည်ကိုတွေ့ရ၍ ကျိတ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ကျွန်တော်တို့က စာဖတ်သောလူငယ်တွေကို အာရုံစိုက်ကြသူတွေမဟုတ်လား။

“မြတ်သူရေ ဒီကောင်လေးဖတ်နေသော ဘာစာအုပ်လဲသိလား”

ကိုကျော်တင့်အောင်က တီးတိုးဆို၏။

“ဘာလဲဗျ”

“စောစောက ငါတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဖုံးမြင်တာနဲ့ သိလိုက်ပါတယ်ကွာ။ တကယ့်စာဖတ်သမားလေးကွ”

“ဘာစာအုပ်မို့လို့လဲဗျ”

“ဟိုချီမင်းရဲ့ အကျဉ်းထောင်က ပလွေသံ”

ကျွန်တော် ရင်တစ်ချက်ခုန်သွားသည်။ တက်လာသော အရက်ရှိန်ကြောင့် ဇောကလည်း မြင့်လာသည်။ သည်တော့. . .

“ညီလေးရေ ကိုယ်တို့ဝိုင်းကို ခဏလာပါဦးကွာ”

“ဘာထပ်မှာချင်လို့လဲခင်ဗျ”

“မမှာချင်ပါဘူး၊ ညီလေးကို မေးစရာလေးတွေရှိလို့ပါ”

သို့ဖြင့် ထိုညီညီမြင့်မြင့်လူငယ်ကလေး ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ သို့သော် သံသယစိတ်ဖြင့် ရောက်လာခြင်းဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ မေးသမျှကို ထိန်း၍ဖြေသည်။ ပြောသမျှကို မည်သည့်ထင်မြင်ချက်မှ မပေးဘဲ နားထောင်သည်။ သေချာသည်။ ဤလူငယ်ကလေးကား ကျွန်တော်တို့ကို မယုံကြည်ပါ။ သို့သော် သူကျေနပ်ဟန်မတူသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ကြားရတိုင်း မျက်ထောင့်နီနီဖြင့် စောင်းငန်း စောင်းငန်းဖြင့် ပြန်ကြည့်တတ်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် အပွေးအတောင်တူသော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်နှင့်တွေ့ရ၍ ပျော်နေသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်သော ကိုကျော်တင့်အောင်က ကျွန်တော်တို့၏ ယုံကြည်ချက်၊ ဖြတ်သန်းမှုနှင့် သူဖတ်နေသော “ဟိုချီမင်း၏ အကျဉ်းထောင်က ပလွေသံ”စာအုပ်ကို မြန်မာပြန်သူကဗျာဆရာအပါအဝင် ကျွန်တော်တို့၏ရဲဘော်ရဲဘက်အပေါင်းအသင်းများ အကြောင်းကို ထဲထဲဝင်ဝင်ပြောပြမှ ထိုလူငယ်၏ နားထင်ကြောမှာ ပြေလျော့လာပြီး နဖူးပေါ်မှလှိုင်းများ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

သည်တော့လည်း စကားဝိုင်းကို သူကချည်း ဦးဆောင်တော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုကျော်တင့်အောင်တို့ မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်လိုက်ကြရ၊ ပြုံးလိုက်ကြရဖြင့်.။

သူ့ကလောင်အမည်မှာ “ယမုံ”ဟု သိလိုက်ရသောအခါ စိတ်ထဲမှာ မအီမလည်ကြီးဖြစ်သွား ကြရသည်။ သူ့အမည်ရင်းက “မောင်မောင်မြင့်လွင်”ဟု သိလိုက်သောအခါမှာတော့ ကိုကျော်တင့်အောင်က တစ်ဖက်လှည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရယ်ချင်ပက်ကို ဖြစ်နေသည်။ ကိုကျော်တင့်အောင်နှင့် စာရေးဆရာ မောင်မောင်မြင့်လွင်(အကြီး)တို့မှာ မန္တလေးသားချင်း ဖြစ်ကြသော်လည်း အယူအဆရေးရာတွင် အစာမကြေကြမုန်း ကျွန်တော်သိထား၍ဖြစ်သည်။

ယမုံတို့အုပ်စုကား တက္ကသိုလ်ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် အလုပ်တစ်ဖက်လုပ်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ရှိစုမဲ့စုငွေကြေးလေးများဖြင့် ကဗျာစာအုပ်လေးတွေ

ထုတ်ကြသည်ဆို၏။ သူတို့၏ နောက်ဆုံးထုတ်ကဗျာစာအုပ်လေး၏ အမည်ကိုလည်း အားတက်သရောပြောပြသည်။

“ငါ့ကို ဇန်နဝါရီ ပြန်ပေး”တဲ့။

သည်တော့ “ငါ့ကို အင်းဒိုနီးရှားပြန်ပေး” (Give Me Indonesia Back)ဆိုသော ကဗျာ စာအုပ်လေးကို အမှတ်ရမိပြန်သည်။ လေ့လာအားကောင်းသော လူငယ်တွေပါတကား။

ထိုအတွေးမဆုံးမိ ယမုံက ဆိုင်နောက်သို့လှမ်းခေါ်သည်။

“လောင်းထက်ရေ လာပါဦးကွ”

စောစောက ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမှာ အရက်လာချပေးသွားသော ဖြူဖြူချောချောလူငယ်လေး ထွက်လာသည်။

ဤသို့ဖြင့် လောင်းထက်ကိုတွေ့ခဲ့ရပါ၏။ ကျွမ်းခဲ့ရပါ၏။

လောင်းထက်အကြောင်းပြောလျှင် အဓိကဇာတ်ကောင်များဖြစ်သော ယမုံနှင့် မောင်သာချို (ဂျက်-ကွမ်းခြံကုန်း)တို့ကို ချန်ထား၍မရ။ သူတို့နှစ်ဦးကား ညီအစ်မ ၂ ယောက်ကို ခွဲဝေယူထားကြ သော မယားညီအစ်ကိုအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးနှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါပေ၏။ စရိုက်ကား မတူကြ။ ယမုံက ရှူးရှူးရဲရဲနှင့် ဒေါသကုမ္မာရ။ မောင်သာချိုက ဝူးဝူးဝါးဝါး။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အပျော့ဆွဲလေးနှင့် အပေါင်းအသင်းများကို ချောက်ချတတ်သူ။

မှတ်မိပါသေးသည်။ ကဗျာဆရာအလောင်းအလျာလေး နေစိမ့် ၁၀ တန်းအောင်လာသောအခါ မောင်သာချိုက ဩဝါဒခြွေ၏။

“ မင်း တက္ကသိုလ်ရောက်လာပြီဆိုရင် လော့ဂရစ်သမ်ကို အလွတ်ကျက်ရမယ်ကွ။ ဆယ်တန်းတုန်းကလို စာအုပ်ကိုင်နေရင်သိက္ခာကျတယ်”

သူ့အရင် တက္ကသိုလ်ရောက်နေသောနောင်တော်ကြီး၏စကားမို့ နေစိမ့်ခမျာ အဟုတ်မှတ်ပြီး အလွတ်ကျက်ရှာ၏။ မရ။

ယမုံနှင့်ကဗျာဆရာခင်လွန်းတို့က ဝိုင်းဆဲမှ အကြောင်းစုံကို သိသွားပြီး၊ မောင်သာချိုကို မေတ္တာပို့ရင်း၊ နေစိမ့်သက်သာရာရသွား၏။

ထိုမောင်သာချိုသည်လည်း လောင်းထက်ကိုတော့ လက်မြောက် ဩချရသည်ပင်။

လောင်းထက်၊ မောင်သာချိုနှင့် နောင်ကျော်တို့ မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတန်း၊ နောက်ဆုံးနှစ်တွင် ဖြစ်ပါသည်။

လောင်းထက် မိန်းမခိုးလာသည်။ မိန်းကလေးနာမည်က ကြည်ကြည်ဝင်း။ တက္ကသိုလ်ထဲသို့ မိန်းမခိုးလာသော လောင်းထက်သည် မိန်းကလေးနှင့်အတူ တစ်နေ့လုံး တက္ကသိုလ်ပရဂျက်ကိုပတ်ပြီး လမ်းလျှောက်နေသည်။ နေကဝင်တော့မည်။ မနေနိုင်တော့သော မောင်သာချိုကမေးသည်။

“မင်းတို့ ဒီနေ့ည ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

ထုံးစံအတိုင်း မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး ပုဆိုးနှင့်ပွတ်ရင်းဖြေသည်။

“မသိသေးဘူးကွ”

သက်ပြင်းတစ်ချက် “ဟင်း”ခနဲ ချရင်း မောင်သာချိုက သူ့အိမ်သို့ ခေါ်သွားရသည်။ ထိုစဉ်က မောင်သာချို အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ သူများကို ချောက်ချ လှေ့ရှိသော မောင်သာချိုတစ်ယောက် အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် ပြဿနာ ဝင်တော့၏။ သူ့အိမ် ရောက်ရောက်ချင်း၊ မိန်းကလေးကို အမျိုးသမီးရောဂါဖြင့် ဆေးရုံချက်ချင်းတင်လိုက်ရသည်။ မောင်သာချို ခေါင်းမီးတောက်ပြီး ယမုံနှင့် အပေါင်းအသင်းများကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရ၏။ ယမုံ၊ ခင်လွန်း၊ နေစိမ့်နှင့်မောင်သာချိုတို့ လောင်းထက် နှင့်အတူ ဆေးရုံမှ မဆင်းမချင်း လူနာစောင့်ကြရ၏။ ဆေးရုံကလည်း မိန်းကလေး ၏ ယောက်ျားကို မည်သူမှန်းမခွဲတတ် ကြတော့။

ကြုံတဲ့လူက လူနာရှင်လုပ်ကြရ၏။ လောင်းထက်ကတော့ အပြုံးမပျက်။

ရုပ်ကလေးချောသလောက် လောင်းထက်သည် ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်တတ်၏။ ညစ်တစ်တစ်ဖြင့် ရွတ်တတ်၏။ ပြဿနာကို မီးထွန်းရှာလေ့ရှိ၏။

၁၉၈၆။ တစ်ခေတ်တစ်ခါကပေါ့ မိတ်ဆွေ။

“မဟူရာ”ဆိုင်သိမ်း၍ပြန်လာကြသော ယမုံနှင့်လောင်းထက်တို့၏ ဘတ်စ်ကားကို ရှာဖွေရေးက စစ်ဆေး၏။ ပါဏ်မျှအိတ်တွေကို လှန်လှောပြကြရ၏။ ရှာဖွေရေးပြီးဆုံး၍ ကားကိုထွက်ခွင့်ပြုလိုက်သောအခါ လောင်းထက်က ဇာတိပြတော့သည်။

“ဟိုး. . . ဟိုး နေဦး။ ဒီမှာ အိတ်တစ်လုံးကျန်သေးတယ်”

တစ်ကားလုံးစိတ်ညစ်သွားပြီး ရှာဖွေရေးတစ်ဖွဲ့လုံး ပျာယာခတ်သွားကြ

သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ၊ ဘယ်အိတ်လဲ”

“ဒီမှာလေ”

သူ့အင်္ကျီအိတ်ကို လက်နှင့်ပုတ်ပြသည်။

ဝတ္တရားနှောက်ယှက်မှုဖြင့် သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ဘုန်းကြီးလမ်းရဲစခန်းသို့ ရောက်သွားရတော့၏။ တောင်းပန်၊ အသနားခံရှင်းပြခြင်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာလုပ်ကြရပြီးမှ ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ယမုံကား ဆဲ၍မဆုံး။

ဇောင်းထက်ကား အပြုံးမပျက်။

ထိုပေပေတေတေ ဇောင်းထက်ကား ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်တော့၊ ဝေလေလေထဲတွင် မပါဝင်ချေ။ ၁၉၈၂ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတန်းကိုအောင်မြင်ပြီး ပထမဘွဲ့ကို ရယူနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုမျှဖြင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်းမရှိဘဲ ၁၉၈၈ တွင် ကဗျာဆရာ ဒေါင်းနွယ်ဆွေ၏ လုံးချင်းကဗျာရှည်များလေ့လာချက်ကျမ်းဖြင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရယူခဲ့ပြန်သည်။

ထိုကာလများတွင် သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ မောလှပါသည်။ အချိန်ပိုင်းနည်းပြဆရာအလုပ် တစ်ဖက်၊ ညဘက်တွင် အချိန်ပိုင်းစားပွဲထိုးအလုပ်တစ်ဖက်ဖြင့် စာကျက်နေရသော ကာလများဖြစ်ပါသည်။

၁၉၈၉ တွင် မြစ်ကြီးနားကောလိပ်သို့ သူပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းသောအခါ သူနှင့်အနေဝေး သွားရပါသည်။ ၁၉၉၂ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာမှ ပြန်တွဲဖြစ်ကြပြန်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကြည့်လိုက်လျှင် အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်ဘဲ ချာလပတ်ရမ်းလျက်။ သို့သော် ဘယ်အချိန်ဘယ်နေရာမှာ ရေးလာခဲ့သည်မသိ။ မဟေသီ၊ ရုပ်ရှင်အောင်လံ၊ အိပ်မက်ဖူး၊ ပိတောက်ပွင့်သစ်၊ သဘင်၊ စံပယ်ဖြူ၊ စာပေဂျာနယ်၊ ရုပ်ရှင်အမြဲတေ၊ မြတ်လေး၊ ချယ်ရီစသော မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတိုနှင့်စာပေဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးများကို စဉ်ဆက်မပြတ်ရေးသားနိုင်ခဲ့သည်မှာ အတွင်းသိများအဖို့ အံ့ဩစရာ။ ထိုအထဲတွင် ကလောင်အမည်ခွဲတစ်ခုက “မာကိုပိုလိုကိုကို” တဲ့ခင်ဗျာ။

ထိုကလောင်အမည်ကို ကျွန်တော်တို့အပေါင်းအသင်းတစ်စုက နှာခေါင်း ရှုံ့လျက် ဩဘာပေးကြသည်။ သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အပြုံးမပျက်။ ကျွန်တော် ကတော့ သူ့အမည်ရင်း “ဇင်ဝေ”ဆို သောအမည်ကို ပိုနှစ်သက်ပါသည်။ သို့သော် စာပေလောကတွင် ဇောင်းထက်ဆိုသော ကလောင်အမည်က အခြေခိုင်နေလေပြီ။

ဇောင်းထက်ဆိုသော ကလောင်အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အံ့အား သင့်သွားတတ်ကြ သောလူအပေါင်းသည် သူ့သားများ၏ အမည်တို့ကို ကြားလိုက် ရသောအခါတွင်မူ၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဩချကြရတော့၏။

“အနော်ရထာဇောင်းထက်”နှင့် “သာလွန်ဇောင်းထက်”ပါတဲ့ခင်ဗျာ။

၁၉၉၂ တွင် သူ၏အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲသောအခါ သူ့ဇနီးက နိုင်ငံခြားသို့ အလုပ်ထွက်လုပ်ရန် စီစဉ်နေချိန်တွင် ထိုသားလေး ၂ ယောက်ကို ကျွန်တော့်ထံ ပို့ဆောင်အပ်နှံထားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အငှားမြွေးနှစ်ယောက်၏ ယာယီ အဘိုးဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

ဒါကို သူမကျေနပ်။ ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ၏ မျက်နှာကိုထောက် ထားပြီး၊ အောင့်အည်း သည်းခံနေရဟန်တူသည်။

သို့သော် မကျေနပ်ချက်ကို တစ်နေ့တွင် ဖောက်ခွဲထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ပေါက်ကွဲမှုက မသက်ဆိုင်သူများကို ထိခိုက်နာကျင်စေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း။ သို့သော် နားလည်ပေးနိုင် ခဲ့ပါသည်။

ထိုတစ်နေ့က . . .

ကိုမြတ် (ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီးမြတ်လေး)နှင့် အရာရှိစာရေးဆရာ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်ခြံ ထဲတွင် ဧည့်ခံနေချိန်။

ခြံထဲသို့ ဇောင်းထက် ဝင်လာသည်မြင်ကတည်းက ကျွန်တော်မျက်ခုံး လှုပ်နေပြီ။ အထူးသဖြင့် အရာရှိကဗျာဆရာကို စာပေရေးရာ၊ အယူအဆအရ သူ့အမျက်ပွားနေကြောင်း ကျွန်တော်က သိထားနှင့်၍ ဖြစ်သည်။

ကိုမြတ်က လှမ်းခေါ်သည်။

“ဇောင်းထက်၊ လာလေကွာ”

“ကျွန်တော်က တွေ့ရာလူတွေနဲ့ အရက်မသောက်တတ်ဘူးဗျ”
အနီကတ်ပြရမည့် ဘေးသို့ ရမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ပေါက်ကွဲပြီ။

“ဟေ့ကောင်၊ ဒါ ငါ့ဧည့်သည်တွေကွ။ မင်းလည်း ဧည့်သည်ပဲ။ အိမ်ရှင်
ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ချင်း မစော်ကားရဘူးကွ”

ကျွန်တော့်ထက် ကိုမြတ်က ပို၍ ပေါက်ကွဲသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းသစ်။ မင်းလူတွေကို မင်း မနိုင်ရင် မင်းပိုင်းကို ငါ့ကိုဘယ်
တော့မှ မဖိတ်နဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကိုမြတ်က ထပြန်ရန်ပြင်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်
ဇနီးဖြစ်သူက ပိုင်းတောင်း ပန်ကြရသည်။

သူကလည်း တောင်းပန်ရှာပါသည်။ သို့သော် တောင်းပန်ကာမှ ပိုဆိုးသွား
ပါတော့သည်။ ကြည့်လေ၊ သူ့ရဲ့တောင်းပန်စကားက...။

“ကျွန်တော်က ဦးမြတ်လေးနဲ့ အစ်ကိုမင်းသစ်ကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာ
မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တစ်ပိုင်းတည်း မထိုင်ချင်တဲ့လူတွေရှိနေလို့ပါ။ ကဲ ကျွန်တော်သွား
ပါ့မယ်”

သူထွက်သွားသောအခါ ကိုမြတ်က သက်ပြင်းချပြီးခေါင်းခါသည်။
ဟိုဆရာနှစ်ယောက်က တော့ မချီးပြုံးလေးများဖြင့် . . .။

ကျွန်တော့်ဇနီး၏လက်ရာ နာမည်ကျော် “ဘဲသားနှင့်လက်ဖက်”ကို
ဝီစကီဖြင့် မြည်းရန် အားခဲထားကြသော ကျွန်တော်တို့ ပိုင်းလေးမှာလည်း ဖရိုဖရဲ
ပြိုကွဲ၍ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ဪ လောင်းထက်၊ လောင်းထက်. . .။

အခုတော့လည်း လွမ်းလိုက်တာ ညီလေးရယ်။

လောင်းထက်ကား ထိုသို့စိတ်အနှောက်အယှက်ပေးတတ်သော်လည်း
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် သူပါမှ ပွဲစဉ်ပါသည်။ သူပါမှ ပိုပျော်ကြရပါသည်။ မကြာ
ခဏ ကျွန်တော်ခြံထဲတွင် ပွဲလုပ်တတ်လေ့ရှိရာ သူ့ကိုပင် အားကိုးရပါသည်။ သူက
အစားကောင်းကြိုက်သလို၊ ကျွန်တော့်လိုပင် အချက်အပြုတ်လည်း ဝါသနာပါ
သောကြောင့် ပို၍တွဲဖြစ်ကြပါသည်။

နှစ်စဉ်ဒီဇင်ဘာ (၃၁) ရက် ညနေမှ နှစ်ဆန်းဇန်နဝါရီ (၁) ရက်နေ့မနက်

အထိ ညလုံးပေါက် ဆင်နွဲကြသော ကျွန်တော့်ခြံထဲမှ နှစ်ကူးပွဲကို အစမှအဆုံးတိုင် ပတ်စာခွာဖျာသိမ်းအထိ သူက တာဝန်ယူပါသည်။

ထိုပွဲမတိုင်မီ ဒီဇင်ဘာတတိယအပတ်ကတည်းက သူနှင့် ရဲဘော်ချစ်ဟန် (ကဗျာဆရာမောင်ချစ်နီ)တို့သည် Burgandy Punch (Cocktail)အတွက် အရက်များကြိုတင်စုဆောင်းခြင်း၊ သစ်သီး မျိုးစုံရအောင် ရှာဖွေဝယ်ယူခြင်းတို့ကို အားကြိုးမာန်တက်လုပ်ဆောင်ကြပါသည်။ cocktail တွင်ထည့်ရန် ကောက်ရိုးက အစ အင်းစိန်ဖော့ကန်အထိသွားပြီးရှာပါသည်။

ဒီဇင်ဘာ (၃၁) ရက်မနက်အစောကြီး (၄) နာရီခန့်တွင် ဆင်မလိုက် ဝက်သတ်ရုံသွားပြီး ဝက်သားများဝယ်ရာတွင်လည်း သူနှင့်ကိုချစ်ဟန်တို့က တာဝန် ယူသောကြောင့် ကျွန်တော်သက်သာရာရပါသည်။ တစ်နေ့လုံး ချက်ရာပြုတ်ရာ တွင်လည်း သူ့မှာချွေးတလုံးလုံးဖြင့် . . . ။

ညနေဘက်တွင် ၃၃လမ်း ၊ လေထန်ကုန်းတွင် ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာများကို သူပင်လူစု၊ ဘတ်စ်ကားငှားပြီး ကျွန်တော့်ခြံသို့ ဦးဆောင်ခေါ် လာပါသည်။

လူ ၁၀၀ကျော် ခန့် စားပွဲတန်းအရှည်ကြီးဖြင့် စားကြသောက်ကြသော နှစ်သစ် ကူးညစာစားပွဲကို ဘာတစ်ခုမှ မလစ်ဟင်းရအောင် သူပင်ကြီးကြပ်စီမံ ပါသည်။ ရမ်၊ ဝီစကီ၊ ဘီအီးအရက်ဖြူတို့ဖြင့် စတင်သန္ဓေတည်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့၏ cocktail အရက်စဉ်အိုးကြီးမှာ သန်းခေါင်ကျော်လျှင် စိုးရိမ်ရေ မှတ်ရောက်နေလောက်ပါပြီ။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သွားကြည့်လျှင် အိုးကားပြည့်မြဲ၊ လှုံမြဲ။

ကျွန်တော်မသင်္ကာတော့။ သူ့ကို တိုးတိုးခေါ်မေးရသည်။

“ဇောင်းထက်၊ အိုးထဲကို မင်းဘာတွေ ထပ်ထည့်ထားတာလဲ”

“အဟီး၊ ကိုဖိုးကြည်ဆိုင်က ထွေးညိုအလုံးနှစ်ဆယ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်းတွေ ထပ်ရောထားတာလေ။ သကြားရည်လည်း ထည့်ထားပါသေးတယ် အစ်ကိုရဲ့”

“ကောင်းကွာ၊ ငါ့ cocktail တော့ပျက်ပါပြီ”

“ဒီအချိန်ကြီးမှာ၊ ဒီအရက်ပဲဝယ်လို့ရတော့တာ အစ်ကိုရ။ မပူပါနဲ့ဗျာ။ အစ်ကိုလူတွေ ဘာအရက်ထည့်ထည့်၊ ဘာမှမသိတော့ပါဘူး။ ဟိုမှာ အားလုံးမှန် နေကြပြီ”

မှန်၏။ ထိုစဉ် မောင်သာချို(ဂျက်-ကွမ်းခြံကုန်း)၏အဆုံးတွင် တိမ်ဝင်သွား သော သီချင်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အချစ်ဆိုတာ xxx ပြန်တောင်းလို့လည်းxxxရကောင်းသောအရာxx
ဟုတ်ပါသလားxx ဟား. . ဟား xx သက်လျာဖြေစမ်းပါ xx အာ xx အာ”

ဝိုင်းအလယ်မှ မီးပုံကြီးကား ဇောင်းထက်ပစ်ထည့်နေသော ဂက်စ်မီးခြစ်
များကြောင့် တဖောင်းဖောင်းတရှုရှု သံစုံမြည်လျက်၊ စိမ်းဝါနီပြာရောင်စုံဖြာလျက်၊
ကြည့်၍ပင်ကောင်းသေး တော့။

မနက်မိုးလင်းတော့ ဘယ်သူမှ မီးခြစ်မရှိကြတော့။

မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတွင် လွမ်းရတဲ့သူတွေ ဆရာဇနီးမော်တင်အောင်
အကြောင်းရေးစဉ်က လူချောလူလှစာရေးဆရာများကို ကျွန်တော် စာရင်းတင်ခဲ့
မိပါသည်။ မစုံလင်ခဲ့ပါ။ ယခု စာရင်းထပ်ပြုချင်ပါသေးသည်။

ဇနီးမော်တင်အောင်၊ ဝင်းဦး၊ မောင်လွန်းကြင်၊ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီး
ကုန်း)၊ မောင်သွေးသစ်၊ ပြေဆေး- ၂၊ မေပြီ၊ မိုးကြည် စသော စာပေမင်းသား
ချောများ၏ စာရင်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇောင်းထက်ကိုပါ ထည့်သွင်းဖော်ပြမှ
ပြီးပြည့်စုံပါလိမ့် မည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိမှန်းသိကြလျက်နှင့် ချစ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်း
လည်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ယခုတို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကန့်ကွက် တားဆီး
ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က နောက်ဆုတ် ခိုင်းလျှင်တော့ သူ့ခမျာ နောက်ဆုတ်ရွာ
ပါသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို အကြံပေးဖူးသည်။

“ဇောင်းထက်၊ မင်းကျောင်းဆရာအလုပ်ကထွက်ပြီး မင်းသားလုပ်ကွာ၊
မင်းက ဖြစ်မှာကွ။ ငါ့မှာပိုက်ဆံရှိရင် မင်းကို မင်းသားတင်ရိုက်တယ်”

“ဟာဗျာ၊ အစ်ကိုကလည်း. . . .”

တစ်ဝိုင်းလုံးဝိုင်းရယ်ကြတော့ မရှက်စဖူးရှက်ပြီး သူ့မျက်နှာမထားတတ်ဖြစ်
နေသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်။

သို့သော် ကျွန်တော့်လိုပင်တွေးမိသော ဒါရိုက်တာမောင်ဝဏ္ဏက “မြောက်
ပြန်လေတွင် တင်သောကမ္ပည်း”ဇာတ်ကားတွင် သိန်းဇော်၊ စိုးမြတ်သူဇာတို့နှင့်
တွဲဖက်ပြီး သူ့ကို ဒုတိယမင်းသားတင် ရိုက်သည်။ ထိုကားတွင် သူ့ကို လူကြိုက်
အများဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူ၍မဆုံး။ ပါးစပ်ကလည်း ကိုယ့်ငါး

ချစ်ကိုယ်ချစ်ပြီး . . .

“ငါ့တို့ကောင်က၊ ခေါင်းဆောင်မင်းသားထက်တောင် ချောပါသေးတယ် ကွာ” ဟု ကြွားမိသေးသည်။

ထိုကားတွင် နာမည်ရသွားသောကြောင့် ဒါရိုက်တာကြည်စိုးထွန်းက သိန်းဇော်၊ မေဆွိ၊ မေသန်းနုတို့နှင့်အတူ “ဗိုးညအိပ်မက်မြူ” ဇာတ်ကားတွင် အဓိကဇာတ်ပို့မင်းသားနေရာတွင် သူ့ကို နေရာပေးရိုက်ကူးခဲ့သည်။ အောင်မြင်တာ ပါပဲခင်ဗျာ။

ထို့နောက်ဒါရိုက်တာမောင်ဝဏ္ဏကပင် ရန်အောင်၊ မေသွာဦးတို့နှင့် တွဲဖက်၍ “အမုန်း အလိုမရှိ” ဇာတ်ကားနှင့် ကျော်သူ၊ မေသန်းနု နှင့် ဇောင်းထက်ကို တွဲဖက်စေပြီး “ပန်းတွေနဲ့ဝေ” ရုပ်ရှင်ကားတို့ကိုလည်းကောင်း ဆက်တိုက်ရိုက် ကူးခဲ့သည်။ အခြားကုမ္ပဏီတွေကလည်း ခေါင်းဆောင်မင်းသားအဖြစ်တင်ရိုက်ရန်၊ စကားကမ်းလှမ်းလာကြပြီ။ ဇောင်းထက် ရုပ်ရှင်ပိုးဝင်သွား ပြီ။

သို့သော် ထိုသို့အချိန်ကောင်းနေဆဲ၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်ဦးပိုင်းတွင်သူ တမလွန်သို့ထွက်ခွာသွား ခဲ့သည်။ အသက်က ၃၃ နှစ်သာရှိသေးသည်။

ဇောင်းထက် ကွယ်လွန်တိမ်းပါးသွားခြင်းမှာ မြန်မာစာပေလောကအတွက် ကဗျာဆရာ၊ ဝေဖန်ရေးဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးသွားရုံသာမက မြန်မာ့ ရုပ်ရှင်လောကအတွက်လည်း သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။

သူကွယ်လွန်သောအခါ သူ့သားလေး ၂ ယောက်ကို သူ၏ မိခင်ကြီးနှင့် ညီများက ကျွန်တော်တို့ထံမှ ပြန်ခေါ်သွားကြသည်။

မှတ်မှတ်ရရ အိမ်မှာ ကျွန်တော်မရှိ။

ဇောင်းထက် ကို လွမ်းတဲ့စာမရေးခင် ယမုံ၊ မောင်သာချိုတို့နှင့် တိုင်ပင် ဖြစ်သောအခါ အင်းလျားလိတ်ဇာတ်လမ်းလေးလည်း မမေ့မလျော့ ပါအောင်ရေးဟု သူတို့က ပြောကြသည်။

ဟုတ်ကဲ့၊ တကယ်ကို ရင်သိမ့်တုန် အမှတ်တရပါပဲခင်ဗျား။

၁၉၈၆

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုထဲမှ ကိုဌေးသိန်း(နောင်ကျော်)တစ်ယောက် ရန်ကုန်

တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနတွင် အချိန်ပြည့်နည်းပြဆရာအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည်။

ဇာတ်လမ်းက ဤဟွင် စသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မီးစိမ်းစပြုသူမှာ ဇောင်းထက်။

“ကဲ... ငွေးသိန်း၊ ဘာကျွေးမလဲ။ တစ်ဆိုင်ဆိုင်သွားကြစို့”

“နေပါဦးဟ ဇောင်းရ။ လခတောင်မထုတ်ရသေးပါဘူး”

ကိုငွေးသိန်းက တောင်းပန်ရှာသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်က လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံး စကားကြီးစကားကျယ်တွေ သုံးပြီး ဆရာကြီးဝင်လုပ်သည်။

“ဒီမှာ ကိုငွေးသိန်း။ ခံစားမှုဆိုတာ ရက်စွဲရွေ့လို့မရဘူးဗျ။ ဒီနေ့ ခန့်စာရတယ်၊ ဒီနေ့ အောင်ပွဲခံမှ ခံစားမှုက ရာနှုန်းပြည့်ရမှာပေါ့ဗျ။ အခုလိုသမျှ ပိုက်ဆံ ကျွန်တော်စိုက်ထားမယ်။ နောက်မှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေး”

ကိုငွေးသိန်း မငြင်းနိုင်တော့ဘူး။ အခုအသက်ကြီးလာမှ သူ့ကို အားနာမိတော့သည်။ သူ့ခမျာ ကျွန်တော့်ကို ထိုအကြွေးများ ကြီးစားပြီးဆပ်ခဲ့ရပေမည်။ ဆော့နိုးပဲ ဆရာနောင်ကျော်ရေ...။

ပထမ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းက “ပြည့်ဝ” မှာ စားသောက်ကြသည်။ အရှိန်လေးရလာတော့ ကျွန်တော်က ထပ်လျှာရှည်ပြန်သည်။

“ကဲ... အစာပိတ်အဖြစ် အင်းလျားလိတ်မှာ ထပ်ပြီး အောင်ပွဲခံမယ်။ သွားကြစို့”

ယမုံ၊ မောင်သာချို၊ ငွေးလွင်၊ ရဲလွင်၊ ဇောင်းထက်...။ ကန့်ကွက်မည့်သူ တစ်ယောက်မှမရှိပါ။ အလှူရှင် ကိုငွေးသိန်း(နောင်ကျော်)ကလည်း အရှိန်လေးနှင့်အတူ တက်ကြွနေလေပြီ။

သို့ဖြင့် အင်းလျားလိတ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ခါတိုင်း သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် ကားများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသော အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်ကား ရှင်းလင်းခြောက်သွေ့လျက်။ ထိုင်နေကျ Chinese Restaurant တွင်လည်း ကျီးနှင့်ဖုတ်ဖုတ်။ စားပွဲထိုး ၂ ယောက်နှင့် ငွေကိုင်တို့က ထိုင်ငိုက်နေကြသည်။

“ကဲ... ကိုမင်းဒင်ရေ၊ ဘီယာခြောက်လုံးပေးဗျာ။ ပြီးတော့...”

“ဆောရီးဆရာ၊ ဒီနေ့ ကျောက်မျက်ရတနာပြပွဲရှိလို့ ဗမာတွေကို အရောင်းပိတ်ထားပါတယ်။ ဖော်ရင်နာ (Foreigner)ပဲ ရောင်းရမယ်လို့ ညွှန်ကြားထားပါတယ်”

“ဘာဗျ”

စာရှုသူ မိတ်ဆွေ။ ၁၉၈၆ ခုနှစ်က ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်ပါသည်။

“ဒုန်း”

စားပွဲခုံကို လက်သီးနှင့် ထိုးချလိုက်သူမှာ ဇောင်းထက်။ ယမုံ၏ မျက်နှာကြီး ကလည်း နီရာက ညိုမှောင်လာပြီ။

ဤနေရာမျိုးတွင် မောင်သာချို(ဂျက်ကွမ်းခြံကုန်း)က အားကိုးရသည်။ ပါးရည်နပ်ရည် ရှိသည်။

“ဟေ့... ဟေ့၊ မောင်ရင်တို့ စိတ်ထိန်းကြ။ ခြောက်တစ်နဲ့ငြိသွားမယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဇော်ခင် စထရင်းဟိုတယ်မှာ ဒုက္ခရောက်သွားတာ မှတ်မိတယ် ပို့လား”

သို့ဖြင့် ယမုံနှင့်ဇောင်းထက်ကို အားလုံးဝိုင်းထိန်းပြီး အင်းလျားလိတ်မှ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။ ဟိုတယ်အပြင်ရောက်တော့ ခါတိုင်းရှိနေကျ တက္ကစိတစ်စီးမှမရှိ။ ဤသည်ပင် ပြဿနာ၏အရင်းခံ ဖြစ်တော့သည်။

သည်တော့လည်း ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းရောက်အောင် ခြေကျင်ကြိတ်ကြ ရတော့၏။ ဇောင်းထက်ကား တစ်လမ်းလုံး ဟိုခဲကန်၊ ဒီသစ်ပင်ရိုက်နှင့် ပေါက်ကွဲ လာ၏။ သို့ဖြင့် က-ပ-စထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ “မကွေ့ရ”ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ် အဝိုင်းကြီးကို ဇောင်းထက် က လက်သီးဖြင့် ထိုးချ လိုက်၏။

“ဒုန်း”

“ဟေ့... ရပ်၊ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ရဲဘော်တွေ အဲဒီလူတွေကို အထဲခေါ်ခဲ့”

အတွင်းမှ ထွက်လာသောထိုအမိန့်သံနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့တစ်အုပ်စုလုံး ကင်းရုံတစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်သွားကြရတော့၏။ လူငယ်အရာရှိတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို စေ့စေ့ ကြည့်ရင်း...။

“အထဲမှာ ကျောက်မျက်ပွဲရှိတယ်။ အချိန်မရွေး လူကြီးတွေ ရောက်လာ နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာက လမ်းလယ်ကောင်က လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်ကိုတောင်

ထုတယ်၊ ရိုက်တယ်ဆိုတော့ လွန်နေပြီ။ ဟေ့... ရဲဘော်တစ်ယောက် မရမ်းကုန်း ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်စမ်း”

“မ... မ... မလုပ်ပါနဲ့ ဝိုင်းကြီးရယ်။ ဒီဆရာတွေအားလုံး ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်က ဆရာတွေပါ။ အထဲမှာ အဆင်မပြေခဲ့လို့ ပေါက်ကွဲသွားတာပါ”
ဆီးရွက်လောက်မျက်နှာလေးနှင့် ကျွန်တော်က လေပြည်ထိုးရသည်။
ဝိုင်းကြီး၏မျက်နှာ အနည်းငယ်ပြေလျော့သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာတုန်း။ ရှင်းပြပါဦး”

“ဒီလိုပါ ဝိုင်းကြီးရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါတလေ ဘီယာလေး သောက် ချင်လို့ အင်းလျားလိတ်ကိုလာတာပါ။ ဒီကျမှ ဗမာတွေကို မရောင်းဘူးဆိုလို့ စိတ်တိုသွားမိတာပါ”

“ဘာ၊ ဗမာတွေကို မရောင်းဘူး။ ဟုတ်လား”

ဤတွင် ကျွန်တော်က မင်းသားဇောင်းထက်ပင် မမိနိုင်သော အက်တင် ဖြင့် ငိုချင်းချပြရ တော့သည်။

“ဝိုင်းကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ မြန်မာနိုင်ငံက ပြည်သူတွေပိုင်တဲ့ ဟိုတယ် ကြီးမှာ ဗမာတွေကို မရောင်းဘူးဆိုတော့၊ ကျွန်တော့်တို့မှာ ရင်နာပေါက်ကွဲမိ တာပေါ့ခင်ဗျာ။ နောက်လည်း မလာတော့ ပါဘူး ဝိုင်းကြီးရယ်”

ဝိုင်းကြီးက တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ကဲ... ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ပြန်ကြတော့။ တက္ကသိုလ်က ဆရာတွေပဲဗျာ။ ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ကိုယ်နေကြစမ်းပါ။ ကဲ... ပြန်ကြ၊ ပြန်ကြ”

မှတ်ကရော။ ကျွန်တော်ကတော့ နေရာတကာ လူတွင်ကျယ်ကြီးလုပ်ချင် သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ကျိန်ဆဲနေမိသည်။ ဒီအဖွဲ့ထဲမှာ ကျွန်တော်က အကြီးဆုံး၊ အမိုက်ဆုံးဖြစ်နေသည်။ ခံဦးဟ။

ဇောင်းထက်တို့ ယမုံတို့ကတော့ ထိမထင်မျက်နှာပေးတွေကို တစ်ရွေးသား မှမလျှော့။ သေခြင်းဆိုးလေးတွေ။

ဤသို့လျှင် မသပ်မရပ်နှင့် ထင်ရာစိုင်းတတ်သော ဇောင်းထက်ထံမှ လှပသပ်ရပ်သော ကဗျာများ၊ စာများထွက်လာတတ်သည်မှာ ကြည်နူးစရာပါပင်။ ဤစာစုရေးနေစဉ်တွင် ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှာ မောင်သာချို လာပေးထား

သော သူ၏ကဗျာတစ်ပုဒ်က အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော်
ရေးပြသည်ထက်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးသောကဗျာကို စာရှုသူဖတ်ကြည့်လျှင် သူ့ကိုပိုသိ၊
ပိုနားလည်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ပြေးလမ်း

သဘာဝတရားဟာ

အစာရှာနေတဲ့ သိမ်းငှက်တစ်ကောင်လို

ကမ္ဘာမြေကို အုပ်ချထားလိုက်ရဲ့...။

အဲဒီ...။

မဲ့ပြာပြာသိမ်းငှက်ရဲ့

မည်းနက်တဲ့ အတောင်တစ်ဖက်အောက်မှာ

ငါဟာ

မြေကမ္ဘာရဲ့ သန်းတစ်ကောင်အဖြစ်

လောကကြီးကို ချစ်နေခဲ့...။

အမြဲတမ်းပါပဲ။

ဝိုးခနဲ

ဝိုးခနဲ

ဒုက္ခဆိုတဲ့ ဘီးစိပ်မဲ့မဲ့တွေဟာ

ကမ္ဘာ့အရေခွံလွှာကို ခြစ်ဆွဲလို့နေကြ...။

ပြေးစမ်း

ပြေးစမ်း

လေးညှို့ကထွက်တဲ့ မြားတစ်စင်းလို

ရှင်သန်ခြင်းပစ်မှတ်ကို ဆုံဖို့

ဘီးစိပ်ကျဉ်းကျဉ်းတို့ကြားမှာ

ပြေးစမ်း...။

ပြေးစမ်း

ပြေးစမ်း

သန်း ၅၀၀၀ ရဲ့ အနမ်း
သန်းတစ်ကောင်ရဲ့ အလွမ်း
နဂါးငွေ့တန်းကို ရှိုက်နမ်းဖို့
ဘီးစိပ်ကျဉ်းကျဉ်းတို့ကြားမှာ
ပြေးစမ်း...။

ပြေးစမ်း

ပြေးစမ်း

အရေပြားပါးလွှာလွှာထဲကအစာ
သန်းတစ်ကောင်ရဲ့ ကမ္ဘာရှင်သန်ဖို့
ဘီးစိပ်ကျဉ်းကျဉ်းတို့ကြားမှာ
ပြေးစမ်း...။

ပြေးစမ်း

ပြေးစမ်း

တောမီးရဲရဲတွေကြားက
ဝမ်းဟာနေတဲ့ကြောင်တစ်ကောင်လို
အမှောင်ကို အကာအကွယ်ခိုရင်း
ဘီးစိပ်ကျဉ်းကျဉ်းတို့ကြားမှာ
ပြေးစမ်း...။

ပြေးစမ်း

ပြေးစမ်း

အသက်ရှူသံတွေကို ကျောပိုးရင်း
မျှော်လင့်ခြင်းဆံစတွေကို တွယ်ဖက်ရင်း
ဘီးစိပ်ကျဉ်းကျဉ်းတို့ကြားမှာ
ပြေးစမ်း...။

ပြေးစမ်း

ပြေးစမ်း

ရေတွင်းဆိုးနှုတ်ခမ်းမှာ
ဒုက္ခဆိုတဲ့ ဘီးစိပ်မွဲမွဲတွေဟာ
ကမ္ဘာအရေခွံလွှာကိုခြစ်ဆွဲ
ကဲ...။

ပြေးလိုက်စမ်း

သန်းတစ်ကောင်။ ။

ဇောင်းထက်

ကဗျာကိုဖတ်ပြီးတော့ သူနှင့်အတူမောနေမိသည်။
နားပါတော့ ညီလေးရယ်။ ။

မင်းသစ်

ပြေးစမ်း

ပြေးစမ်း

ရေတွင်းဆိုးနှုတ်ခမ်းမှာ

ဒုက္ခဆိုတဲ့ ဘီးစိပ်မွဲမွဲတွေဟာ

ကမ္ဘာ့အရေခွံလွှာကိုဖြစ်ဆွဲ

ကဲ. . .

ပြေးလိုက်စမ်း

သန်းတစ်ကောင်။ ။

လောင်းထက်

ကဗျာကိုဖတ်ပြီးတော့ သူနှင့်အတူမောနေမိသည်။

နားပါတော့ ညီလေးရယ်။ ။

မင်းသစ်

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၁၆)
မောင်ထင်

“မင်းသစ်ရေ၊ မင်းသစ်”

နားထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သံကြားနေရသည်ဟု ထင်သည်။ ၁၉၈၀-
ပြည့်လွန်နှစ်များ၏ တစ်ခုသော ဆောင်းနံနက်ခင်း ဝေလီဝေလင်းအချိန်ဝယ်၊ လူက
အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေဆဲ။ ခေါ်သံက ထပ်ပေါ်လာပြန်သည်။

“မင်းသစ်ရေ၊ ဟဲ့-ရှယ်လီရော၊ မထကြသေးဘူးလား”

ကျွန်တော် တော်တော်ဒေါသထွက်သွားသည်။ ရန်ကုန်မြို့လယ်တွင်
ကျူရှင်ဖွင့်ထားသော ကျွန်တော့်မှာ အားလပ်ရက်ဟူ၍ သည်လိုတနလာ တစ်ရက်
သာရှိသည်။ နေ့စဉ် မနက် ၅ နာရီခွဲတွင် အိမ်မှထွက်ရပြီး တစ်နေ့ကုန်စာသင်၊
ည ၇ နာရီခွဲအတန်းပြီးမှ အိမ်ပြန်ရသည်။ ထို့ကြောင့် တနလာနေ့တစ်ရက်သာ၊
မိုးလင်းနေထွက်သည်အထိ အိပ်ရသည်။ ခုတော့ ဘယ်သကောင့်သားတွေကများ
လာနှောက်ယှက်နေကြပါလိမ့်။ အရက်သောက်ဖို့ လာခေါ်ကြတာဆိုရင်တော့၊
သင်းတို့လွန်လွန်းပြီ။

“ဒါလင်၊ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကြည့်စမ်း”

ဇနီးဖြစ်သူက ခန်းဆီးလိုက်ကာကို အသာလှုပ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘယ်သူတွေလဲကွ”

“ဆရာမောင်ထင် ရှင့်၊ အန်တီလည်းပါလာတယ်”

“ဟေ”

မျက်လုံးကျယ်သွားရုံမက၊ ပြူးထွက်သွားသည်ထင်ပါ၏။ ဇနီးသည်က အိမ်တံခါးကိုဖွင့်လိုက် ရင်း. . .

“ကြွပါဆရာ၊ ကြွပါ အန်တီ”

အိပ်ခန်းထဲမှ ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် ထွက်လာသော ကျွန်တော့်ကိုမြင် သည်နှင့် ဆရာက တရစပ်ကြိမ်းမောင်းတော့သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးလည်း အဆစ်ပါ သွားသည်။

“မင်းတို့ကွာ လူငယ်တွေလုပ်ပြီးတော့ ပီရိယနည်းလိုက်ကြတာ။ ငါတို့ လင်မယားတောင် ဈေးဘက်တစ်ပတ်ပတ်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဒီနေ့အလုပ်မရှိလို့ပါဆရာ”

ညောင်နာနာအသံလေးဖြင့် ကျွန်တော်က လေပြည်ထိုး၏။

“အလုပ်မရှိလည်း၊ မနက်စောစောထပြီး၊ ငါတို့လိုကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက်ကြပေါ့ကွ။ ဘာလဲ၊ ညက သောက်တာများသွားလို့လား၊ ခွေးမသား လေးရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ သူ့အိပ်သွားပါစေတော့ဆိုပြီး၊ ကျွန်မက မနိုးဘဲ ထားလို့ပါ”

ကျွန်တော့်ဇနီးက ဝင်၍ကာကွယ်ရှာသည်။ သည်တော့မှသူ့ကိုပါ တိုက် ရိုက်ထိတော့သည်။

“အေး၊ သူ မထတောင်၊ နင်က မိန်းမပဲ။ စောစောထပြီး လုပ်ကိုင်နေရ မှာပေါ့ ရှယ်လီရ”

ကျွန်တော့်ဇနီး ခေါင်းလေးပုဝင်သွားသည်။ သည်တွင် ကျွန်တော်က စကားလမ်းကြောင်း လွဲရန်ကြိုးစားသည်။ ဇနီးသည်ဘက်သို့လှည့်ပြီး. . .

“ဆရာတို့အတွက်၊ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)စီဗ်ကွာ”

“ဘာမှလုပ်မနေနဲ့။ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဈေးကြီးနားမှာ စားခဲ့ပြီးပြီ။ မင့်ကို ဒီနေ့စာပေဗိမာန်ကို ခိုင်းစရာရှိလို့၊ မင်းတို့ဘက်လှည့်ဝင်လာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“အေး - ဆယ်နာရီလောက် အိမ်ကိုလာခဲ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ အန်တီကသာ အားနာ ပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်သွားရှာပါသည်။ သည်တော့မှကျွန်တော်တို့ “ဟင်း” ချနိုင်

တော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး စောစောထသည် အကျင့်ရသွားပါသည်။

ထိုစဉ်က ဆရာနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အိမ်ချင်းနီးကြပါသည်။ ဆရာက ကမာရွတ်သုခလမ်းရှိ ခြံကြီးထဲမှာ ရပ်ကွက်တွင်းရှိ ကလေးများက “အိမ်မည်းကြီး”ဟု ခေါ်သော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်လုံး တွင်နေပါသည်။

သို့သော် ထိုအိမ်ကြီးတွင် ဆရာနေကြောင်း ကျွန်တော်မသိခဲ့ပါ။ ဆရာ တင်မိုးခေါ်သွားမှ ရောက်ဖူးပြီး၊ ဆရာနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြင့် ဆရာအိမ်ကို ကျွန်တော်ချောင်းပေါက်ခဲ့တော့၏။

ကျွန်တော်မကြာခဏ ရေးဖူး၊ ပြောဖူးပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အားကျ ကြည်ညိုသူ ပုဂ္ဂိုလ် ၁၁ ဦးရှိပါသည်။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊ စလေဦးပုည၊ မိုးပါဆွန်း၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ လီနင်၊ တဂိုး၊ မောင်ထင်၊ မင်းသုဝဏ်၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ မြသန်းတင့် နှင့် တင်မိုးတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအထဲတွင် သရော်စာသမားဖြစ်ချင်သော ကျွန်တော့်အတွက် မိုပါဆွန်း နှင့်မောင်ထင်သည် ကျွန်တော်ဦးခိုက်ရာ၊ ကြားဆရာ၊ မြင်ဆရာကြီး နှစ်ဦး ဖြစ်ပါချေ၏။

ဆရာ၏ မြန်မာပြန်များမှတစ်ဆင့်၊ မိုပါဆွန်းကို သိခဲ့ရသည်။ ဆရာ၏ “ကမ္ဘာစာပေအညွှန်း” များကြောင့်၊ ကမ္ဘာ့စာပေနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသည်။ ဆရာ၏ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုများကြောင့်၊ ဝတ္ထုစာပေကို ဖန်တီး ဖွဲ့တည်နည်းကို သဘော ပေါက်ခဲ့ရသည်။

ကဗျာနှင့်ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်များမှာ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊ မင်းသုဝဏ်နှင့် တင်မိုးတို့ဖြစ်ပါသည်။

စကားပြေနှင့် ပတ်သက်လျှင်ကား၊ ကျွန်တော်သည် ဆရာမောင်ထင်၏ အန္တေဝါသိက တပည့်ကြီးအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံယူထားပါသည်။

သို့သော် ယနေ့အထိ ဆရာကောင်းတပည့် ဖြစ်မလာသေးပါ။
ခွင့်လွတ်ပါဆရာ။

သို့ဖြင့် ဆရာနှင့် အိမ်ချင်းနီးသောကြောင့် ဆရာသည် ကျွန်တော်၏ ကြားဆရာ၊ မြင်ဆရာသာမက၊ သင်ဆရာကြီးပါဖြစ်လာပါတော့သည်။ စာပေအနုပညာသာမက၊ အခြားပညာရပ်အမျိုးမျိုးတွင်ပါ၊ ကျွန်တော်အတွက် A WALKING DICTIONARY (လမ်းလျှောက်နေသော အဘိဓာန်ကြီး)နှင့် A TALKING ENCYCLOPEDIA (စကားပြောနေသော စွယ်စုံကျမ်းကြီးတစ်ဆူ) ဖြစ်လာပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်ကုသိုလ်ကြောင့်၊ ဆရာအရ တော်ပေခဲ့ရသည်ဟုနှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မိပါသည်။

အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါနှင့်ပတ်သက်၍ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဆရာများ (NATIVE SPEAKERS) များပင် မှားတတ်ကြသော၊ PREPOSITIONS နှင့် ARTICLES သုံးပုံများကို သင်ပေးခဲ့သော ကျေးဇူးကားကြီးမားလှပါသည်။

သို့သော် ဆရာကား၊ တစ်ခါတရံ စိတ်တိုတတ်၏။ မမှားသင့်သော ဘာသာစကားအသုံး အနှုန်းများကို ကျွန်တော်မှားသောအခါတွင်မူ... .

“ခွေးမသားလေး။ ဘွဲ့ရတစ်ယောက်လုပ်ပြီး ဒါလေးတောင် မှားရသလားကွ”ဟု ထောပနာ ပြုတတ်ပါသည်။

အခုတော့ ကျွန်တော့်ကိုဆဲရင်း ဆိုရင်း၊ မညည်းမညှုသင်ပေးတတ်သော ဆရာကား မရှိတော့။

ဆဲသံလေးကို လွမ်းလိုက်တာ ဆရာရယ်။

မကြာမီ ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကို ထုတ်ဝေတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်က၊ ကျွန်တော်ရေးခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ပြုံးမိသည်။

ထိုဝတ္ထုများကား မင်းသစ်ရေးသော ဝတ္ထုတိုများမဟုတ်။ မောင်ထင်လေ၊ မောင်ထင်ဟန်ဖြင့် ရေးထားသော ဝတ္ထုတိုများသာ ဖြစ်နေချေသည်တကား။

သို့သော် ကျွန်တော်မရှက်ပါ။ ဆရာ့ကိုတူအောင် “တူ”နိုင်ခဲ့သဖြင့် ယနေ့အထိ ဂုဏ်ယူမိပါသေးသည်။

မှန်ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုများ စရေးပြီး၊ နှစ်အတန်ကြာမှ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ကို တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်ဟု “ထင်”ပါသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ၊ စာရေးသူတိုင်း ထိုလမ်းမျိုးကို လျှောက်ခဲ့ကြသူများသာ ဟုလည်း မှတ်သားမိဖူးပါသည်။

ဆရာမောင်ထင်သည် လေသံရွှင်ရုံမျှမက၊ စကားလုံးပြောင်မြောက် လှကြောင်းကိုလည်း စာဖတ်သူတိုင်း သိပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်ထပ်မညွှန်း လိုတော့ပါ။

သို့သော်သူ၏ စာမျက်နှာများ၏ ပြင်ပမှ သူ၏ ဟာသဓာတ်ခံလေးများ အကြောင်းကိုမူ၊ ကျွန်တော်ပြောချင်ပါသေးသည်။

တစ်ခါကဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဇာတိ လပွတ္တာမြို့ နှစ် ၅၀ ပြည့်ပွဲတစ်ပွဲသို့ သူ့ကိုယ်တိုင်မသွားနိုင်သဖြင့် ချစ်ဦးညို၊ မောင်ခိုင်မာ နှင့် သုမောင်တို့ကို သူ့ကိုယ် စား သွားရောက်ဟောပြောခိုင်းပါသည်။ မသွားမီ ဆရာက ဆုံးမဩဝါဒစကား ပြော ပါသည်။

“ချစ်ဦးညို၊ မောင်ခိုင်မာ၊ သုမောင်။ မင်းတို့ကို တစ်ခုတော့ပြော လိုက် မယ်။ မင်းတို့သုံးယောက်စလုံး သောက်တတ်တာငါသိတယ်။ အေး သောက်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခွေးသောက်တော့ မသောက်ကြနဲ့၊ လူသောက်သောက်ကြ”

မျက်လုံးလေးတွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့်၊ ဆရာသုံးယောက် ငြိမ်နေကြ သည်။

“လူသောက် သောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ၊ သိလား”

ဘယ်သူမှ မဖြေရဲကြ။ ဆရာက စကားကို နိဂုံးချုပ်သည်။

“မှတ်ထား၊ ငါ့လိုသောက်ကြ၊ ဒါပဲ၊ ကဲ သွားကြတော့”

စာပေလောကမှ နာမည်ကျော် နာဠာဂီရိသုံးကောင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြင့် လှုပ်ပင် မလှုပ်နိုင်။

ကျွန်တော်က ကျေနပ်အားရစွာ အော်ရယ်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်ကတော့၊ ကျွန်တော်ဝဋ်လည်ရတဲ့အလှည့်ပါ။

တစ်ခုသော ဝါကျွတ်ကာလမှာဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် သွား ကန်တော့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှ ပထမဦးစွာ လုံချည်တစ်ထည် ကိုထုတ်ပြီး ဆရာ့ခြေရင်းမှာ ချပါသည်။ ဒုတိယ ဆရာ့အကြိုက်တံဆိပ်နှင့် ပုလင်းတစ်လုံး ထုတ်ပါသည်။ ဆရာကရယ်သည်။

“ခွေးမသား၊ ဒုတိယပစ္စည်းမပါလို့ကတော့၊ ငါက အကန်တော့ခံမှာ

မဟုတ်ဘူးကွ။ ဟဲ့၊ ဟဲ့”

ကျွန်တော့်မှာ ဆရာရွှေတွင် ကုန်းကုန်းကွကွဖြင့် ရယ်ရအခက်၊ ငိုရအခက်။

ဆရာကား သွေးအေးအေးဖြင့် ဟာသလုပ်တတ်သကဲ့သို့ အန္တရာယ် ကြားမှာပင် သွေးအေးအေးဖြင့် အမှန်တရားသို့ ရောက်အောင် ချဉ်းကပ်ဆုံးဖြတ်တတ်ပါသည်။ ကိုယ်တွေ့ပါခင်ဗျာ။

၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် ကမာရွတ် (လှိုင်)ဈေးကြီးနှင့် အနီးရှိ ရပ်ကွက်များ အားလုံး၊ ပြောင်တလင်းခါအောင် မီးလောင်ပါသည်။ ဆရာနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်များနှင့် နီးလှသောကြောင့် ဆရာအိမ်သို့ ကျွန်တော်ဒုန်းစိုင်းပြေးပါသည်။ -

ဆရာခြံတံခါးမှာ ပိတ်ထားပြီး၊ ပစ္စည်းများကို အိမ်အောက်ခြံဝန်းထဲတွင် နေရာအနှံ့ စုပုံထားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ပို၍ စိတ်ပူသွားရပါသည်။ ခြံစည်းရိုးသံဆူးကြိုးများကို ဖြုတ်ကာ၊ တောကြောင်များက ဝင်ဆွဲသွားနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ ဆရာက အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး...။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ တကယ်တမ်းလောင်ပြီဆိုရင် မင့်ပလနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ လည်း၊ မ၊နိုင်၊ သယ်နိုင်မှာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့။ သွား အခုပြန်။ အိမ်မှာ ကလေးတွေချည်းပစ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မိုက်တဲ့အကောင်၊ မြန်မြန်ပြန်”

လေးစားကြည်ညို၍ မဆုံးပါဆရာ။

သူ၏ “ကိုဒေါင်းဝတ္ထု”ကို ဤသို့ အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။

“ကိုဒေါင်းကား သေလေပြီ။ ကိုဒေါင်းသည် သက်တော်ရာကျော် ချည်ပါစေ သတည်း”ဟူ၏

ဤကား သူ့ချစ်သော သူ့ဇာတ်ကောင် ကိုဒေါင်းအတွက် ဆရာ၏ ဆုတောင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆရာအတွက်မူ ကျွန်တော်တို့ဆုတောင်းပေးရန် လိုလိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။

မြန်မာစာပေလောကတွင် “မောင်ထင်သည် ထာဝရ”ဖြစ်သောကြောင့် ပင်။

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၁၇)
လွမ်းမိုး

၁၉၈၀ ၊ ဆောင်းတစ်ည။

“မရှယ်လီ၊ မရှယ်လီ”

“မရှယ်လီ၊ မရှယ်လီ”

ခြံထိပ်ဆီမှ ငယ်သံပါအောင် အော်ခေါ်နေကြသော အသံများကြောင့် အိပ်မှုနံရံများဖြင့် ကျွန်တော်တို့လင်မယား အိမ်ယာမှ ထလိုက်ကြရသည်။ ကျွန်တော့် ခြံမှာ လှိုင်မြို့နယ်၊ ၅၈-လမ်းမှ မိတာ ၁၀၀ ခန့်ရှည်သော ကိုယ်ပိုင်လမ်းဖြင့် ဝင်ရ သည့် ခြံဖြစ်သောကြောင့် ညဘက်ခြံထိပ်ဂိတ်တံခါး ပိတ်ထားလျှင် ဝင်ရန်မလွယ် တော့ပါ။ အသံကုန်အော်နိုင်မှသာ ခြံထဲက ကျွန်တော်တို့ကြားနိုင်ရုံမျှသာရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ညဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ဧည့်သည်များ လာလေ့မရှိပါ။

မိတ်တွေအပေါင်းအသင်း ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာများကတော့ ခြံတံခါး ပေါ်ကျော်တက်ပြီး သံဆူးကြိုးကို ဖြုပြီး ဝင်တတ်ကြပါသည်။ သို့သော် ခြစ်ရာ ရှရာ ဒဏ်ရာပရပွနှင့် မောင်မင်းကြီးသားများကို ဆေးထည့်ပေးရခြင်း၊ “မဝသေးဘူး၊ မဝသေးဘူး”ဟု ဂျီကျနေသော သင်္ကေတသားများအတွက် အရက်နှင့်ထမင်း စီစဉ် ပေးရခြင်းတည်းဟူသော ဒုက္ခတို့ကို ကျွန်တော့်ဇနီးက ဒိုင်ခံဖြေရှင်း ပေးရှာပါသည်။

ယခုဘယ်သူတွေနည်း၊ သေချာသည်။ ဇနီးသည်၏ ဧည့်သည်များသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သို့ဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက် ခြံထိပ်အထိ လျှောက်ခဲ့ရသည်။ တံခါးဝတွင် The Professionals တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် ကိုဇာနည်စံထွန်းနှင့် လူငယ်တစ်ဦး။ မော်လမြိုင်စတိတ်ရှိုးတစ်ခုသို့ သူတို့၏ Professionals တီးဝိုင်းနှင့် အင်္ဂလိပ် သီချင်းများ လိုက်ပါသီဆိုပေးရန် ကျွန်တော့်ဇနီးအား လာရောက်ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်နေ့နံနက် မော်လမြိုင်သို့ သွားရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီးမှာ အရေးပေါ်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဇာနည်စံထွန်းမိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် သူနှင့်အတူပါလာသော လူငယ်ကို “လွမ်းမိုး”ဟု သိလိုက် ရသည်။ ထိုစဉ်က သူကလည်း အဆိုတော်ဖြစ်ခါစ သိပ်မကျော်ကြား မအောင်မြင်သေး။ သို့သော် သူ၏သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုမူ ကျွန်တော်ကြားဖူး၊ နှစ်သက်ဖူးနေပါပြီ။

“အို xx ဗုဒ္ဓဘုရား xx ဟောလေသည်မှာ xx လူတိုင်းဟာ xx အရွေး xxx”

သည့်နောက်ပိုင်းတွင်တော့၊ သူနှင့်ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ ထဲထဲဝင်ဝင် ရင်းနှီးချစ်ခင်ဖြစ်ကြတော့သည်။

တီးဝိုင်းအလုပ်များ အားလပ်သည့်ရက်များတွင် ကျွန်တော်တို့ခြံထဲသို့ တစ်နေ့လုံးလာပြီး သစ်ပင်ကြီးတွေအောက်မှာ ဖျာတစ်ချပ်ခင်းလျက် ဂစ်တာတစ်လုံးနှင့် သီချင်းရေးနေတတ်သည်။ သူ့ဘေးတွင် ကျွန်တော့်သားသမီးလေးများ၊ တူတူမငယ်လေးများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက်။ ကလေးများ၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တောင်းဆိုမှုများကို အလိုလိုက်ပြီး သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆိုပြရှာသည်။ ကလေးတွေကလည်း သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ခေါ်သည့်နာမည်ရင်းအတိုင်း “ဦးစိုးစိုး၊ ဦးစိုးစိုး”ဖြစ်နေကြပါပြီ။

ကျွန်တော့်ဇနီးက အားနာစွာဖြင့် ဝင်ဟန်သည်။

“ဟဲ့၊ ဟိုမှာ သီချင်းရေးနေတာ၊ မနှောင့်ယှက်ကြနဲ့၊ သွားကြစမ်း၊ ဝေးဝေး သွားနေကြစမ်း”

“မ... မလုပ်ပါနဲ့၊ မ... မ... မရှယ်လီရာ၊ ကိတ်... ကိစ္စမရှိပါဘူး” စိတ်လှုပ်ရှားလာလျှင် စကားထစ်တတ်သောသူ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့

မကြာခဏရယ်ကြရသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးက မေးလေ့ရှိသည်။

“ဟဲ့... စိုးစိုးရဲ့၊ သီချင်းဆိုတဲ့အခါကျတော့ နင်က ဘာကြောင့်မထစ်တာလဲ”

“ဟာဗျာ... အစ်မ... ရှယ်... ရှယ်လီကလည်း ထပ်ရယ်ကြရပြန်သည်။ လွမ်းတယ်စိုးစိုးရေ...။”

လွမ်းမိုးသည် ကလေးများကို ချစ်တတ်သလို မိန်းမများကိုလည်း အလွန်ချစ်တတ်ပါ၏။ သူ့တွင် အချစ်တွေ ဘယ်တော့မှ ကုန်ခန်းဟန်မတူ။ ရည်းစားအလွန်များသောသူကို ကျွန်တော့်ဇနီး က တစ်ခါမေးဖူးသည်။

“စိုးစိုးရယ်။ တစ်ခါတလေ နင့်ရည်းစားတွေကို လူမှားပြီး မခေါ်မိဘူးလား”

“မမှားဘူးအစ်မ၊ သူတို့အားလုံးကို “အချစ်” လို့ပဲ ခေါ်တယ်”

“နင့်ကိုယ်နင်ကျတော့ရော”

“တို့တို့”

“ခွေးကောင်လေး”

ကျွန်တော့်ဇနီးခမျာ ထိုမျှသာ ထောပနာပြုနိုင်ရှာတော့သည်။

သူကတော့ မချိုမချည်ပြီးလျက်။ ပိုင်ပါပေ့ကွယ်။ အားကျလိုက်တာ။

ရည်းစားတစ်ယောက်ရတိုင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ရေးသည်။

“မနှင်းဆီxxxမနှင်းဆီရေxxx”

“နီနီxxxညိုညိုခေါ်တယ်xxx တောင်မလေးxxx နှစ်ယောက်ရှိတယ် xxx ကျွန်တော်သီဆိုပါတယ်xxx ဂီတပွဲတစ်ခုမှာတွေ့တယ် xxx”

“ဘာကြောင့်လဲဟယ် xxx မအေးရယ် xxx ချစ်လို့ပါကွယ် xxx”

“သိပ်ချစ်ရတဲ့ xxx ပင်နီစီရယ် xxx စိတ်ညစ်ရတဲ့ xxx ပင်နီစီရယ် xxx အိပ်ပျက်ရတဲ့ ပင်နီစီရယ် xxx ကွယ် xxx”

ဟုတ်နေတာပါပဲလား။ သည်တော့လည်း ၁၉၆၅ ခုနှစ်က မန္တလေး တက္ကသိုလ်တွင် ကျွန်တော်ရေးခဲ့သော ဒွေးချိုးတစ်ပိုင်းတစ်စကို သွားသတိရမိသည်။

မကြာခဏရယ်ကြရသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးက မေးလေ့ရှိသည်။

“ဟဲ့... စိုးစိုးရဲ့၊ သီချင်းဆိုတဲ့အခါကျတော့ နင်က ဘာကြောင့်မထစ်တာလဲ”

“ဟာဗျာ... အစ်မ... ရှယ်... ရှယ်လီကလည်း”

ထပ်ရယ်ကြရပြန်သည်။

လွမ်းတယ်စိုးစိုးရေ...။

လွမ်းမိုးသည် ကလေးများကို ချစ်တတ်သလို မိန်းမများကိုလည်း အလွန်ချစ်တတ်ပါ၏။ သူ့တွင် အချစ်တွေ ဘယ်တော့မှ ကုန်ခန်းဟန်မတူ။ ရည်းစားအလွန်များသောသူ့ကို ကျွန်တော့်ဇနီးက တစ်ခါမေးဖူးသည်။

“စိုးစိုးရယ်။ တစ်ခါတလေ နင့်ရည်းစားတွေကို လူမှားပြီး မခေါ်မိဘူးလား”

“မမှားဘူးအစ်မ၊ သူတို့အားလုံးကို “အချစ်” လို့ပဲ ခေါ်တယ်”

“နင့်ကိုယ်နင်ကျတော့ရော”

“ကိုကို”

“ခွေးကောင်လေး”

ကျွန်တော့်ဇနီးခမျာ ထိုမျှသာ ထောပနာပြုနိုင်စွာတော့သည်။ သူကတော့ မချိုမချဉ်ပြီးလျက်။ ပိုင်ပါပေ့ကွယ်။ အားကျလိုက်တာ။

ရည်းစားတစ်ယောက်ရတိုင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ရေးသည်။

“မနှင်းဆီxxxမနှင်းဆီရေxxx”

“နီနီxxxညိုညိုခေါ်တယ်xxx ကောင်မလေးxxx နှစ်ယောက်ရှိတယ် xxx ကျွန်တော်သီဆိုပါတယ်xxx ဂီတပွဲတစ်ခုမှာတွေ့တယ် xxx”

“ဘာကြောင့်လဲဟယ် xxx မအေးရယ် xxx ချစ်လို့ပါကွယ် xxx”

“သိပ်ချစ်ရတဲ့ xxx ပင်နီစီရယ် xxx စိတ်ညစ်ရတဲ့ xxx ပင်နီစီရယ် xxx အိပ်ပျက်ရတဲ့ ပင်နီစီရယ် xxx ကွယ် xxx”

ဟုတ်နေတာပါပဲလား။ သည်တော့လည်း ၁၉၆၅ ခုနှစ်က မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ကျွန်တော်ရေးခဲ့သော ဒွေးချိုးတစ်ပိုင်းတစ်စကို သွားသတိရမိသည်။

ချစ်ချစ် မုန်းမုန်း
လုံးလုံးဆုံးတယ် မထင်နဲ့ဦး။

ရင်မှာ ခံစားလာသမျှကို
လက်က ဖန်ဆင်းနိုင်တာမို့
အနုပညာသမားဆိုတာလေ
ဘယ်အခါမှ အရှုံးမရှိဘူး။ ■
အလဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဟုတ်နေခဲ့ဖူးတာပါပဲလား။

မှတ်မှတ်ရရ ၊ ၁၉၈၂ ခုနှစ်

သူတို့၏ Professionals တီးဝိုင်းက မကွေးတိုင်း မီးသတ်ရန်ပုံငွေ စတိတ်ရိုးလုပ်နေသည်ဆို၍ မန္တလေးသို့ ခရီးယာယီရောက်နေသော ကျွန်တော်က မကွေးသို့ လိုက်သွားသည်။ မကွေးလေယာဉ်ကွင်းထဲတွင် နွားအုပ်များဝင်နေသည်ကို မောင်းထုတ်နေရသောကြောင့် လေယာဉ်က မြို့ကိုပတ်ဝဲနေရသဖြင့် စိတ်လည်း ညစ်ရ၊ ရယ်လည်းရယ်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း မှတ်မိနေသေးသည်။

သူတို့တည်းခိုရာကိုရောက်တော့ ကိုဇာနည်စံထွန်း ခေါင်းဆောင် သောအုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ လွမ်းမိုး၊ ကိုင်ဇာ၊ စိုင်းနေဝန်း၊ ဂျော်နီ၊ အသံတု ရဲမင်းထိုက် စသောအမျိုးသားအဆိုတော်များ နှင့်လူရွှင်တော်များ၊ ကျွန်တော့် ဇနီးနှင့်အတူ နော်လီဇာ၊ ရုပ်ရွှင်မင်းသမီးမွှေး၊ ဟာသမယ် မသန်းရွှေ တို့နှင့်ဖွတ် အဆိုတော်နာမည်တပ်ပြီးလွမ်းမိုးခေါ်လာသော ရုပ်ရွှင်မင်းသမီး ပေါက်စလေး တစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

မကွေးပွဲက ၂ ည ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ညတွင် မြို့ခံအဆိုတော်ကလေး မလေး တစ်ယောက်က ဧည့်သည်အဆိုတော်အဖြစ် ဝင်ဆိုသည်။ ထူးခြားလိုက် သည့်အသံ။ နောင်တွင် ထိုဂီဝန်လေးနှင့် ကလေးမသည် “နီနီဝင်းရွှေ”ဟူ၍ ဖြစ်လာသောအခါ ကျွန်တော်မအံ့ဩတော့ပါ။

ထိုမကွေးပွဲစဉ်ကာလတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့လင်မယား “မဲ့ဆေး” ဖော်မိခဲ့ကြပါသည်။ ဤ Professional အဖွဲ့နှင့် အဆိုတော်များကို မြစ်ကြီးနားတွင်

စတိတ်ရှိုးပွဲသွင်းမည်ဟု အကြံဆိုးရကြပါ သည်။ ဤသည်ကြောင့်ပင် နောင်သော အခါ၌ လွမ်းမိုး၏ဘဝထဲတွင် ကျွန်တော်တို့လင်မယားက အရေးပါသော ဇာတ်ပို့များ ဖြစ်လာခဲ့ကြရပါ၏။

မကွေးမှ မန္တလေးသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီး မန္တလေးမှမြစ်ကြီးနားသို့ ခရီးဆက် ရာတွင် အဆိုတော် များကို လေယာဉ်နှင့် ပို့ရပြီး တီးဝိုင်းသမားများ၊ စက်ပစ္စည်းများနှင့် ကျွန်တော်တို့ကမူ၊ စရိတ်သက်သာစေရန် မီးရထားဖြင့် ချီတက်ခဲ့ရသည်။ ကျပ်ညပ်သိပ်လျက်၊ မောပန်းနွမ်းနယ်လျက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသထွက်၍မဆုံး။

မြစ်ကြီးနားတွင်အမျိုးသားသီးသန့်၊ အမျိုးသမီးသီးသန့်တည်းခိုခန်း များတွင် ခွဲထားရ၏။ သို့သော် လွမ်းမိုးကား မင်းသမီးငယ်နှင့်သာ အတူနေတော့၏။

သည်တော့လည်း သီချင်းတိုက်ရန် အချိန်ကျလျှင် ကိုယ်တော်မြတ်လေးကို သွားပင့်ရ၏။ မင်းသမီးငယ်လေးကတော့ ကျွန်တော့်အသံကြားလျှင် ခေါင်းပြီးခြံ၍ အိပ်နေလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုမင်းသမီးငယ်ထက်ပို၍ သရုပ်ဆောင် ကောင်းပါသည်။ သီသီကြီးနှင့် မသီဟန်ဆောင်ရာတွင် ကျွန်တော်လည်း အကယ်ဒမီ ရလောက်ပါသည်ခင်ဗျား။

သီချင်းတိုက်ချိန်မမှန်မှုကြောင့် တစ်ရက်တွင် ပြဿနာတက်တော့၏။ နော်လီဇာရှိနေချိန်တွင် လွမ်းမိုးကရောက်မလာ။ လွမ်းမိုးရောက်လာသောအခါတွင်မူ နော်လီဇာက ပျောက်သွားတတ်သည်။

သို့ဖြင့် လွမ်းမိုးနှင့်နော်လီဇာတို့ ရန်ဖြစ်ကြ၏။ ပွဲသွင်းကန်ထရိုက် ကျွန်တော်တို့လင်မယားကား ဖျန်ဖြေရ၊ ချော့မော့ရနှင့် ဖတ်ဖတ်မော။ ဒေါသကြီး နေကြသော အဆိုတော်နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဟာသမယ်မသန်းရွှေကြီးက ကြားထဲ က ခံလိုက်ရသည်။ နော်လီဇာပစ်ပေါက်လိုက်သော မီးချောင်းထွန်းသည့် ဘက်ထရီ အိုးက လွမ်းမိုးကိုမထိဘဲ နံရံကိုသွားမှန်ပြီး အက်စစ်တွေဖိတ်စဉ်ကုန်သည်။ ထိုနေ့မနက်ကမှ မြစ်ကြီးနားဈေးမှဝယ်လာခဲ့သော မသန်းရွှေ၏ဦးထုပ်အသစ်စက် စက်ကြီး ဆန်ခါပေါက်ကျသွားသည်။

စာရင်းချုပ်ရသော်၊ ထိုမြစ်ကြီးနားစတိတ်ရှိုးတွင် မင်းသစ်တို့လင်မယားနှင့် ရှယ်ယာဝင်သူ မြစ်ကြီးနားမှ ကိုထင်ပေါ်၊ မခင်သန်းတို့လင်မယား ခွက်ခွက်လန် အောင် ရှုံးကြပါလေ၏။

လွမ်းမိုးကတော့ မြစ်ကြီးနားတွင် မိန်းမထပ်ရပြန်လေပြီ။

အနွဲ့ထဲက အမြတ်ပေါ့ကွယ်။ ဟွန်း။

အောင်သွယ်မလုပ်ရပါဘဲနှင့် အောင်သွယ်စာရင်းဝင်သွားသော ကျွန်တော်တို့လင်မယားသည် လွမ်းမိုးတို့မောင်နဲ့ ခေတ္တကွန်းခိုနေသော ဝင်ဒါမီယာ ထဲမှ တိုက်ခန်းသို့ မကြာခဏ ရောက်သွားလေ့ရှိပါသည်။

ရောက်သွားတိုင်း မိန်းကလေးက သူ၏မသိသားဆိုးရွားမှုများကို တိုင်ရှာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဒေါသဖြစ်ကြရ၏။ သူ့ကိုလည်း ပစ်ပစ်ခါခါပြောဖြစ်ကြ၏။ ကရုဏာဒေါသနှင့်လည်း ဆုံးမမိကြ၏။ သူကား မတုန်မလှုပ်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဆုံးမစကားတို့သည် သူ၏ဘယ်ဘက်နားမှဝင်၍ ညာဘက်နားမှ ထွက်သွားသည်ဟုသာ ကျွန်တော်ထင်ပါ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးနှင့် ကျွန်တော်တို့ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝေးသွားကြရသည်။

မကြာမီ သူတို့နှစ်ယောက်ကွဲကြပြီဟု သတင်းရသည်။ မင်းသမီးငယ်က တစ်နေ့တခြား အောင်မြင်လာသည်။ လွမ်းမိုးကလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်နေပြီဟု သတင်းရသည်။

ထို “ပန်းသီတဲ့ကြိုး” ဇာတ်ကားကို ရိုက်နေစဉ်၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်တွင် ဟိုင်းလပ်ကားပက်လက်ပေါ်မှနေ၍ “အစ်ကိုမင်းသစ်”ဟု ကျွန်တော်ကို အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်သွားသည်။ လူချင်းကား အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ရသေး။ ထိုဇာတ်ကား အောင်မြင်သည်ဟု ကြားရ၍ ကျွန်တော်တို့ မုဒိတာ ပွားရသည်။

အချိန်အတန်ကြာမှ လူချင်းဆုံဖြစ်ကြသည်။ ဆုံကြရပုံက သိပ်မလှ။ အနော်ရထာလမ်းတစ်လျှောက် ဧရာမဆိုင်ကယ်ကြီးတစ်စီးကို သူ့စီးလာသည်။ လမ်းဘေးမှ လူငယ်တစ်ယောက်က လှမ်းနှောက်သည်။ ဝုန်းခနဲ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး ထိုလူငယ်နှောက် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလိုက်သည်။ သူက ကရာတေးခါးပတ်နက်။ ကျွန်တော်မနေသာတော့။

“စိုးစိုး၊ မလုပ်နဲ့”

တို့ခနဲ သူရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ တွေ့သွားပြီး

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး၊ စိုးစိုး။ မင်းက အဆိုတော် ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား။ ပရိသတ်ဆိုတာ celebrity တွေကို ချစ်ရင်လည်း စတတ်တယ်။ မုန်းရင်လည်း နောက်တတ်တယ်။ အဲဒါကို လမ်းဘေးအထိ လိုက်ရှင်းတဲ့အလုပ်မျိုး မင်းလုပ်လို့ မရတော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

၃၃ လမ်းရှိ ကျွန်တော်၏ ကျူရှင်ခန်းအပေါ်ထပ်တွင် ကျယ်ဝန်းလှသော ထပ်ခိုးကြီးတစ်ခု ရှိပါသည်။ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာများ အထူးသဖြင့် အညာသားများနားခိုရာ တည်းခိုခန်းကြီးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေပါ သည်။ ထိုစဉ်က အနုပညာလောကကို တိုးဝင်စသာရှိုသေးသော ကဗျာဆရာ ဒါရိုက်တာ ပိုင်သ၊ ပန်းချီရွှေစိုးဟန်တို့၏ အနုပညာဘုံရိပ်သာလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါချေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပိုင်သ၏ ညီငယ်ဖြစ်သူ မန္တလေးမှ “ဆူး”ဆိုသော လူငယ်လေးလည်း ရောက်လာတတ်ပါ၏။ သီချင်းရေးသော ထိုကလေးနှင့် လွမ်းမိုးတို့ ချိတ်ဆက်မိသွား သောအခါ ဂန္ထဝင်ခေတ်ပေါ်သီချင်းတစ်ပုဒ် မွေးဖွားလာ၏။

“မိုးစက်တင်လေ”

ထိုအတောအတွင်း၊ ကွယ်လွန်ချိန်အထိ သူ့သစ္စာရှိစွာ ပေါင်းသွားသော နောက်ဆုံး မိန်းကလေးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားကြောင်း သတင်းရသည်။ လွမ်းမိုးငြိမ် သွားပြီဟု အားလုံး စိတ်ချမ်း သာကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစု ပြင်ဦးလွင်သို့ ပြောင်းသွားသောအခါတွင်မူ မြန်မာသံစဉ်လိုင်းဘက် သို့ ကူးလာသော သူ့သီချင်းများကို အလွမ်းပြေနားထောင် ကြရ၏။ သို့သော် . . .

“ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး လွမ်းမိုးဆုံးပြီ”ဟူသော သတင်းကိုကြားရသော အခါတွင်ကား ကျွန်တော်တို့မိသားစုအံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြေကွဲကြရသည်။ သင်္ဘောရတင် ဂီယာ (Gear)ပါဟန်မတူ။ သေမင်းသည် စုံလုံးကန်းနေ၏။ အသက် အရွယ်အရ တန်းစီပြနေကြသူများကိုပင် ရှေ့နှင့်နောက်မှား၍ ရွေးချယ်တတ်

သေးသည်။ လွမ်းမိုးသေပြီး၊ မင်းသစ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မကြာမီသောအချိန်တိုလေးတစ်ခုအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်ထက်ငယ်ရွယ်သူများ ဆုံးပါးကုန်ကြသည်။ ဝသုန်၊ သုမောင်၊ မောင်ဝဏ္ဏ၊ မောင်မောင်သိုက်နှင့် ကိုသန်းအုန်း(မိုးဝေ)။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်မှာ သူတို့ကို အားနာ၍မဆုံး။

အခုတော့ သံသရာခရီးဆက်သွားသော လွမ်းမိုးနှင့် ဆူး တို့ကိုလည်း သူတို့၏ သီချင်းနှင့်သာ ကျွန်တော်လွမ်းနေရတော့သည်။

“ ကြုံရင်ပြောလိုက်ပါ၊ xxx ငှက်ငယ်တွေရယ် xxx
ငှါဘဝရဲ့ညတွေ xxx အရုဏ်ကျင်းလင်းစေ xxx
သံသာလေကမ်းက xxx မိုးစက်တင်လေ xxx ”

မင်းသစ်

လွမ်းရတဲ့သူတွေ(၁၈)

နတ်နွယ်

ဆရာနတ်နွယ်နှင့်ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးသူမှာ၊ ဆရာတင်မိုး ဖြစ်ပါ၏။ မှတ်မှတ်ရရ ၊ ၁၉၆၉။

ဘီအိုစီကောလိပ်ဟောင်းတွင် ဖွင့်လှစ်ထား သော၊ တက္ကသိုလ် ဘာသာ ပြန်နှင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးဌာနရှိ၊ ဆရာတင်မိုး၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ရောက် နေပါသည်။ ဆရာအားရုံးဆင်းချိန်တွင် လာတွေ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ လာကွာ၊ မောင်မြတ်သူ၊ ကိုကျော်အောင်တို့ အိမ်သွားကြရအောင်၊ မင်းပါလိုက်ခဲ့၊ ဒီနေ့ သူ့အိမ်မှာ လူစုံမှာကွ ’

ကျွန်တော်ပျော်သွားပါသည်။ ဆရာဦးကျော်အောင်ကို သူဘာသာပြန် သော မီဟိုင်းရှောလော့ဟော့ဗ် (Mekhail sholokhv)၏ တောရိုင်းမြေ (Virgin Soil Upturned) ဝတ္ထုကြီးကိုဖတ်ပြီးကတည်းက၊ ကျွန်တော်အစွဲကြီးစွဲခဲ့ရ သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိုဝတ္ထုထဲမှဇာတ်ကောင် ‘ဒါဗီးဒေါ့’ အဖြစ် စိတ်ကူးယဉ် ခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော်အရမ်းပျော်သွားသည်။ ဆရာကျော်အောင်နှင့်ဆရာတင်မိုးတို့မှာ တစ်ဌာနတည်းအလုပ်လုပ်နေကြသော်လည်း၊ သူက ဆရာတင်မိုးထက်ပင် အသက် ဝါကြီးသူဖြစ်သဖြင့်၊ ကျွန်တော်ရင်းရင်းနီးနီးမပေါင်းသင်းဝံ့သေးပါ။

အင်းလျားလမ်းရှိ၊ ဆရာကျော်အောင်၏ တက္ကသိုလ်အရာထမ်းတိုက်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ၊ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ပိုကာဝိုင်းကြီးတစ်ခု၊ ဆရာကျော်

အောင်၊ ပခုက္ကူသားဆရာဝန်တစ်ဦး၊ ဆရာကျော်အောင်၏ ယောက္ခမ အန်တီကြီး (နောင်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေက အဖွားဟုခေါ်ကြသည်)နှင့် ခပ်သွယ် သွယ်လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦး၊ ဆရာတင်မိုးက မိတ်ဆက်ပေးသည်။

‘ကိုနတ်နွယ်၊ ဒါကျွန်တော့်တပည့်၊ မြတ်သူတဲ့၊ စစ်ကိုင်းကပဲ။ ကဗျာလေး ဘာလေးလည်း ရေးပါတယ်’

မပြီးချင်ပြီးချင်ဖြင့် ပြုံးပြသောသူကို ကြည့်ရင်း ‘အပြာနဲ့အဝါ၊ တစ်တွေ့ တော့တွေ့ကြဦးမည်’နှင့် ‘မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း’ကဲ့သို့သော မဟာဝတ္ထုကြီးများကို ရေးသော ထိုလူငယ်လေးကိုကြည့်ရင်း၊ ကျွန်တော်အံ့ဩနေမိသည်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော့်ကို စ၊ပြောသော စကားကလည်း မှတ်သားလောက်ပါပေ၏။

‘ကစားတတ်ရင်ဝင်ကစားလေ။ ဒီမှာတစ်အိမ်လိုသေးတယ်။ လေးအိမ် မို့ Runရှာနေရလို့ စိတ်ညစ်နေတာ’

ဗုဒ္ဓေါ၊ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် တစ်ပိုင်းတည်းအတူထိုင်ပြီး ဖဲရိုက်ရဲ လောက်သည့် သတ္တိ၊ ကျွန်တော့်မှာ မရှိသေးပါ။

(သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင်မူ၊ ထိုအင်လျားလမ်း)အိမ်၏ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ပိုင်းများတွင် ကျွန်တော်လည်း ဝိုင်းတော်သားတစ်ဦးဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်ထက် ကျောင်းတက်မှန်သူကတော့ မောင်သွေးသစ်ဖြစ်ပါ၏။)

ပြန်ခါနီးနှုတ်ဆက်ကြတော့၊ သူ့ထံမှစကားပြန်မရ၊ ဖဲသေနေဟန်တူ သည်။ ဖဲချပ်များပေါ်မှ မျက်စိမခွာနိုင်။

ဪ၊ စကတည်းက ယဉ်သကို . . .

သို့သော်၊ ဆရာ၏မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ကား ကျွန်တော်မရောက်ဖူးသေး ပါ။ လူကြုံနှင့်သာ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပို့ထား ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၇၀၊ ဩဂုတ်လဆန်းတွင် (၃၃)လမ်းရှိ မင်းသမီးကြီး မနွဲ့နွဲ့စန်း တိုက် မှ ‘မပွတ်ရင်မနေနိုင်တာကလွဲလို့’ဆိုသော ကျွန်တော်တို့လူသိုက်၏ပိုင်းသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ မေမြို့မိုးကြည်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကဗျာ ဆရာမောင်လေးအောင်။

‘ကိုလေးအောင် ၊ ဒါ ကိုမြတ်သူ၊ အညာကပဲ။ စာရေးတော့ မင်းမြတ်တဲ့’

‘ဟာ မင်းမြတ်လား၊ ခင်ဗျားမိုးဝေကို ဝတ္ထုတိုပို့ထားတယ်မို့လား၊ လန်ဒန် မိုးခါးရေဆိုတာလေ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

'ဒီလထုတ်မိုးဝေမှာ ပါလာတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်ပြန်ရင်လိုက်ခဲ့။ စာအုပ်
ရော၊ စာမူခရော ထုတ်ရအောင်'

ဤသို့ဖြင့် မိုးဝေတိုက်တွင်၊ ဆရာနတ်နွယ်နှင့် ပိုရင်းနီးလာခဲ့ရသည်။
မင်းကျော်၊ မောင်နေဝင်း၊ မင်းလှညွန့်ကြီး၊ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း၊ တင့်ဆန်း၊
နေသွေးနီတို့နှင့်ပါ သိကျွမ်းခွင့်ရခဲ့တော့သည်။

မိုးဝေတွင် ထိုနှစ် ၁၉၇၀၊ စက်တင်ဘာလမှစ၍ ကျွန်တော်ကလောင်
အမည်ကို မင်းသစ်ဟုပြောင်းပြီး၊ လစဉ်ကဗျာ၊ ဝတ္ထုများဆက်တိုက်ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့အတူ ကျွန်တော်တို့လူငယ်ကဗျာဆရာများကလည်း
မောင်လေးအောင်၊ မောင်သင်းခိုင်နှင့် မောင်စိမ်းနီတို့၏ လေသံနောက်ကိုလိုက်
ရင်း 'ကိုနတ်'ဟုသာ ခေါ်ဖြစ်ကြတော့သည်။ သို့ဖြင့် မောင်လေးအောင်နှင့်
မောင်သင်းခိုင်တို့က၊ ကိုနတ် ကို ကဗျာစာမူများ ကူဖတ်ပေးကြသကဲ့သို့၊
ကျွန်တော်လည်း ဝတ္ထုတို စာကူဖတ် တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။

၁၉၇၃ ခုဖွား ကိုနတ်သည်၊ ကျွန်တော်ထက်(၁၃)နှစ်ကြီးပါသည်။
သို့သော်လည်း စာပေအနုပညာမှာသာမက၊ အခြားသော အကုသိုလ်အလုပ်
လေးများတွင်မှာလည်း ဝါသနာတူကြသောကြောင့်၊ သွားအတူ လာအတူသာမက
၊ သောက်အတူ ကစားအတူဖြစ်လာကြပါသည်။

တစ်ပတ်လျှင် အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေးနှင့်စနေနေ့တိုင်း၊ ညနေပိုင်းမိုးဝေ
မဂ္ဂဇင်းပိတ်ချိန်တွင်၊ ကိုချော(မောင်ကိုဦး)၏ ပုဂံပုံနှိပ်တိုက်သို့သွားပြီး၊ သောက်ရင်း
ကစားကြသည်။ ထိုဖဲပိုင်းသို့ မကြာခဏလာလေ့ရှိသူက ကိုမြတ်(ရုပ်ရှင် မင်းသား
မြတ်လေး)။

ကိုမြတ်ကလည်း သူ့ကြိုက်တာလေးတွေကို နှုတ်ခမ်းမှာပွတ်လိုက်၊ နှာ
ခေါင်းမှာပွတ်လိုက်လုပ်ရင်း မြှောက်ပေးတတ်သေး၏။

'မင်းတို့ဖဲက ကြာပါတယ်ကွာ။ ငါမှာကျင်သီးပါတယ်။ ကျင်ချကြ'

'အချင်းချင်းတွေ အပျင်းပြေကစားနေကြတာပါဗျာ။

မိတ်ဆွေပျက်အောင်၊ စီးပွားပျက်အောင်တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့'

ကိုမြတ်ကား၊ တဟားဟားရယ်၍။

ယခု သူတို့(ဦးတင့်ဆန်း၊ ပုဂံကိုချော၊ ကိုမြတ်လေး၊ ကိုနတ်) အားလုံးမရှိ

ကြတော့။

လွမ်းတယ် အကိုဆရာတို့ရယ်။

၁၉၇၁ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းစီးပွားပျက်သောအခါ ၊ ရှုစုမဲ့စုဖြင့် ကျွန်တော်နိုင်သလောက် ဝင်ထမ်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သွားလေသူကြီး မိုးဝေအယ်ဒီတာဟောင်း ကိုသန်းအုန်းက၊ ကျွန်တော့်အား 'မိုးဝေကို အသက်ဆက်ပေးသူ' ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလေ့ရှိ၏။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရဲဘော်ရယ်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သာမက၊ ညီငယ်ဓာတ်ပုံမောင်မောင်ကြီး(စစ်ကိုင်း) လည်း၊ မိုးဝေတိုက်မှာပင် နေ၊ စား၊ အိပ် လုပ်ကြရတော့၏။ ကိုနတ်ကတော့၊ နေ့စဉ်ညနေ ၃:၀၀နာရီခန့်မှ လာတတ်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မကျေနပ်။ နောင်မှ မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် ပင်ကိုရေးနှင့်ဘာသာပြန်လုံးချင်းဝတ္ထုကြီးများကို ညပိုင်းနှင့် နံနက်ပိုင်းတွင် မဖြစ်မနေရေးနေရရှာကြောင်း သိရသည်။ သည်တော့လည်း စိတ်မကောင်း။

ထိုစဉ်က စာပေလောကတွင် ဟာသတစ်ခုတွင်ခဲ့၏။

“ရန်ကုန်မှာနေရာ အပြောင်းဆုံးက၊ ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်နဲ့ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်း ပဲဗျ’ . . . ဟူ၏

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ထုတ်ဝေသူလုပ်နေစဉ် ကာလတိုလေးတစ်ခုအတွင်းမှာပင်၊ ပထမ-အနော်ရထာလမ်းနှင့်(၃၃)လမ်းထိပ်ရှိ ဦးတင်အေး၏ပုံနှိပ်တိုက်၊ နောက်(၃၄)လမ်းရှိ ကိုမြင့်ဦး၏ သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်၊ နောက်ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနှင့်(၄၅)လမ်းထိပ်ရှိ ဦးဘရီနှင့်သမီးများစာပေတိုက်။

မှတ်မှတ်ရရ သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်တွင် ရှိစဉ်က ကျွန်တော်နှင့်ကိုနတ်တို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရဖူးသည်။

တစ်နေ့၊ ဆရာဗဂျီအောင်စိုးရောက်လာသည်။ နေမစောင်းသေးသော်လည်း၊ ဒေါင်ချာစိုင်းအောင်မူးနေပြီ။ ကိုနတ်ကား မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။

'ကိုနတ်နွယ်။ ပိုက်ဆံပေးဗျာ။ ကျုပ်ထပ်သောက်ဦးမယ်'

ကိုနတ်က ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က လက်ခါပြသည်။ ဟုတ်သည်။ နောက်နေ့မှ နယ်ကလာသောငွေများကို စာတိုက်သို့သွားထုတ်ရမည်။ ကျွန်တော်နှင့်မောင်မောင်ကြီးတို့၏ ယနေ့ညစာအတွက်ကိုပင် မည်သို့ကြံဖန်ရမည်ကို မသိသေး။

ကိုနတ်က တိုးလျှော့ပြောရှာသည်။

“မရှိပါဘူး။ ကိုအောင်စိုးရယ်”

“ဟို ကောင်လေးရော၊ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

မြားဦးက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“လောလောဆယ် မရှိပါဘူး ဆရာ”

“ဘာကွ၊ ဒါလား မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေသူ။ ဖွတ်ကျားလေးပဲ။ ကဲ၊ ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲနေတော့မယ်

ပြောပြောဆိုဆို၊ လုံချည်ကို ကွင်းလုံးချွတ်ချလိုက်သည်။ ပုံနှိပ်တိုက်ထဲတွင် စာရွက်ခေါက်နေကြသော မိန်းကလေးများငယ်သံပါအောင် အော်လျက်၊ လမ်းထဲသို့ ထွက်ပြေးကြ၏။ တစ်လမ်းလုံးရုတ်ရုတ်သံသံ။

ကျွန်တော်က ဒေါသပေါက်ကွဲသွားသော တိုက်ပိုင်ရှင်ကိုမြင်ဦးကို ခြေ သလုံးဖက်မတတ် တောင်းပန်နေရစဉ်၊ ကိုနတ်ကား ဘယ်သို့ပျောက်သွားသည် မသိ။

ကျွန်တော့်ဒုက္ခကို၊ တက္ကသိုလ်မောင်အောင်အောင်က ဖြေရှင်းပေးရှာပါ သည်။ ထိုစဉ်က ထိုပုံနှိပ်တိုက်၏ အထက်ထပ်တွင် သူက ‘ဝတ်မှုန်’မဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ဝေနေခိုက်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုအောင်အောင်ထံမှ၊ ပိုက်ဆံရသောအခါ ဆရာဗဂျီအောင်စိုးသည်၊ စောစောက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သည့်ပုံဖြင့်၊ ဥဒုလမ်းထဲမှ ရင်ကော့၍ ချီတက်သွားပါတော့ သည်။

ကျွန်တော့်တစ်ယောက်ထဲ ပစ်သွားခဲ့သောကိုနတ်ကို ကျွန်တော်ဒေါသ ထွက်၍မဆုံး။ ညဘက်ပုဂံ ကိုချောအိမ်ပိုင်းသို့ ရောက်မှပြန်တွေ့ရသည်။ သူက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် . . .

‘ကိုမင်းသစ်က၊ စစ်ကိုင်းသားလုပ်နေပြီ။ အတော်အူသေးတာပဲဗျ’

စစ်ကိုင်းမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ခိုနားခဲ့ဖူးသော၊ စစ်ကိုင်းသား တစ်ပိုင်းအဖြစ်ခံယူထားသော သူက ထိုသို့ဆိုသောအခါ၊ ကျွန်တော့်မှာ ရယ်ရ ခက် ငိုရခက်။

ဤစာကိုရေးနေရင်း၊ မိုန်မိုန်လေးပြုံးနေသော သူ့မျက်နှာကြီးကို ပြန်မြင် ယောင်နေမိသလို၊ ဆရာဗဂျီအောင်စိုးကိုလည်း လွမ်းရင်းပြုံးမိပါ၏။

ကိုနတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်အမှားများစွာ မှားခဲ့ဖူးပါသည်။ နောင်တ ရ၍မဆုံးပါ။

ပထမဆုံးအမှားမှာ၊ အင်္ဂလိပ်စာနှင့်ပတ်သက်ပါသည်။ ပြန်တွေးကြည့်တော့ အလွန်ကလေးဆန်ပြီးရှက်စရာကောင်းလှပါ၏။ ထိုစဉ်က အင်္ဂလိပ်စာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ “ အသံတိတ်ဘဝ ” လေးတစ်ခုရှိပါသည်။ အသက်ကလေးကလည်း (၂၀)ကျော်လာပြီမို့၊ ထိုရောဂါက တော်တော်လေးရင့်နေပါပြီ။ အထက်တန်းအဆင့်ကို အင်္ဂလိပ်စာတွင် အစဉ်အလာကြီးမားကြသော စစ်ကိုင်းနှင့်မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) တို့တွင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရပြီး၊ ဘွဲ့ရသည်အထိ စနစ်ဟောင်းတက္ကသိုလ်ပညာရေးစနစ်ဖြင့် ဘာသာစုံ အင်္ဂလိပ်လိုသာ သင်ကြားဖြတ်သန်းခဲ့သော ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်စာ တွင် မိမိကိုယ်မိမိ “ ထင်တစ်လုံး ” ဖြင့် အသံတိတ်ဘဝမြင့်နေသော မကျက် တစ်ကျက်ပေါင်မုန့်တစ်လုံးဖြစ်နေခဲ့ပါ၏။

၁၉၇၀-မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင်၊ စစ်တုရင်နှင့် ဆက်ခရက်ဘယ်(အင်္ဂလိပ်စာလုံးဆက်ကစားနည်း)တို့ကို၊ ကစားလေ့ရှိကြပါသည်။ ဘာသာပြန်ဆရာကြီးများကြားတွင်၊ ကျွန်တော်ကလည်း မဖြစ်ညစ်ကျယ် ဝင်ပါလေ့ရှိ၏။

ထိုတစ်နေ့

ကျွန်တော်နှင့်ကိုနတ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ကစားနေကြပါသည်။ ကျွန်တော် ထည့်လိုက်သော အင်္ဂလိပ်စာလုံးတစ်လုံးကို၊ ကိုနတ်က . . .

“ ကိုမင်းသစ်၊ အဲဒီစာလုံးမရှိဘူးဗျ ”

ကျွန်တော် ထောင်းခနဲဒေါသထွက်သွားသည်။ သည်တွင် မပြောသင့် မပြောအပ်သောစကားတစ်ခွန်းကိုပြောလိုက်မိ၏။

“ ကိုနတ်ကလည်းဗျာ၊ ဒီလောက်လွယ်တဲ့ စာလုံးလေးကိုများမေ့နေပြီလား ”

ရီဝေတည်ငြိမ်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်းပြီးလာသည်။

“ ရှိတယ်လို့သေချာရင် ထည့်ပေါ့ဗျာ ”

ကျွန်တော်အခက်တွေ့သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့က တကယ့်ပြိုင်ပွဲလို ဒစ်ရှင်နရီနှင့် ဒိုင်လူကြီး(၂) ဦးထား၍ကစားနေကြသည်မဟုတ်။ တိုက်တွင်လည်း ဒစ်ရှင်နရီမရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ယုံသည်။

“ ရှိပါတယ်၊ ကိုနတ်ရာ ”

ပြောပြောဆိုဆို ထည့်လိုက်သည်။ ထိုပွဲတွင် ကျွန်တော်နိုင်သွားပါသည်။ ညနေတွင်ကတိထားခဲ့ကြသောလောင်းကြေးအတိုင်း၊ ကိုနတ်က ကျွန်တော်ကို

အိုရီးယင့်ဟိုတယ်တွင် ဝစ်စကီတိုက်ပါသည်။
 အိမ်ပြန်ရောက်တော့ဒစ်ရှင်နရီကိုယူကြည့်မိသည်။
 ထိုစကားလုံး(လုံးဝ)မရှိပါ။
 ရှက်လွန်းအားနာလွန်းသဖြင့် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရပါသည်။

ဒုတိယအမှားကတော့ အကြီးဆုံးဖြစ်ပါ၏။ ဝမန့်ဘဲ ဝိလုပ်ပြီး ရှိစုမဲ့စုဖြင့် မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းကိုထုတ်နေသောကျွန်တော့်မှာ ငွေကြေးအကြပ်အတည်းဖြစ်လာ ပါသည်။ လက်မထပ်ရသေးသော ချစ်သူအပေါ်တွင်လည်းကြေးတွေတင်နေပါပြီ။ သူ့ပစ္စည်းတွေ ဟိုဟာယူပေါင်၊ ဒီဟာယူပေါင်နှင့်၊ အခုထိလည်းထိုအကြေးတွေ မပြေ သေးပါ။ ကျွန်တော့်ခမျာ အကြေးနှင့်အသိမ်းခံလိုက်ရပါသည်။

(ဆောရီးပဲ၊ ဒါလင်ရေ)။

သည်တော့ ကြော်ငြာလိုချင်လာသည်။ ထိုစဉ်က လက်ဝဲယိမ်းသော ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းများတွင်၊ မြောက်ကိုရီးယားခေါင်းဆောင်ကြီး ကင်အီဆွန်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို လစဉ်ထည့်သွင်း ဖော်ပြနေကြသည်။ ကြော်ငြာခ မြီးမြီး မြက်မြက်ကလေး ရကြ၏။

ထို့ကြောင့် မြောက်ကိုရီးယားသံရုံးနှင့်ဆက်နွယ်သော ဆရာမောင်နေဝင်း မှတဆင့်တောင်းပေးရန်၊ ကိုနတ်ကိုအပူကပ်၏။ ကိုနတ်က သနားသောအကြည့် နှင့်ကြည့်ပြီး၊ မချီတရိလေး ပြုံးကာ...။

“လက်တလောရမယ့်ငွေကြေးကိုချည်း မကြည့်နဲ့ဗျာ။ တစ်ချိန်မှာဒါတွေက သမိုင်းဖြစ်လာမှာ”

ဒါပဲသူပြောသည်။ ဘာမှလုပ်မပေး။

ကျွန်တော်ဒေါသထွက်၍မဆုံး။ အတူတူရုန်းကန်နေရသူအချင်းချင်း၊ ကျွန်တော့်အပေါ် မညာတာရက်လေခြင်းဟုလည်း၊ နာကျည်းသွားမိပါသည်။

ယခုနှစ်ပေါင်း(၄၀)ကျော်လာပြီမှ၊ သူပြောခဲ့သော “သမိုင်း”ဆိုသည်ကို သဘောပေါက် တော့သည်။ ကျေးဇူးပဲ၊ ကိုနတ်ရေ...။

မကြာမီကျွန်တော်လည်း အရင်းအနှီးပြုတ်သွားပြီ။ မိုးဝေမှ ကိုနတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။

လွမ်းတယ် မိုးဝေရယ်။

ကုန်သွားသောငွေကြေးများကိုရှာရန်၊ ကျွန်ုပ်ရှင်လောကသို့ ကျွန်တော်ရောက်
သွား၏။ အောင်မြင်၏။ သာယာယစ်မှုး၏။ ကိုနတ်နှင့်လည်း ရံဖန်ရံခါသာဆုံ
ဖြစ်တော့သည်။

ပြင်ဦးလွင်သို့ကျွန်တော်ပြောင်းသွားသောအခါတွင်မူ သူနှင့်လူချင်းပိုဝေး
သွားရတော့သည်။ သူ့သတင်းကိုကား အမြဲနားစွင့်နေဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ထံ
သို့ရောက်လာတတ်သော ရန်ကုန်မှ စာပေသမားများနှင့်ဆုံတိုင်း၊ မေးဖြစ်၏။

“ကရာမာဇော့” နှင့်အမျိုးသားစာပေဆုရသည်ဟုသိရ၏။ ကျွန်တော်ဝမ်း
သာ၍မဆုံး။ ဆုအတွက်မဟုတ်၊ သူရမည့်ငွေများအတွက်။

တစ်ရက်တွင် ပြင်ဦးလွင်ရှိ ကျွန်တော်ထံသို့ ရန်ကုန်မှဖုန်းဝင်လာသည်။
ဆက်လာသူက ဘာသာပြန်ဆရာကြီး တင်မောင်မြင့်။

“ ကိုမင်းသစ်ရေ၊ ကျွန်တော်ရယ် ကိုနတ်နွယ်ရယ်၊ ခင်ဗျားဆီလာပြီး
စာရေးကြမလို့ဗျ”

ကျွန်တော်အရမ်းဝမ်းသာသွားသည်။

“လာပါဆရာရယ်။ ဘာမှအားနာစရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်အိမ်မှာ
သီးခြားအခန်းလွတ်ကြီးတွေရှိပါတယ်။ စားရေးသောက်ရေးကလည်း၊ အဆောင်ဖွင့်
ထားတာဆိုတော့၊ လူ(၁၀) ယောက်လောက်လာလည်း၊ မထောင်းတာပါဘူးဆရာ”

“ဒါပဲလားဗျ”

“အဟဲ၊ဟိုရေပူရေချမ်းကိစ္စကလည်း၊ ညနေတိုင်း ကျွန်တော့်ပိုင်းထဲ ဝင်
လိုက်ရုံပါပဲဆရာ၊ဟဲ ဟဲ”

ဆရာတင်မောင်မြင့်က အားရပါးရရယ်ရင်း ဖုန်းချသွား၏

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်ရောက်မလာခဲ့ကြပါ။

ကျွန်တော့်ဆီအလာ၊ မန္တလေးမှာပင် ကိုနတ်ကို ဆေးရုံတင်လိုက်ကြရ
သည်ဆို၏။ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရန်ကုန်သို့ပြန်ခေါ်သွားကြရ၏။ မန္တလေးသို့
ကျွန်တော်ဆင်းလာသောအခါ သူတို့ မရှိကြတော့။

သူတို့၏ဒုတိယအစီအစဉ်ဖြစ်သော၊ ကျွန်တော်ထံမှအပြန်တွင် မြစ်ကြီး
နား ဥတ္တရလမင်းဦးသန်းဆွေတို့ထံ ဆက်သွားကြမည်ဆိုသော အစီအစဉ်လည်း
ပျက်လေတော့၏

ကိုနတ်ကိုနောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသည်ကတော့၊ ၂၀၁၀ခုနှစ်တွင်၊ ကျွန်တော်ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပြောင်းလာစဉ်ကဖြစ်ပါ၏။ ထိုစဉ်က သူ့ကျန်းမာရေး မကောင်းကြောင်းသတင်းရ၍ ကျွန်တော်အလွန်တွေ့ချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်အဆက်အသွယ်မပြတ်သော ကဗျာဆရာယမုံ ကို အကူအညီတောင်းရသည်။

သို့ဖြင့် ဆရာမြတ်သင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ယူသွားသော နှစ်ချို့ရမ်းများ၊ နှင့် ကိုတင်လှိုင် (ဆရာလယ်တွင်းသားစောချစ်)ယူလာသော ဘလက်(ခဲ)လေဘယ် ကွပ် ပုလင်းကြီးနှင့်အတူ သူ့အိမ်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်ကြသည်။ ပွဲစီစဉ်သူ ယမုံက ရောက်မလာ။ စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောကြ သည်။

ကိုနတ်ရော သူ့ဇနီးပါ အရမ်းပျော်နေကြသည်။
ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လည်း ကြည်နူးပီတိဖြစ်ကြရသည်။
ထိုနေ့က ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့သည်။

“မိမိနဲ့ စာရေးဆရာများကို ကျွန်တော်ပြန်ရေးအုံးမယ်ဗျာ။ ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျားရဲ့အလှည့်ပဲ”

ကျွန်တော်လန့်သွားသည်။ ကိုယ်က မှားခဲ့သူကိုး။ သို့သော် . . .

“ရေးပါ။ ကိုနတ်ကြိုက်သလိုရေးပါ”

သို့သော် သူ့ရေးမသွားနိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုတစ်နေ့ကို သူနှင့်အတူ နောက်ဆုံးပျော်လိုက်ရသောနေ့လေးတစ်နေ့ဟု ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ပါ။ အတ္တကြီးသော ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ချစ်သူတိုင်းကို အသက်ရှည် လိမ့်မည်ဟုချည်း ထင်ခဲ့မိပါသည်။ လွဲခဲ့ပေါင်းလည်း များလှပါပြီ။

မကြာမီသူ့ဇနီးဆုံးပြီဟုကြားရသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း မှာပင်၊ သူ့ သားသမီးများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်တိမ်းပါးသွားကြ သည်ဟုလည်းသိရသည်။ အဝေးနေ သားတစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်ဟုဆို၏။ အတိအကျ ကျွန်တော်မသိပါ။ ဇနီးဖြစ်သူ ဆုံးပြီဆိုတော့၊ သူတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်ရတော့မည်။ သည်လိုအချိန်မျိုးမှာ သူ့အနားတွင် ကျွန်တော်ရှိနေသင့် သည်။

သို့သော် နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ဖြင့် ကျွန်တော် မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

မကြာမီ၊ သူ့ချစ်သူနောက်သို့ သူလိုက်ပါသွားသည်။

တပည့်ဖြစ်သူကျွန်တော်ကား၊ နောင်တများ၊ အမှားများနှင့် အတူကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ။ ဒါပေမဲ့ . . . ။

“တာဝတိ သာမြောက်ပိုင်း”မှာ ထပ်ဆုံချင်ပါသေးတယ် ကိုနတ်ရယ်။

မင်းသစ်

လွမ်းရတဲ့သူတွေ (၁၉)

မင်းသိမ်

လွန်ခဲ့သော ၂၄ နှစ်။

မြန်မာဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီအစိုးရလက်ထက်။

၁၉၈၈ ဩဂုတ်လ တတိယရက်သတ္တပတ်၏ တစ်ခုသော ရက်။

မြန်မာပြည်တစ်ဝှမ်းလုံး ထိုအစိုးရထံမှ ဒီမိုကရေစီနှင့် အပြောင်းအလဲ တစ်စုံတစ်ရာကို တောင်းဆို နေကြချိန်။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ကြသော ပြည်သူတိုင်း ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်ကို လိုချင်ကြ ပေမည်ပေါ့ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတစ်စုသည်လည်း မိုးဖွဲ့ဖွဲ့လေး အောက်တွင်၊ ဆေးရုံကြီးရှေ့၌ စုဝေးမိကြပါပြီ။ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်။

ကျွန်တော်က ကဗျာဆရာအစုအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ပါသည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်မှာ ဘက်ဆဲလား ဝတ္ထုရေးဆရာများ ဖြစ်ပါလျက်၊ စာရေးဆရာအစု အဖွဲ့ထဲတွင် မပါဘဲ၊ ကဗျာဆရာတွေ နှင့် လာပေါင်းသူ ၂ ဦး ရှိပါသည်။

မင်းသိမ် နှင့် မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)။

ပိုးစဲသွားသည်နှင့် ---

“ကဲ၊ ထွက်မယ်၊ ထွက်မယ်။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ တန်းစီကြ”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မောင်စိမ်းနီက ဆော်သြသည်။

ဆရာမင်းသိမ်က . . .

“နေကြဦး၊ နေကြဦး။ မောင်စိမ်းနီ၊ ဒီကိုလာပါဦး”

မောင်စိမ်းနီ တစ်ယောက် ဇဝေဇဝါဖြင့် ရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“နင့်လက်ဝါးဖြန့်စမ်း”

“ဘာ”

ယောင်တောင်တောင်ဖြင့် မောင်စိမ်းနီက လက်ဝါးလေးဖြန့် ပြရှာသည်။

သူက အသေအချာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး . . .

“အင်း၊ နင်က ဥပစ္စေဒကကံနဲ့သေဖို့ လက္ခဏာမပါဘူး။ ဒီတော့ နင်ရှေ့ကတက်”

အုန်းခနဲ ရယ်သံကြီးထွက်လာသည်။

မောင်စိမ်းနီကား သူ့ကို မေတ္တာပို့၍ မဆုံး။

သူကတော့ ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်သာ . . . ။

သည်တော့မှ မောင်စိမ်းနီနှင့် မင်းသိမ်တို့၏ ရင်းနှီးမှုအတိုင်း အတာကို သိလိုက်ရတော့သည်။

မောင်စိမ်းနီကား အပြောတခြား အလုပ်တခြားပါတကား။ ရှင်းအံ့။

မင်းသိမ်ဟူ၍ နာမည်ကြီးလာကာစတွင် သူ့စာအုပ်များကို ပင်တိုင်ထုတ်ဝေသော ဉာဏ်ဝင်းစာပေမှ ကိုဉာဏ်ဝင်း၏ မိတ်ဆက် ပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် စတင်ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့သည်။ သူနှင့် သက်တူ ရွယ်တူတွေ့မှီ၊ မင်းသိမ်အကြောင်းကို မောင်စိမ်းနီအား မေးကြည့်သော အခါ . . . ။

“မပေါင်းနဲ့၊ မပေါင်းနဲ့၊ ကင်းအောင်နေ။ သူတို့ကတာမေ့ စတိတ်ထွက် အလံနီတွေဗျ။ ကျုပ်တို့က ရေကျော်စတိတ်ထွက် ဘီစီပီတွေ၊ တခြားစီပဲ။ မပေါင်းနဲ့ ဗျ”

အညာသား၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့၏တာမေ့စတိတ်

ဟိုက်စကူးလဲတွေ၊ ရေကျော်စတိတ်တွေကို ဘာမှနားမလည်ပါ။ သို့သော် ကိုယ့်အကိုကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသော မောင်စိမ်းနီ၏စကားမို့ မျက်စိမှိတ်၍ ယုံလိုက်ရပါ သည်။

နောင်သောအခါမှာသာ သူတို့သည် ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းသား အချင်းချင်း ဟူသော ကြေးကြော်သံဖြင့် လုံးထွေးပေါင်းသင်းနေကြသော ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးတွေမှန်း သိလိုက်ရပါသည်။ သူတို့ အချင်းချင်း အထူးသဖြင့် မောင်စိမ်းနီ၊ မောင်ရွှေစွန် နှင့် မင်းသိင်္ခ တို့မှာ သံယောဇဉ်ပိုကြီးကြ၏။ သူတို့ချင်းတွေ့လိုက် ကြလျှင် လူငယ် တွေ၊ တပည့်တပန်းတွေကွယ်ရာ၌ နင်တစ်လုံး ငါတစ်လုံး တပြုံးပြုံး ဖြင့်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်။

မှတ်ပေရော၊ မင်းသစ်ရေ။

ဆရာမင်းသိင်္ခကား ဆိုခဲ့သလိုပင် မကြာခဏ အတည်ပေါက်ဖြင့် ဟာသလုပ်တတ်၏။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုအရေးအခင်းကာလအတွင်းမှာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာများသည် ရန်ကုန် မြို့တွင်းသာမက၊ မြို့ပြင်နှင့် နယ်မြို့များသို့တိုင် လှည့်လည်ဟောပြော ကြရပါသည်။

တစ်ရက်တွင် မှော်ဘီသို့ သွားရောက်ဟောပြောရန် ဆရာ မင်းသိင်္ခ၊ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)၊ ဆရာတင်မိုး၊ မစမ်းစမ်းနွဲ့ (သာယာဝတီ)နှင့် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ကျေပါသည်။

မှော်ဘီမြို့ခံတို့က မြို့ပေါ်ရှိ ဌာနဆိုင်ရာ အဆောက်အဦတစ်ခု တွင် ကျွန်တော်တို့အား ဧည့်ခံကြပါသည်။ အခန်းနံရံတစ်ဘက်တွင် မင်းသိင်္ခ၊ မောင်စိန်ဝင်း၊ ကျွန်တော်နှင့်မြို့မိမြို့မ လူကြီးတစ်ချို့ ထိုင်နေကြပြီး မျက်နှာချင်း ဆိုင်နံရံဖက်တွင် ဆရာတင်မိုးနှင့် ဆရာမစမ်းစမ်းနွဲ့တို့က နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီခုံ၌ ထိုင်နေကြပါသည်။ ထိုစဉ် ဆရာမင်းသိင်္ခက စကားစပါသည်။ ဆရာတင်မိုးတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း...

“အဟမ်း၊ အဟမ်း၊ အခုကျွန်တော်တို့လူကြီးတွေလည်း စုံပါပြီ။ ကဲ၊ မင်းတို့လူငယ်နှစ်ယောက်ကရော လက်မှတ်ထိုးဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား။”

တစ်ခန်းလုံး၊ မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်ကြတော့သည်။ ဆရာတင်မိုးနှင့်

မစမ်းစမ်းနဲ့ တို့ခမျာမှာတော့ ရယ်ရခက်ငိုရခက်။ ဤသည်ပင် မင်းသိင်္ခ၏ သူဇာတ်ကောင် ဦးဂွမ်တီစတိုင်လ် ဟာသ ဖြစ်တော့၏။

သို့သော် နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာ၊ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)တို့ မအူပင်သို့ သွားရောက်ဟောပြောခါ နီးတွင် သူရောက်လာသည်။ မရယ်မပြုံးနှင့်

“ခင်ဗျားကို အကူအညီတောင်းမလို့ဗျ”

“ ဘာလဲ ဆရာရဲ့ ”

“ ဒီလိုဗျ ကိုမင်းသစ်ရ။ ကျုပ်အသေအချာတွက်ကြည့်ပြီးပြီ။

မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မင်းသစ် လာတော့မှာ”

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်လန့်သွားသည်။

“အစိုးရသစ်တက်တော့မှာကို ပြောတာပါဗျ”

သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျွန်တော်ခိုးချလိုက်ရသည်။ သူက စကားကို

ဆက်၏။

“ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လည်း စစ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ကျုပ်လည်း အထဲဝင်ရတော့မှာ

သေချာပေါက်ပဲ။ ခင်ဗျား တစ်ခုကူညီ”

“ပြောပါဆရာ”

“ဟောဒီမှာ ကျုပ်ရဲ့ စာပေလုပ်သားကမ်း၊ အဲဒါကို မအူပင်မှာ မီးရှို့ပြီး၊

မြစ်ထဲမျှောပေးခဲ့”

“ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားနားမလည်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပညာပိုင်းနည်းစနစ်တွေပါ။

မအူပင်က ကျုပ်ရဲ့ဇာတိဗျ။ အဲဒီကိစ္စကို မအူပင်သားတွေတောင်သိကြမှာ

မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ဇာတိမအူပင်မှာ မင်းသိင်္ခကို မင်းသစ်က ၊ မီးရှို့ပြီး

မြစ်ထဲမျှောပစ်ရမယ်။ ခံရမှာကတော့ သေချာပေါက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီယတြာကြောင့်

ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သက်သာမယ်”

မောင်စိန်ဝင်းရော ကျွန်တော်ပါ မရယ်နိုင်ကြပါ။ တစ်လုံး တစ်ပါဒမှလည်း

မပြောနိုင်ခဲ့ကြပါ။

သူကား သူ့ပညာကို မြတ်နိုးလေးစား တန်ဖိုးထားသူစစ်စစ် တစ်ယောက် ဟုသာ ကောက်ချက်ချမိခဲ့ ကြ၏။

သို့သော်၊ နောင်တွင် သူ့ဟောကိန်းအတိုင်း အတိအကျ ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူပြောသလိုပင် သူလည်း ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမက သက်သာရအရဲ့၏။

မလွမ်းဘူးလား၊ ကိုစိန်ဝင်းရေ . . . ။

မအူပင်မြို့နယ်ဓမ္မာရုံကြီးတွင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာမောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)ဟောပြောအပြီးတွင် စင်မြင့် ပေါ်သို့ ကျွန်တော်တက်ခဲ့ရပါသည်။

“လေးစားအပ်ပါသော မြို့မိမြို့မအပေါင်းတို့ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် မဟောပြောခင်မှာ မ. ဆ. လ ဆန့်ကျင်ရေးသရုပ်ပြပွဲလေး တစ်ခုကျင်းပဖို့ရှိ ပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ မအူပင်မြို့သား နိုင်ငံကျော်စာရေး ဆရာကြီးတစ်ဦးက သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တာပါ”

ငြိမ်နေသော ပရိသတ်ကြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသည်။

“အဲဒီဆရာကြီးကတော့၊ ဆရာမင်းသိင်္ခခင်ဗျား”

“ဟာ” “ဟင်” အာမေဇိုင်သံများနှင့်အတူ လက်ခုပ်ဩဘာသံကြီး ပြိုကျလာသည်။ အတန်ကြာမှ ကျွန်တော်စကားဆက် ရသည်။

“ဆရာမင်းသိင်္ခက ကျွန်တော့်ကို မှာလိုက်ပါတယ်။ မ. ဆ. လ အစိုးရက ထုတ်ပေးထားတဲ့ သူ့ရဲ့ စာပေလုပ်သားကမ်းကို သူဇာတိမြို့မှာ မီးရှို့ပြီး၊ မြစ်ထဲမျှော ပေးပါတဲ့ ခင်ဗျား”

လက်ခုပ်သံဩဘာသံကြီးတစ်ခု ပြိုကျလာပြန်သည်။

ထိုစာပေလုပ်သားကမ်း မီးရှို့ပွဲကို ကျွန်တော့်တပည့် ဗဟိုနန်းအောင် (ဆရာဗန်းမော် တင်အောင်၏သား)နှင့် အဖြူအစိမ်းဝတ် ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်က ကူညီသည်။

ကံပြားကို ကျွန်တော်က ကိုင်ထားပြီး သူတို့က မီးခြစ်ပေး သည်။ ထိုမီးတောက်ထဲတွင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ရှိသည်။ သို့သော် တော်တော်နှင့် မလောင်။ သူ့စာပေလုပ်သားကမ်းကို ပလပ်စတစ်အထူ ကြီးဖြင့် လောင်းထားသော

မပြောနိုင်ခဲ့ကြပါ။

သူကား သူ့ပညာကို မြတ်နိုးလေးစား တန်ဖိုးထားသူစစ်စစ် တစ်ယောက် ဟုသာ ကောက်ချက်ချမိခဲ့ ကြ၏။

သို့သော်၊ နောင်တွင် သူ့ဟောကိန်းအတိုင်း အတိအကျ ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူပြောသလိုပင် သူလည်း ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမက သက်သာရာရခဲ့၏။

မလွမ်းဘူးလား၊ ကိုစိန်ဝင်းရေ...။

မအူပင်မြို့နယ်ဓမ္မာရုံကြီးတွင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာမောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)ဟောပြောအပြီးတွင် စင်မြင့် ပေါ်သို့ ကျွန်တော်တက်ခဲ့ရပါသည်။

“လေးစားအပ်ပါသော မြို့မိမြို့ဖအပေါင်းတို့ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် မဟောပြောခင်မှာ မ. ဆ. လ ဆန့်ကျင်ရေးသရုပ်ပြပွဲလေး တစ်ခုကျင်းပဖို့ရှိ ပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ မအူပင်မြို့သား နိုင်ငံကျော်စာရေး ဆရာကြီးတစ်ဦးက သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တာပါ”

ငြိမ်နေသော ပရိသတ်ကြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသည်။

“အဲဒီဆရာကြီးကတော့၊ ဆရာမင်းသိင်္ခါခင်ဗျား”

“ဟာ”၊ “ဟင်” အာမေဇိုတ်သံများနှင့်အတူ လက်ခုပ်ဩဘာသံကြီး ပြိုကျလာသည်။ အတန်ကြာမှ ကျွန်တော်စကားဆက် ရသည်။

“ဆရာမင်းသိင်္ခါက ကျွန်တော့်ကို မှာလိုက်ပါတယ်။ မ. ဆ. လ အစိုးရက ထုတ်ပေးထားတဲ့ သူ့ရဲ့ စာပေလုပ်သားကမ်းကို သူ့ဇာတိမြို့မှာ မီးရှို့ပြီး မြစ်ထဲမျှော ပေးပါတဲ့ ခင်ဗျား”

လက်ခုပ်သံဩဘာသံကြီးတစ်ခု ပြိုကျလာပြန်သည်။

ထိုစာပေလုပ်သားကမ်း မီးရှို့ပွဲကို ကျွန်တော့်တပည့် ပဟိန်းအောင် (ဆရာပန်းမော် တင်အောင်၏သား)နှင့် အဖြူအစိမ်းဝတ် ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်က ကူညီသည်။

ကမ်းပြားကို ကျွန်တော်က ကိုင်ထားပြီး သူတို့က မီးခြစ်ပေး သည်။ ထိုမီးတောက်ထဲတွင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ရှိသည်။ သို့သော် တော်တော်နှင့် မလောင်။ သူ့စာပေလုပ်သားကမ်းကို ပလပ်စတစ်အထူ ကြီးဖြင့် လောင်းထားသော

ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ လက်တွေ့ပူလာသဖြင့် မကြာခဏ ကျွန်တော် ဘယ်၊ ညာ လက်ပြောင်းကိုင်နေရသည်။

ကိုစိန်ဝင်းကတော့ ကျွန်တော့် ဒုက္ခကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင် နေဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ဓာတ်ပုံ ကို ကိုယ်တိုင်မီးရှို့ နေရသဖြင့် ရင်ထဲမှာမကောင်း။ သို့သော် မင်းသိင်္ခကို မင်းသစ်ကိုယ်တိုင် မီးရှို့ရမည်ဟု ဆရာကမှာလိုက်သည် မဟုတ်လား။

ညနေဘက်၊ ရန်ကုန်အပြန်သင်္ဘောစောင့်ကြရင်း ပလပ်စတစ် ကင်္ဘာဝမှ ပလပ်စတစ်အလုံးကလေး ဘဝသို့ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်သော သူ၏စာပေလုပ်သား ဘဝပြောင်းလေးကို ကျွန်တော်မြစ်ထဲသို့ မျှောပစ် ခဲ့ပါသည်။
ကျွန်တော် တာဝန်ကျေခဲ့ပါတယ်၊ ဆရာရယ်။

မကြာမီ တပ်မတော်အစိုးတက်လာသည်။ နိုင်ငံရေးပါတီများ ဖွဲ့ခွင့်ပေး သည်။ နိုင်ငံရေးပါတီကြီးတစ်ခုထဲသို့ သူဝင်ရောက်သွားသည်ဟု သတင်းကြား ရသည်။

တစ်ရက်တွင် သူတို့ပါတီဌာနချုပ်သို့ အလည်အပတ်ရောက်သွားသည်။ သူနှင့်တွေ့တော့...။

“ဟေ့လူး၊ ဟိုပြေး ဒီပြေးလုပ်မနေနဲ့။ ဒီမှာလာလုပ်လှည့်။ နေရေး၊ စားရေး ကျုပ်တာဝန်ယူတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာတို့ပါတီက မတူတဲ့အုပ်စု သုံးအုပ်စု ပေါင်းထားတာပဲ။ မကြာခင် ကွဲမှာပဲ။ ကျွန်တော်မလာပါရ ဝေနဲ့ဗျာ”

ခေတ္တမျှ တွေ့သွားပြီး သူခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်သည်။ ကျွန်တော်ပြန်ခဲ့သည်။

မကြာမီ သူတို့ပါတီခွဲကြ၊ ကွဲကြသည်။

ထို့နောက် သူလည်း နရသိန်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းရကြ သည်။

သို့သော် ကျခံရမည့်နှစ်များမစေမီ သူ့လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဖြင့် သူပြန် လွတ်လာကြောင်းကို ရုပ်မြင်သံကြားသတင်းတွင် တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော် တို့အားလုံး ပျော်သွားကြသည်။

ဖြည်းဖြည်းမှ သူနှင့်ဆုံတော့မည်ဟု စဉ်းစားထားသော်လည်း ထိုနေ့ည မှာပင် သူ့တပည့်ငယ်တစ်ယောက် ကျွန်တော့်ခြံထဲသို့ ရောက်လာသည်။

“ဆရာကြီး မင်းသိခံက မနက်ဖြန်မနက် ၈ နာရီ သူ့အိမ်က ဆွမ်းကျွေးကို ကြွခဲ့ဖို့၊ ဖိတ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ် ဆရာ”

ထိုစကားကြားရတော့ ထောင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာနေခဲ့ရ သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို သူ့သတိရနေဆဲဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်ကြည်နူး ရပါသည်။

“သူ့ရဲ့ ဘယ်အိမ်ကို ပြောတာလည်းကွဲ့။”

“ကျောက်ရေတွင်းလမ်းက အိမ်ကိုပါဆရာ”

ဪဟုတ်သားပဲ။ ဆရာ့အိမ်က ဘိုးလိန်းလမ်း(ဗညားဒလလမ်း)မှာလား ဟု တစ်ခါကကျွန်တော်မေးဖူးသည်။ သူက ဤသို့ဖြေသည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ အမှတ် ၁၄၊ ကျောက်ရေတွင်းလမ်းကျောက်မြောင်းပါ”

“ဒါဆိုရင် ဆရာအမြဲတမ်းရေးနေတဲ့ အမှတ် ၂၉၅၊ ဘိုးလိန်းလမ်း ဆိုတာကရော”

“အဲဒါက ဆားပုလင်းနှင့်မောင်ရဲ့အိမ်လေ။ ဟဲ့၊ ဟဲ့၊ နောက်တာပါဗျာ။

အဲဒါက ကျွန်တော့်မိဘများ ရဲ့အိမ်ပါ”

ထိုစကားများကို မှတ်မိနေသေးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်ရင်း ပြုံးမိသည်။

နောက်နေ့မနက်၊ သူ့အိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်ဆုံကြသောအခါ အားလုံး ပျော်နေကြချိန်တွင် ကျွန်တော်က သူ့အိမ်ဖြစ်သည်။

“ဆရာ ၈၈ တုန်းက မအူပင်မှာ ကျွန်တော်ချေပေးခဲ့တဲ့ ယတြာလေး မှတ်မိသေးလား။ ဟဲ့၊ ဟဲ့”

“ကျုပ်ပြောခဲ့ သားပဲ။ အဲဒီယတြာကြောင့် ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သက်သာမယ်ဆိုတာလေ။ အဲဒီတုန်းက မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)လည်း သက်သေ

ရှိသားပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယတြာ ဘယ်လောက် ကောင်းကောင်း၊ ချေပေးတဲ့သူက အချိန်နဲ့နေရာနဲ့ တိတိကျကျ လုပ်ပေးနိုင်မှ စွမ်းတာဆို၊ ဟဲ့၊ ဟဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးရှင်လေးရယ်”

နှစ်ယောက်သား ကြည်နူးစွာ ရယ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် ကျီစယ်သည်က ရယ်ကြရုံသာ။

သူက ကျွန်တော့်ကို ကျီစယ်သည်ကတော့ ကျွန်တော်ကျောကော့အောင် ခံခဲ့ရပါသည်။

သူ့လျှမ်းလျှမ်းတောက်မအောင်မြင်ခင်၊ ၃၅ လမ်းနှင့် မဟာဗန္ဓုပန်းခြံ လမ်းအကြား၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်ရှိ ဘောင်းဘီ ဝိဇ္ဇာဆိုင်အပေါ်ထပ်တွင် ဗေဒင် ဟောခန်းလေး ဖွင့်ထားဆဲကာလတွင် ဖြစ်ပါသည်။

မြေးများကို အလွမ်းပြေတွေ့ရန်အတွက် ကျွန်တော့်မိခင်ကြီး စစ်ကိုင်းမှ ရန်ကုန်သို့ရောက်လာသည်။ မေမေကား မင်းသိင်္ခ၏ စာဖတ်ပရိသတ်စစ်စစ်။ သူ၏ “မနုစာရီ” ကို ကျွန်တော်တို့ထက်ပင် စော၍ ဖတ်ထားသူ။ အညာသူမိခင်ကြီးသည် ဗေဒင်ကလည်း အလွန် ယုံသည်။

သို့နှင့် တစ်နေ့တွင်။

“ငါသား၊ ဆရာမင်းသိင်္ခကိုသိသလား”

“ရင်းနှီးပါတယ်၊ မေမေ”

“အေး၊ ငါ့ကိုလိုက်ပို့စမ်းကွာ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းကျိတ်၍ ချမိသည်။ ကျွန်တော့်အမေသည် ကျွန်တော့်ဆရာသမားများ၊ မိတ်ဆွေများနှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်တော်၏ဆိုးသွမ်း မိုက်မဲမှုများကို အမျှင်မပြတ်ပြောရင်း တိုင်တန်းတတ်၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ငယ်ကျီးငယ်နာများပေါ်ခဲ့ရ ပေါင်းများလှပြီ။ အပေါင်းအသင်းတွေကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် နိုင်ကွက်တွေထပ်ရသဖြင့် ပီတိဖြစ်ကြ၍မဆုံး။

အခုလည်း မင်းသိင်္ခအိ လိုက်ပို့ခိုင်းနေပြန်ပြီ။ ဒီလူကြီးရှေ့မှာ အမေ ဘာတွေပြောဦးမည်မသိ။

စိတ်လေးလေးဖြင့် အမေနှင့်အတူ သူ့ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သွားရသည်။
တော်သေး၏။ အမေက ကျွန်တော်၏ အကြောင်း အဆိုးအကောင်း ဘာမှမပြော။
သူ၏ဝတ္ထုတွေအကြောင်း ကိုသာ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ပြောနေသည်။

နောက်ဆုံးမှ ဗေဒင်မေးသည့်စခန်းသို့ ရောက်တော့သည်။ သည်တော့မှ
ကျွန်တော်လှလှကြီး ခံလိုက်ရပါသည်။ ဆရာမင်းသိင်္ခ၏ ပထမဆုံး ဟောချက်
ကား...။

“အင်း...။ အန်တီက သားသမီးကံ မကောင်းဘူးခင်ဗျ”

“မှန်လိုက်လေ ဆရာရယ်”

အမေက ချက်ချင်းထောက်ခံသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကျွဲမြီးတို၍ မဆုံး။
သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြုံး ပြုံးကြီး လှမ်းကြည့်နေသည်။

အခုတော့ အမေရော သူပါ မရှိကြတော့။ သို့သော် ထိုသုံးဦး သားဆုံခဲ့ကြ
ရသော ထိုတစ်နေ့ပင် မကြာခဏ ကျွန်တော်ပြန်လွမ်း နေရသည်။

သည်တော့လည်း သူသုံးနေကျစကားဖြင့်သာ တရားနှလုံးသွင်းရ
တော့သည်။

“သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ ”